

MARC LEVY

SERIE DE AUTOR

0 fată ca ea

UN ROMAN
FUR ȘI SIMPLU MINUNAT.
NEW YORK POST

TREI

FICTION
CONNECTION



O comedie formidabilă, în care se poate întâmpla orice.

LE FIGARO

Marii scriitori reușesc să creeze povești excelente pornind de la viața de zi cu zi, experiențele și sentimentele cotidianului fiind dificil de exprimat. Marc Levy este cu adevărat un mare scriitor.

BEIJING YOUTH DAILY

Marc Levy este cel mai citit autor francez contemporan. Cărțile lui sunt traduse în 47 de limbi, regăsindu-se pe majoritatea listelor de bestselleruri din țările în care este publicat.

Născut în 1961 la Paris, Marc Levy a avut parte de un parcurs profesional fascinant: a fost mai întâi voluntar la Crucea Roșie, apoi antreprenor în SUA, după care a fondat una dintre cele mai importante companii de arhitectură din Franța.

Cariera sa de scriitor a demarat fulminant în anul 2000, la apariția romanului Și dacă e adevărat..., vândut în milioane de exemplare în întreaga lume și ecranizat la Hollywood în 2005, cu Reese Witherspoon și Mark Ruffalo în rolurile principale.

În prezent, Marc Levy trăiește la New York.

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Marc Levy

O fată ca ea

Traducere din franceză de Ela Negreanu



Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactoare:
Carmen Botoșaru

Coperta: Burson-Marsteller i&e
Ilustrații: Tom Haugomat
Foto autor: Antoine Verglas Studio

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Carusel Multimedia

Corectură:
Oana Apostolescu, Carmen Eberhat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEVY, MARC

O fată ca ea / Marc Levy ; trad. din franceză de Ela Negreanu. –
București : Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0573-1

I. Negreanu, Ela (trad.)

821.133.1

Titlul original: Une fille comme elle
Autor: Marc Levy

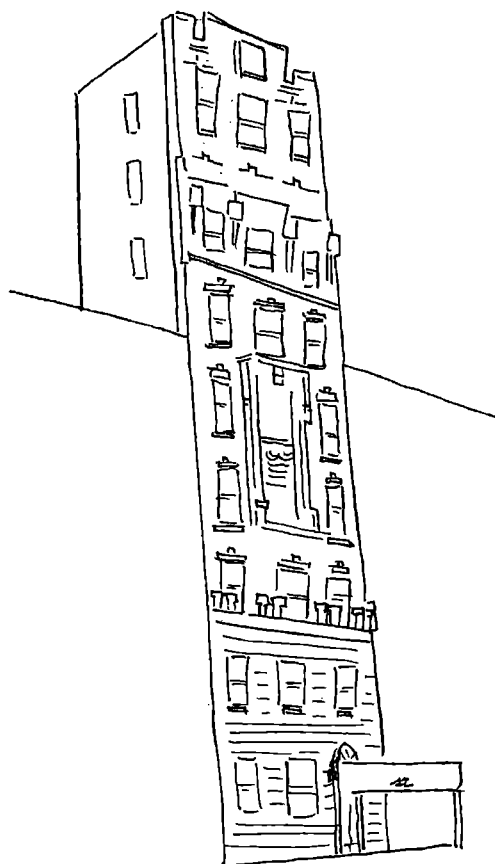
Copyright © Marc Levy / Versilio, 2018
www.marclevy.info

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0573-1

*Ție, care-mi ești complice de-atâta vreme!
Copiilor mei, care mă uimesc în fiecare clipă.*



Însemnările mele de zi cu zi

Ziua când ceasul meu s-a oprit

Mai întâi au fost mirosul, ca la un foc de artificii, și bezna nopții ce revine când ultima jerbă de scânteii se stinge.

Îmi aduc aminte că am întredeschis pleoapele și am văzut ochii tatei, în care furia și lacrimile se amestecau. Apoi am observat că părinții mei erau împreună, unul lângă altul, o imagine atât de puțin probabilă, încât am crezut că morfina îmi juca feste.

Infiriera îmi lua tensiunea. Când adorm seara, mi se întâmplă să-i revăd chipul. Am primit uneori complimente pentru zâmbetul meu, prietenii spunându-mi că-mi dă un farmec aparte; însă al lui Maggie nu are pereche. Cei care o întâlnesc în afara spitalului nu văd decât o femeie cu forme generoase, însă cei care o cunosc știu că acest corp adăpostește o inimă pe măsură, așa că să nu mi se mai spună niciodată că doar suplețea e frumoasă.

Julius stătea lipit cu spatele de ușă, privirea lui gravă mă înspăimântase, și-a dat seama, și trăsăturile i s-au îmblânzit. Aș fi vrut să fac o glumă, să găsesc un cuvânt

ca să se destindă cu toții. Aș fi putut să întreb, de exemplu, dacă am câștigat cursa, sunt sigură că tata s-ar fi amuzat copios sau, mă rog, poate că nu. Însă niciun sunet nu-mi ieșea din gură — atunci chiar m-am speriat. Maggie m-a liniștit, aveam un tub în gât, nu trebuia sub nicio formă să încerc să vorbesc, nici măcar să înghit. Acum, că-mi recăpătasem cunoștința, urma să mi-l scoată. Nu mai aveam deloc chef să-l fac pe tata să râdă.

Chloe

1.

Până la sfârșitul după-amiezii, când începe ora de vară, Deepak a făcut deja trei călătorii. Un dus-întors la etajul șapte pentru a-l conduce sus pe domnul Williams, un cronicar de la canalul Fox News. O altă cursă pentru a-l coborî pe domnul Groomlat, contabilul care ocupă un birou la primul etaj. Și acum, un drum la etajul șase, cu Golden Retrieverul familiei Clerc, un cuplu de francezi. Menajera lor va primi animalul pe palier și îi va da lui Deepak o hârtie de zece dolari, pe care el i-o va înmâna imediat tipului care plimbă câini și care își așteaptă plata în hol, la intrare.

Deepak se uită la ceas, doamna Collins o să sune cât de curând. Nu încapе îndoială că văduva se străduiește acum să-și încuie ușa de trei ori, de parcă ar putea cineva să pătrundă în imobil fără să-i permită el. Însă maniile ocupanților clădirii de pe Fifth Avenue nr. 12 fac parte din viața lui de zi cu zi; mai mult chiar, o alcătuiesc.

După ce a ajutat-o pe doamna Collins să scoată cheia din yală, o conduce la parter, înainte de a urca repede la primul etaj. Domnișoara Chloe îl așteaptă în fața grilajului, îl salută zâmbind, trebuie să se fi născut cu un zâmbet

pe buze. Intrând în ascensor, îl întreabă cum a fost ziua lui, la care el răspunde:

— Cu suişuri şi coborâşuri, domnişoară.

E o adevărată artă să opreşti cabina fix, la nivelul paliereilor. Deepak o face cu ochii închişi, dar atunci când o transportă pe domnişoara Chloe de la biroul ei, aflat la etajul întâi, până la apartamentul pe care-l ocupă la etajul opt, e şi mai atent decât de obicei.

— Domnişoara iese în oraş astă-seară? vrea să ştie Deepak.

Întrebarea nu-i deloc indiscretă, Deepak intenţionează doar să-şi avertizeze colegul din tura de noapte, în caz că domnişoara Chloe are nevoie de serviciile lui.

— Nu, fac o baie caldă şi mă bag în pat. Tata e sus?

— O să aflaţi când ajungeţi, răspunde el.

Deepak are două religii, hinduismul şi discreţia. În treizeci şi nouă de ani, de când este liftier într-un imobil luxos de pe Fifth Avenue, n-a dezvăluit niciodată o informaţie cât de mărunta despre venirile şi plecările patronilor săi, şi în niciun caz despre rudele acestora.

* * *

Imobilul cu faţadă din piatră de la nr. 12 de pe Fifth Avenue numără opt etaje, cu câte un apartament la fiecare nivel, în afară de primul unde se găsesc două birouri. Cu o medie de cinci curse dus-întors pe etaj zilnic şi luând în calcul distanţa dintre paliere, Deepak parcurge 594 de kilometri pe an. De la începutul carierei, a străbătut 22 572 de kilometri. În buzunarul interior al redingotei, Deepak păstrează cu mare grijă un carnetel în care

ține evidența călătoriilor pe verticală, cum fac aviatorii cu orele de zbor.

Peste un an, cinci luni și trei săptămâni, va fi parcurs 23 448 de kilometri, adică exact de trei mii de ori înălțimea lui Nanda Devi. Un adevărat record și visul unei vieți întregi. „Zeița Bucuriei“ fiind, după cum toată lumea știe, cel mai înalt munte aflat în întregime pe teritoriul indian.

Complet manual, ascensorul lui Deepak este o anti-chitate, de altfel, în tot New Yorkul nu mai există decât cincizeci și trei care să fie acționate prin manetă, însă pentru cei care trăiesc în acest imobil, el reprezintă vestigiul unui stil de viață.

Deepak este păstrătorul unui meșteșug pe cale de dispariție și nu știe dacă această stare de lucruri îl întristează sau îl face mândru.

În fiecare dimineață, la 6:15, Deepak intră în imobilul de pe Fifth Avenue nr. 12 pe ușa de serviciu. O ia pe scările ce duc la subsol și se îndreaptă spre dulapul său din boxa de aici. Își atârână în dulap pantalonii prea mari și jerseurile în culori spălăcite și își pune o cămașă albă, pantalonii din flanel și o redingotă al cărei plastron afișează semeț, cu broderie aurită, adresa locului său de muncă. Își piaptăună părul subțire pe spate, își pune chipiul, apoi aruncă o privire în oglinjoara agățată pe ușa încăperii și urcă să-l schimbe pe domnul Rivera.

În următoarea jumătate de oră, își lustruiește cabina, mai întâi lemnul lăcuit, cu o cârpă moale și ceară de mobilă, apoi maneta de cupru. Să urci la bordul ascensorului său înseamnă să faci o scurtă călătorie într-un vagon din Orient-Express sau, dacă ridici capul ca să admiri fresca Renaissance ce împodobește plafonul, să te înalți la cer în sicriul unui rege.

Un ascensor modern i-ar costa mult mai puțin pe proprietari. Dar cum să determini valoarea unui salut, a atenției cu care te ascultă cineva? Cum să evaluezi răbdarea celui care pune capăt cu delicatețe conflictelor dintre vecini, importanța celui care îți luminează diminețile cu un cuvânt amabil, te informează cum e vremea, îți dăruiește un gând bun de ziua ta, îți supraveghează apartamentul când ești în călătorie, te liniștește cu prezența lui atunci când te întorci singur acasă ca să înfrunți noaptea? Să fii liftier e mai mult decât o meserie, e o vocație.

De treizeci și nouă de ani, zilele lui Deepak sunt toate la fel. Între orele de vârf de dimineața și de la sfârșitul după-amiezii, se așază în spatele pupitrului de la recepția din hol. Când se prezintă vreun vizitator, închide ușa imobilului și îl conduce la bordul ascensorului său. Primește și coletele și, de două ori pe zi, șterge oglinda cea mare de la intrare și geamurile ușii din fier forjat. La 18:15, când domnul Rivera vine să-l înlocuiască, Deepak îi încredințează regatul său. Coboară iar la subsol, își atârână în dulap cămașa albă, pantalonii de flanel și redingota, își pune chipiul pe raft, își îmbracă din nou ținuta de oraș, își netezește părul pe spate, aruncă o privire în oglindă și merge agale până la metrou.

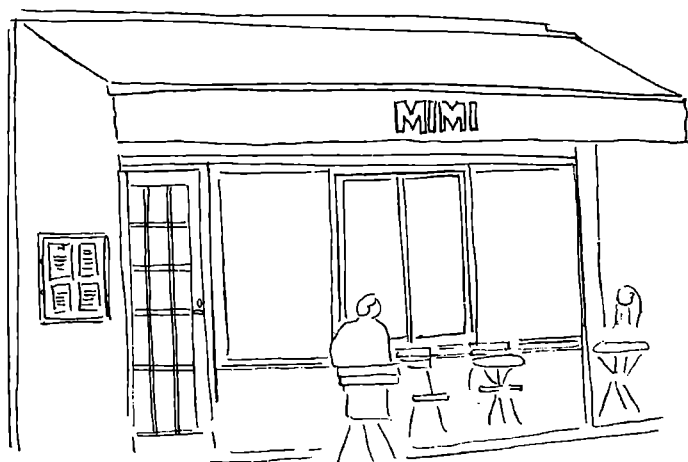
Washington Square este o stație puțin frecventată, Deepak găsește întotdeauna un loc, pe care-l cedează primei pasagere atunci când garnitura se umple la stația de la 34th Street. După ce trenul se golește la 42th Street, Deepak se așază iar, despătorește ziarul și citește știrile din toată lumea, până la 116th Street. Apoi parcurge pe jos cei șapte sute de metri până acasă. Străbate acest traseu dimineața și seara, sub soarele verii, dar și sub ploile

de toamnă sau furtunile de zăpadă ce răscolesc văzduhul iarna.

La 19:30, e alături de soție și iau cina împreună. Lali și Deepak nu s-au abătut de la această regulă decât o singură dată în treizeci și nouă de ani. Lali avea pe atunci douăzeci și șase de ani, Deepak, înfrigurat, o ținea de mână în ambulanță, iar contracțiile veneau una după alta. Ceea ce trebuia să fie cea mai frumoasă zi din viața lor a fost o dramă despre care n-au mai vorbit niciodată.

Din două în două săptămâni, joia, Lali și Deepak cineză ca niște îndrăgostiți la un mic restaurant din Spanish Harlem.

Lui Deepak îi place existența sa monotonă tot atât de mult cât își iubește soția. Dar în seara aceasta, în timp ce el lua loc la masă, rutina avea să ia sfârșit.



2.

Zborul Air India se încheia pe macadamul gudronat al aeroportului John Fitzgerald Kennedy. Sanji se ridică să-și înhațe geanta din compartimentul pentru bagaje, se rezezi spre pasarelă, încântat să fie primul care iese din avion, și porni cu pas grăbit pe culoarele înguste ale terminalului. Ajunse gâfâind în holul cel mare, unde se înșirau birourile de control ale imigrației. Un ofițer nu prea amabil îl întrebă despre motivele vizitei lui la New York. Sanji răspunse că era în călătorie de studii și arată scrisoarea de invitație de la mătușa lui, care îi garanta solvabilitatea. Ofițerul nu catadicsi să o citească, dar ridică ochii să-l studieze pe Sanji. Era momentul de incertitudine când, doar din cauza înfățișării, orice vizitator străin poate fi condus într-o sală de interogatoriu, apoi trimis înapoi, în țara de origine. Ofițerul ștampilă într-un târziu pașaportul, mângâli data de expirare a dreptului de ședere pe teritoriul american și îi ordonă s-o ia din loc.

Sanji își recuperează valiza de pe banda rulantă, trecu de controlul vameșilor și se îndreptă spre punctul de întâlnire, unde așteptau șoferii de limuzine. Își descoperi

numele pe pancarta ținută în mână de unul dintre ei. Șoferul îi luă bagajul și-l conduse la mașină.

Crown-ul negru rula pe 495, strecurându-se prin traficul fluid la lăsarea nopții, bancheta era moale, iar pe Sanji, frânt după un drum atât de lung, îl cuprindea toropeala. Însă șoferul îl împiedică să adoarmă, intrând în vorbă cu el, în timp ce turnurile Manhattanului se conturau în zare.

— Călătorie de afaceri sau de plăcere? îl întrebă.

— Nu sunt incompatibile, răspunse Sanji.

— Tunel sau pod?

Șoferul îi aminti că Manhattan era o insulă, deci trebuia să aleagă cum să ajungă acolo, apoi îl asigură că imaginea de pe Queensboro Bridge merita un mic ocol.

— Veniți din India?

— Din Mumbai, confirmă Sanji.

— Atunci poate o să deveniți șofer, până la urmă, ca mine, asta fac majoritatea indienilor care vin aici; mai întâi Yellow Cab, Uber pentru cei mai șmecheri, iar pentru o mână de aleși, o limuzină ca asta.

Sanji se uită la medalionul prins de torpedou. Lângă fotografia șoferului, era scris numele lui, Marius Zobonya, și numărul de licență, 8451.

— Nu există medici, profesori sau ingineri polonezi la New York?

Marius se scărpină în barbă.

— Nu, din câte știu eu. Totuși, kinetoterapeutul nevستی-mii este slovac, admise el.

— O veste bună, care mă umple de speranță, am oroare de șofat.

Șoferul nu mai zise nimic. Sanji își scoase telefonul mobil din buzunar ca să-și citească mesajele. Programul

șederii la New York se anunța încărcat. Era de preferat să scape cât mai repede de obligațiile familiale. Tradiția impunea să-i mulțumească acestei mătuși care îi trimisese cu amabilitate o scrisoare de recomandare, amabilitate cu atât mai mare cu cât nu-l văzuse niciodată.

— Suntem departe de Harlem? îl întrebă pe șofer.

— Harlemul e întins. Est sau vest?

Sanji dezdoi plicul și verifică adresa pe spatele lui.

— 225 East, 118th Street.

— E doar un sfert de oră de aici, îl anunță șoferul.

— Foarte bine, să mergem întâi acolo și apoi la Plaza.

Mașina urcă pe șoseaua rapidă ce se întindea pe lângă East River, o luă pe lângă Harlem River și își încheie cursa în fața unui imobil de cărămidă roșie din anii '70.

— Sunteți sigur că aici este? întrebă Marius.

— Da. De ce?

— Pentru că Spanish Harlem este cartierul portorican.

— Poate mătușa mea e indiancă din Puerto Rico, i-o întoarse Sanji pe un ton ironic.

— Să vă aștept?

— Vă rog, nu stau mult.

Din prudență, își luă valiza din portbagaj și se îndreptă spre clădire.

* * *

Lali puse oala pe masă, săltă capul și aroma se răspândi în toată sufrageria. Întorcându-se acasă, Deepak se mirase s-o vadă îmbrăcată în sari, fiindcă nu purta așa ceva niciodată, dar și mai mult îl surprinse că-i gătise mâncarea lui preferată. De obicei, o pregătea numai pentru serile de sărbătoare. Poate că soția lui cedase până la

urmă în fața rațiunii. De ce să se delecteze cu o mâncare bună doar în rare ocazii? Odată servit, Deepak începu să comenteze știrile zilei, îi plăcea să recapituleze amănunțit tot ce citise în metrou. Lali îl ascultă cu un aer distrat.

— Poate am uitat să-ți spun că am primit un telefon de la Mumbai, menționează ea punându-i încă o porție.

— De la Mumbai? repetă Deepak.

— Da, de la nepotul nostru.

— Care dintre ei? Sigur avem vreo douăzeci de nepoți și nepoate pe care nu-i cunoaștem.

— Băiatul fratelui meu.

— Ah, căscă Deepak, simțind că-l ia somnul. E bine?

— Fratele meu e mort de douăzeci de ani.

— Nu el, nepotul tău!

— O să vezi singur foarte curând.

Deepak lăasă jos furculița.

— Ce înțelegi mai exact prin „foarte curând“?

— Legătura era proastă, răspunse Lali evaziv. Din câte am înțeles, dorea să stea o vreme la New York și avea nevoie de o familie care să-l găzduiască.

— Și ce ne privește asta pe noi?

— Deepak, de când am părăsit Mumbaiul, atâta mi-ai împuiat urechile cu tiradele tale despre splendorile Indiei, încât uneori mi se pare că India a încremenit în timp ca o pictură rupestră. Așa că uite, India vine la tine, doar n-o să te plângi, nu?

— Nu India vine la mine, ci nepotul tău. Și ce știi despre el? E o persoană onorabilă? Dacă e nevoit să stea la noi înseamnă că n-are un ban.

— Cum nici noi n-aveam când am venit aici.

— Dar noi eram hotărâți să muncim, nu să ne aciuăm pe la necunoscuți.

— Câteva săptămâni, doar n-o să se sfârșească lumea dintr-atât.

— La vârsta mea, câteva săptămâni sunt poate tot ce mi-a rămas!

— Ești grotesc atunci când devii melodramatic. În orice caz, tu ești plecat toată ziua. Mă bucură ideea de a-l duce să viziteze orașul. O să mă lipsești de plăcerea asta?

— Și unde o să doarmă?

Lali aruncă o privire spre capătul culoarului.

— Nici nu se pune problema! protestă cu indignare Deepak.

Lăsa șervetul, traversă salonul și deschise ușa camerei albastre. O zugrăvise așa cu trei decenii în urmă. Când demontase leagănul pe care-l făcuse cu propriile mâini trăise cea mai dureroasă experiență din viața lui. De atunci, intra în această cameră doar o dată pe an, se așeza pe scaunul pe care-l instalase lângă fereastră și se ruga în tăcere.

Lui Deepak i se tăie răsuflarea când văzu cum transformase soția lui încăperea.

Lali veni în spatele lui și-l înconjură cu brațele.

— O adiere de tinerețe nu poate să ne facă rău.

— Și când sosește nepotul ăsta? întrebă Deepak chiar în clipa în care interfonul începu să sune.

* * *

Așteptându-și oaspetele pe palier, Lali își aranjă sariul și își trecu mâna peste părul prins în coc cu un pieptăn din corn deschis la culoare.

Sanji împinse ușa ascensorului. Purta blugi, cămașă albă, sacou făcut pe comandă și pantofi sport eleganți.

— Nu mi te imaginam așa, zise ea ușor stânjenită. Dar aici ești la tine acasă.

— Mă îndoiesc, rosti printre dinți Deepak în spatele ei. O să-l servesc cu ceai pe oaspetele nostru temporar, cât te duci tu să te schimbi.

— Nu-l asculta pe cârcotașul ăsta bătrân, sări Lali. Deepak râde de ținuta mea, dar nu știam ce fel de om o să-mi bată la ușă. Familia noastră era foarte conservatoare.

— India s-a schimbat mult. Mă așteptați?

— Bineînțeles că te așteptam. Ce semeni cu el, oftă Lali, privindu-l. Am impresia că-mi văd fratele cu care n-am mai vorbit de patruzeci de ani.

— Nu-l plictisi cu povești vechi, trebuie să fie frânt, interveni Deepak, conducându-și musafirul în sufragerie.

Lali reveni, după ce renunțase la sari în favoarea unei perechi de pantaloni și a unei bluze, și îi găsi pe cei doi bărbați așezați la masă, schimbând cuvinte de circumstanță, nu fără efort. Aduse fursecuri, îl întrebă pe nepot cum a călătorit și înșiră toate locurile din oraș pe care dorea să i le arate. Dat fiind că avea un soț mai puțin volubil, Lali se străduia să vorbească pentru doi. Sanji pândea clipa când ar putea pleca fără să fie nepoliticos. La un moment dat, își înăbuși un căscat oferindu-i ocazia lui Deepak să anunțe că venise vremea să meargă toată lumea la culcare.

— Camera ta e pregătită, anunță Lali.

— Camera mea? se îngrijoră Sanji.

Lali își luă nepotul de braț și îl târî spre camera albastră. Sanji privi încăperea circumspect.

Pe o canapea extensibilă din catifea reiată, Lali așternuse cearșafuri portocalii, pusese două perne înflorate și o cuvertură din petice, cusută de mână. Folosise consola de

la intrare pentru a încropi un birou micuț, pe care aranjase un ghiveci din lut ars, plin cu flori de hârtie.

— Sper că-ți place cum am decorat, sunt tare fericită să te primesc la noi.

Trase perdelele și îi ură noapte bună.

Sanji se uită la ceas, era 19:15. Îl îngrozea ideea de a sacrifica un *junior suite* la Plaza, cu vedere spre Central Park, pentru o odăiță de șase metri pătrați în Spanish Harlem, și căută un subterfugiu ca să scape din această belea fără să-i aducă un afront mătușii sale. În final, prizonier al buneii-cuviințe, îl sună pe șofer și, cu un nod în gât, îl informă că nu mai avea nevoie de serviciile lui. Apoi, tot ascultând canapeaua scârțâindu-i sub fese, începu să viseze la patul *king size* în care ar fi trebuit să doarmă.

* * *

Pe Fifth Avenue la nr. 12, Chloe deschise ușa apartamentului său de două sute cincizeci de metri pătrați. Puse cheile pe gheridonul de la intrare și înaintă pe culoar. Cu atâtea fotografii atârdate pe pereți, coridorul era o veritabilă galerie a vieții ei. Îi plăceau unele, de pildă cea cu tatăl ei la treizeci de ani, cu părul des și aerul de Indiana Jones care le înnebunea pe colegile de liceu; pe altele le detesta, cum era cea cu decernarea medaliei după o cursă la San Francisco, în care mama ei afișa o figură de înmormântare în ajunul zilei în care plecase, și simțea o oarecare nostalgie în fața pozei cu câinele care făcuse parte din familie pe vremea când ea și părinții săi încă mai erau o familie.

O geană de lumină venea dinspre bibliotecă. Chloe intră în liniște și se uită la tatăl ei. Părul îi era la fel de

des, dar firele roșcate erau de-acum cărunte. Profesorul Bronstein, aplecat peste birou, corecta niște lucrări.

— Ai avut o zi bună? îl întrebă ea.

— Să predai keynesianismul unor studenți plini de coșuri e mai vesel decât pare. Dar castingul tău? Întrebă el fără să ridice ochii. A fost satisfăcător?

— O să aflu peste câteva zile, dacă mă cheamă și a doua oară, în caz că nu primesc veșnica scrisoare care să-mi explice de ce n-am fost aleasă.

— Nu iei cina cu Schopenhauer?

Chloe își privi tatăl și se dădu înapoi spre ușă.

— Te tentează o ieșire în doi la restaurant cu fiica ta? Sunt gata în jumătate de oră, adăugă ea înainte să se retragă.

— Douăzeci de minute! îi strigă el.

— Atât îmi ia să umplu cada. Când o să aduci pe cineva să repare instalația, o să respect termenele pe care mi le dai! auzi el din depărtare.

Profesorul Bronstein deschise un sertar, scotoci printre hârtii după un deviz vechi și se posomorî văzând la cât se ridica avansul. Îl puse la loc și se adânci iar în corectură până când Chloe ciocăni la ușă... mult mai târziu.

— L-am chemat pe domnul Rivera, grăbește-te!

Domnul Bronstein își puse sacoul și ieși după fiica lui pe palier. Grilajul ascensorului era deja deschis, Chloe intră prima în cabină, iar el se strecură în spatele ei.

— Deepak mi-a dat de înțeles că nu ieșiți astă-seară, aproape că se scuză liftierul de noapte.

— Schimbare de plan, răspunse Chloe veselă.

Rivera acționă maneta și cabina coborî.

La parter, trase grilajul și se dădu într-o parte ca s-o lase pe Chloe să treacă.

Afară, cerul avea albastrul miezului de noapte și temperatura era plăcută.

— Hai înainte, la Claudette, sugerează profesorul.

— Nu putem să abuzăm la infinit de generozitatea lor, cândva trebuie să ne plătim datoria.

— Nu la infinit, doar încă o vreme. În plus, o să fii mulțumită, azi i-am plătit băcanului.

— Mai bine să mâncăm la Mimi, ești invitatul meu.

— Ai fost să-i ceri bani maică-tii? Întrebă domnul Bronstein îngrijorat.

— Nu chiar. I-am făcut o vizită, trebuia să petrecem puțin timp împreună, dar era ocupată cu bagajele. Gigoloul ei o duce în Mexic, mă rog, mai degrabă ea îl duce pe el. Ca să-și ceară iertare, a scos câteva bancnote din geantă și mi-a sugerat cu toată convingerea să-mi cumpăr niște haine.

— Poate că ar fi trebuit s-o faci.

— Orice-aș purta nu-i niciodată pe gustul ei, pe când tu și cu mine avem în comun gustul pentru bucătăria franceză, spuse ea coborând pe bulevard.

— Nu așa de repede, eu sunt pe jos! protestă domnul Bronstein. Și nu-l mai numi așa pe Rodrigo, trăiesc împreună de cincisprezece ani.

— Are cu douăzeci de ani mai puțin decât ea și ea îl întreține.

O luară pe lângă Washington Square Park, apoi pe Sullivan Street. Domnul Bronstein intră la Mimi, unde o chelneriță îi întâmpină și-i anunță cu voce tare că masa lor era gata. Totuși, vreo doisprezece clienți așteptau la bar... Obişnuiții casei beneficiau de unele favoruri. Profesorul se așează pe banchetă și, în timp ce un chelner scotea scaunul aflat de cealaltă parte a mesei ca să facă loc pentru

scaunul lui Chloe, ea se apropie de un cuplu care nu-și luase privirea de la ei.

— E un model Karman S1 15, ediție limitată. Vi-l recomand călduros, e foarte comod și se pliază ușor, preciză ea înainte de a se întoarce la tatăl ei.

— Eu o să iau *gnocchi à la parisienne*. Și tu? Întrebă el crispat.

Ea prefera o supă de ceapă și comandă două pahare de pomerol¹.

— Care dintre voi doi i-a tras clapa celuiilalt? Întrebă domnul Bronstein.

— Despre ce vorbești?

— Mi-ai spus dimineată că te întorci târziu acasă și te-am auzit cotrobăind mult în șifonier.

— Trebuia să fie o seară între fete, dar după probă eram atât de obosită că...

— Chloe, te rog!

— Julius are de lucru până peste cap, eu doar i-am luat-o înainte.

— Să te cheme Schopenhauer când ești prof de filozofie te obligă la cea mai mare rigurozitate, presupun, comentă ironic tatăl ei.

— Tată, vrei, te rog, să schimbi subiectul?

— Ce s-a întâmplat cu femeia de care te ocupai? Dacă-mi amintesc eu bine, partenerul ei o trata ca pe un accesoriu. Îmi explicai nu demult că modul în care se comporta bărbatul era cauza problemelor și, paradoxal, sursa fericirii ei.

— Nu asta ți-am explicat și oricum nu așa. Ea suferă de un soi de sindrom Stockholm, are atât de puțină

¹ Vin din regiunea Bordeaux . (N.t.).

considerație pentru ea însăși, încât se simte datorare față de el pentru iubirea pe care i-o poartă.

— I-ai sugerat să-l părăsească pentru cineva mai amabil?

— Rolul meu se limitează la a-mi asculta pacienții și a-i ajuta să devină conștienți de sentimentele pe care și le exprimă.

— Măcar ai găsit o rezolvare pentru problema ei?

— Da, lucrez la asta, învățând-o să fie mai exigentă, și face mari progrese, dar, dacă încerci să-mi spui ceva, fii mai direct.

— Doar că nu trebuie să fii mai puțin exigentă decât orice altă femeie.

— Țsta-i felul tău de a schimba subiectul? Iar tu suferi de sindromul tatălui gelos.

— Poate ai dreptate, dacă aș fi putut să te consult înainte ca maică-ta să mă părăsească... dar n-aveai decât treisprezece ani, oftă adânc profesorul. De ce insiști să te duci la castinguri când excelezi în ceea ce faci?

— Fiindcă acum îmi încep cariera de terapeut, nu am decât trei pacienți și conturile noastre sunt pe zero.

— Nu-i datoria ta să te îngrijești de nevoile noastre. Dacă totul merge bine, o să semnez curând pentru o serie de conferințe care, financiar, o să ne readucă pe linia de plutire.

— Dar care o să te poarte departe și o să te epuizeze. E timpul să redevin independentă.

— Ar trebui să ne mutăm. Apartamentul ăsta este peste posibilitățile noastre, cheltuielile ne copleșesc.

— Mi-am revenit de două ori în apartamentul ăsta, după ce am părăsit Connecticut și după accident. În plus, aici vreau să te văd îmbătrânind.

— Mă tem că zilele bătrâneții mele au sosit deja.

— N-ai decât cincizeci și șapte de ani, oamenii care se uită la noi sunt convinși că formăm un cuplu.

— Care oameni?

— Cei de la masă, din spatele meu.

— De unde știi că se uită la noi?

— Simt, atâta tot.

Serile pe care Chloe și tatăl ei le petreceau împreună se încheiau adesea cu un mic joc pe care-l practica cu o plăcere complice. Se priveau fix, fără să vorbească, și fiecare trebuia să ghicească la ce se gândea celălalt, ghidat doar de expresia feței și de mișcările capului. Stratagema lor trecea rareori neobservată de vecinii de masă. Erau acele rare momente în care Chloe se bucura că oamenii o remarcă, fiindcă atunci se uitau la ea, nu la scaunul ei.



3.

Cum lumina zilei pătrundea fără prea mare greutate prin perdelele înflorate de organza, Sanji deschise ochii din primele momente ale dimineții. Se întrebă unde era, însă rozul și albastrul în care se colorase camera îi amintiră imediat. Își ascunse capul sub pernă și se culcă la loc. După câteva ore, înșfăcă telefonul mobil de pe noptieră și sări din pat. Se îmbracă în grabă și ieși din încăpere cu părul vâlvoi.

Lali îl aștepta la masa din bucătărie.

— Ia spune, vrei să vizitezi MET sau Guggenheim? Ori poate preferi o plimbare în Chinatown, Little Italy, NoLita, SoHo, ce vrei tu.

— Unde-i baia? întrebă el năuc.

Lali nici nu încercă să-și ascundă dezamăgirea.

— Ia-ți micul dejun, îi ordonă ea.

Sanji se așează pe scaunul pe care Lali îl împinsese cu piciorul.

— Bine, se învoi el. Dar repede, am întârziat.

— Ce fel de muncă ai, dacă nu sunt indiscretă? întrebă ea turnând lapte într-un bol cu cereale.

— Lucrez în high-tech.

— Și ce înseamnă asta, să lucrezi în high-tech?

— Inventăm tehnologii care să ușureze viața oamenilor.

— Ai putea să-mi inventezi un nepot care să mă scoată puțin din viața mea de fiecare zi? Cu care să mă plimb și care să-mi vorbească despre țara mea sau să-mi dea vești despre familia mea cu care n-am mai vorbit de foarte mult timp?

Sanji se ridică și se trezi că-și sărută mătușa pe frunte.

— Promit, răspunse el prompt, stânjenit de această efuziune spontană. Îndată ce voi putea, dar acum chiar trebuie să muncesc pe brânci.

— Șterge-o atunci, deja mă obișnuiesc cu prezența ta. Și, în caz că-ți vine vreo idee, nici nu încape discuție să dormi în altă parte decât sub acoperișul meu cât stai la New York. M-aș simți teribil de ofensată. Și n-ai risca, nu-i așa, să-ți jignești o rudă.

Sanji ieși în scurt timp din apartament, dar, nemaia-vând încotro, își lăsă valiza acolo.

Descoperi Spanish Harlem într-o frumoasă zi de primăvară. Vitrine pestrițe, trotuare ticsite, străzi aglomerate unde răsuna un concert de claxoane, doar ricșele mai lipseau din tot balamucul ăsta. Douăzeci de ore cu avionul ca să se pomenească teleportat într-o versiune portorică a Mumbaiului și, ca lovitură de grație, trebui să sune la Plaza pentru a-și anula rezervarea chiar înainte să coboare furtunos la metrou.

India se modernizase de când o părăsise mătușa lui, însă unele tradiții rezistau și, printre ele, se număra respectul datorat vârstnicilor.

Sanji ieși din metrou în stația de pe 4th Street. Întârziase deja la întâlnire. Mergând pe lângă Washington Square Park, de-a lungul gardului de fier forjat, auzi o melodie. În loc să ocolească parcul, o luă drept prin el, pășind precum un copil în urma cântărețului la flaut din Hamelin. În mijlocul unei alei, cânta un trompetist. Sunetele se înălțau printre ramurile teilor americani, arțarilor norvegieni, ulmilor chinezești și catalpelor nordice. Vreo douăzeci de trecători se strânseseră în jurul muzicianului. Fermecat, Sanji se apropie și el și se așeză pe o bancă.

— Va fi bucată noastră, trebuie s-o ținem minte, șopti o tânără ce stătea alături.

Surprins, Sanji întoarse capul.

— Întotdeauna există o melodie care marchează momentul unei întâlniri, continuă ea binedispusă.

Strălucea de frumoasă.

— Glumeam, arătați atât de absorbit, încât părea să existe o legătură.

— Tata cânta divin la clarinet. *Petite Fleur* era melodia lui preferată, compoziția asta mi-a legănat toată copilăria...

— Dor de casă?

— Cred că deocamdată sunt în regulă, nu mă aflu aici de multă vreme.

— Veniți de departe?

— Din Spanish Harlem, la o jumătate de oră de aici.

— *Touchée*, suntem chit acum, răspunse ea amuzată.

— Vin din Mumbai. Dumneavoastră?

— De la colțul bulevardului.

— Veniți des aici, în parc?

— Aproape în fiecare dimineață.

— Atunci, poate voi avea plăcerea să vă mai văd, acum trebuie să fug.

— Aveți un nume? întrebă ea.

— Da.

— Încântată, „Da“, eu sunt Chloe.

Sanji surâse, îi făcu un semn cu mâna și se îndepărtă.

* * *

Imobilul în care lucra Sam se găsea pe West 4th Street colț cu MacDougal, de-a lungul laturii sudice a parcului. Sanji se prezentă la recepție, unde o fată îl rugă să aștepte.

— Nu te-ai schimbat deloc! exclamă Sanji când își revăzu prietenul.

— Nici tu, mereu la fel de punctual. Nu au serviciu de trezire la Plaza?

— Stau la alt hotel, răspunse nonșalant Sanji. Ne apucăm de treabă?

Sam și Sanji se cunoscuseră cu cincisprezece ani în urmă, pe băncile Oxfordului. Sanji urma filiera informatică, iar Sam, un ciclu de cursuri de economie. Anglia i se părise mai ciudată lui Sam decât lui Sanji.

La întoarcerea în India, Sanji începuse o afacere care prosperase. Sam ocupa la New York un post de consilier pentru clienți la o societate ce oferea servicii de curtaș financiar.

Cei doi expatriați se împrieteniseră, apoi continuaseră să-și trimită e-mailuri, făcând periodic schimb de noutăți, iar când Sanji își pusese în cap să găsească fonduri în Statele Unite pentru a da un nou elan proiectelor sale, apelase în mod firesc la Sam. Sanji ura să discute despre bani, lucru cu totul surprinzător la un patron de firmă.

Își consacrară dimineața alcătuirii dosarului pe care aveau să-l supună atenției investitorilor. Financiar, estimările erau atrăgătoare, dar Sam considera neclară expunerea lui Sanji și o tot retușa.

— Vorbești prea vag și pe lângă subiect, investitorii noștri trebuie să vadă în tine un partener pe termen lung, nu doar creatorul unei aplicații, oricât ar fi de genială. India e cea care îi face să viseze.

— Vrei să port turban și să graseiez ca să arăt exotic?

— Ar fi mai șic decât blugii ăștia și cămașa șifonată. America nu duce lipsă de programatori, în schimb utilizatorii rețelei tale sociale, câteva sute de mii doar în regiunea Mumbaiului, stârnesc imaginația investitorilor.

— Ce-ar fi să faci tu prezentarea? Pari să știi mai bine decât mine ce trebuie spus și ce nu.

Sam se uită fix la prietenul său. Sanji provenea dintr-o familie indiană bogată. Părinții lui Sam erau simpli comercianți din Wisconsin, le luase zece ani să ramburseze împrumutul care-i finanțase studiile.

Dacă Sam dădea lovitura acum, i-ar fi dovedit patronului său că era demn de misiuni de mare anvergură și i-ar fi oferit poate șansa să devină partener asociat, o ocazie de a-și schimba viața.

Sam, pragmatic, nu-l invidia deloc pe Sanji, dimpotrivă, îl admira. Însă intenționa să profite de reputația familiei lui pentru a-i ademeni pe clienți, chiar dacă, din motive laudabile, Sanji nu voia sub nicio formă să se folosească de ea.

— În definitiv, de ce nu? răspunse Sam. La facultate, eram mult mai bun decât tine la oral.

— Dacă s-ar fi ținut cursurile în hindi, lucrurile ar fi stat altfel.

— Asta rămâne de văzut. Du-te și plimbă-te, iar când te întorci, o să-ți fac o prezentare a proiectului tău și să-mi spui dacă nu sunt mai convingător decât tine!

— În cât timp să mă întorc ca să-ți admir prestația?

— O oră, nu-mi trebuie mai mult! răspunse Sam.

Ieșind din clădire, Sanji se pomeni în fața gardului de fier forjat al parcului, dar trompetistul plecase și, odată cu el, și melodia *Petite Fleur*. Așa că își sună mătușa ca s-o invite la prânz.

* * *

O jumătate de oră mai târziu, se întâlnește cu Lali lângă fântâna din Washington Square Park.

— Mi-e poftă de ceva deosebit, în stil mare, te las să alegi cel mai bun restaurant din cartier, ești invitata mea, bineînțeles, spuse Sanji întâmpinând-o.

— N-are rost să risipești banii, am adus un coș plin de bunătăți.

În timp ce ea întindea pe iarbă o față de masă din hârtie și desfăcea farfuriile de carton și tacâmurile de plastic, Sanji se întreabă de ce soarta se înverșuna împotriva lui.

— Ciudat că ne vedem în acest parc, remarcă Lali.

— De ce? Biroul partenerului meu e foarte aproape.

— Și partenerul meu lucrează undeva foarte aproape.

— Cum era tata când erați copii?

— Era rezervat, mereu îi observa pe ceilalți. Cam ca tine. Aseară nu ți-ai luat ochii de la Deepak, nu-mi spune altceva. Însă n-ai văzut mare lucru, evident, fiindcă în spatele chipului său încruntat se ascunde un om plin de surprize. De altfel, n-a încetat niciodată să mă surprindă.

— Cu ce se ocupă?

— Dar ăsta-i un interogatoriu în toată regula, iar tu nu-mi spui nimic despre tine! Conduce.

— Un taxi?

— Un ascensor, se amuză Lali. Și-a petrecut viața într-o cabină încă și mai bătrână decât el.

— Cum v-ați cunoscut?

— În parcul Shivaji. Îmi plăcea la nebunie să asist la meciurile de crichet. Mergeam acolo în fiecare duminică. Era momentul meu de libertate. Dacă tata ar fi aflat că mă duceam să văd niște băieți pe terenul de joc, mi-ar fi tras o săpuneală zdravănă. Deepak era un *batsman* formidabil. Până la urmă a observat-o pe fata care stătea singură în gradene. Eram drăguță în tinerețe. Într-o zi, când scorul era destul de strâns, Deepak s-a uitat în direcția mea și a ratat lovitura, fapt ce a surprins pe toată lumea, fiindcă se pricepea de minune să elimine aruncătorii echipei adverse. Pe toată lumea, în afară de mine. Când s-a încheiat partida, a venit și s-a așezat cu două rânduri mai jos față de locul în care mă aflam. Era de neconceput să ne surprindă cineva. Mi-a zis că suferise o umilință serioasă din cauza mea și, pentru a mă ierta, trebuia să accept să mă întâlnesc iar cu el. Ceea ce am și făcut duminica următoare, numai că, de astă dată, am ieșit din parc și am mers să ne plimbăm de-a lungul golfului Mahim. Ne-am așezat la poalele unui templu ce dă spre dig. Am început să vorbim și nu ne-am mai oprit de-atunci. Curând se fac patruzeci de ani de viață în comun, dar și acum, după ce pleacă dimineața, îi simt lipsa așa de tare, încât uneori vin să mă plimb aici, în parc. El lucrează mai jos, pe Fifth Avenue, la numărul 12, preciză ea arătând cu degetul spre arcul de marmură din Washington Square

l'ark. Dar nu suportă să-l deranjez acolo. Afurisita aia de clădire e regatul lui.

Lali tăcu și își privi atent nepotul.

— Cu mine semeni, nu cu fratele meu. Văd în privirea ta.

— Ce vezi? întrebă Sanji ironic.

— Mândrie și visuri.

— Trebuie să mă duc la muncă.

— Pleci înapoi în high-tech?

— Nu-i un loc oarecare, ci regatul meu. Diseară sunt reținut la cină, nu mă așteptați, o să intru fără să fac zgomot.

— O să te aștept totuși. Să te distrezi bine, iar mâine sau în altă zi, o să mergem să vizităm câteva dintre locurile mele preferate.

Sanji își conduse mătușa la stația de metrou, apoi, îndreptându-se spre biroul lui Sam, ochii îi căzură pe copertina cădirii de la numărul 12 de pe Fifth Avenue.

* * *

Holurile stau mărturie pentru povestea imobilului, a ocupanților lui, a ciudatei vecinătăți în care trăiesc niște oameni care abia se cunosc. Marile momente ale vieții lor străbat casa scării, nașteri, nunți, divorțuri, decese, însă pereții groși ai locuințelor burgheze nu lasă să se strecoare afară nimic din intimitatea lor.

Holul în care tocmai intrase Sanji era căptușit cu lam-briuri din lemn de stejar. Lustra mare, cu aplicile de cristal ce luminau un lux studiat, se reflecta în pardoseala de marmură cu modelul ei central în formă de stea ale cărei brațe indicau punctele cardinale. Pentru a păstra amprenta originală, nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării. Pe pupitrul

de la recepție trona un telefon de bachelită răsarit dintr-o altă epocă; odinioară era folosit pentru a chema portarul, dar încetase de mult să sune. Alături, stătea deschis un caiet cu coperte negre, ale cărui pagini se umpleau încet-încet cu numele vizitatorilor. Iar în spatele biroului, picotea Deepak. Declicul ușii cu două canaturi nu produse nicio schimbare.

Sanji își dresе glasul, și Deepak tresări.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă politicos aranjându-și ochelarii.

Când îl văzu clar pe Sanji, se încruntă.

— Ce cauți aici?

— Am venit să văd locul ăsta despre care mătușa mi-a spus numai lucruri bune.

— N-ai intrat niciodată într-un imobil? Ai trăit într-o magherniță, la Dharavi?

— Voiam să descopăr faimosul ascensor...

— Lali ți-a vorbit și despre el, presupun.

— Se pare că arată splendid și e nevoie de un expert pentru a-l conduce.

— Da, adevărat, răspunse Deepak, cedând lingușirii.

Apoi se întoarse să verifice dacă erau singuri. Își luă chipiul, și-l potrivi pe cap, iar Sanji admise că, într-o uniformă așa frumoasă, unchiul lui prin alianță arăta ca un comandant de aeronavă.

— Bun, mormăi Deepak, la ora asta nu sună nimeni, hai cu mine, o să facem un tur, dar discret, ne-am înțeles?

Sanji dădu aprobator din cap. Avea impresia că i se permisesese să viziteze un muzeu după ora închiderii. Deepak deschise grilajul ascensorului, îl îndemnă pe nepot să intre în cabină și așteptă câteva secunde cu mâna pe manetă, ca pentru a da un plus de solemnitate scurtei călătorii pe care aveau s-o întreprindă.

— Ascultă, zise el, fiecare sunet are importanța lui.

Sanji distinse un pâraie electric, apoi torsul unui motor care se trezea, și cabina se înălța lent, parcă purtată de un suflu.

— Auzi? continuă Deepak. Cântă o partitură, o altă notă la fiecare trecere între palieri, le recunosc cu ochii închiși, ele îmi spun unde mă aflu, în ce secundă să cobor levierul pentru a opri lin cabina.

Ascensorul se opri la etajul cinci. Deepak, nemișcat, aștepta o dovadă de admirație, părând să-i acorde atâta importanță, încât Sanji afișă un aer impresionat.

— Coborârea e și mai frumoasă și cere multă finețe, din cauza contragreutății care e mai grea decât noi. Pricepi?

Din nou Sanji dădu aprobator din cap. Telefonul mobil al lui Deepak sună chiar când cabina se punea în mișcare. Deepak acționează maneta și opri ascensorul.

— O pană? întrebă Sanji.

— Taci, mă gândesc. Sunt chemat la opt, zise el manevrând levierul.

Cabina urcă mult mai rapid decât înainte.

— Puteți regla și viteza?

— Trebuie să fie domnul Bronstein, totuși nu-i ora lui obișnuită. Stai în spatele meu și nu scoate o vorbă. Dacă el te salută, îl saluți și tu, ca și cum ai fi un simplu vizitator.

O tânără aștepta pe palier la etajul opt, într-un scaun cu roțile întors cu spatele, pentru a intra în cabină în marșarier.

— Bună ziua, domnișoară, spuse politicos Deepak.

— Bună, Deepak, dar ne-am mai salutat deja de două ori în dimineața asta, răspunse ea dând înapoi.

Sanji se lipi de perete în spatele ei.

— Nu vă opriți să-l lăsați pe domnul? întrebă Chloe când treceau de etajul întâi.

Deepak nu mai apucă să se justifice fiindcă ascensorul se oprise deja la parter. Trase grilajul și îl opri în ultima clipă pe Sanji care se pregătea s-o ajute pe Chloe să iasă. Apoi se repezi în hol ca să-i deschidă ușa.

— Aveți nevoie de un taxi, domnișoară?

— Da, vă rog, răspunse ea.

Și din acel moment, evenimentele se ținută lanț. Apăru un curier cu un colet tocmai când la recepție sone-
ria zbârnâi de trei ori. Deepak îl rugă pe curier să binevo-
iască să aștepte, ceea ce omului păru să-i displace profund.

— Trei ciocănituri. E domnul Morrison, mormăi Deepak. Bun, mă ocup întâi de taxiul dumneavoastră.

— Și coletul meu? De el cine se ocupă? protestă curierul, ținându-se după ei pe trotuar.

Chloe luă pachetul, îl puse pe genunchi și semnă de primire.

— Ah, e pentru familia Clerc. Ce poate să conțină? întrebă ea malițioasă.

Deepak se uită insistent la nepotul lui, care aștepta sub copertină. Sanji se îndreptă spre Chloe și luă pachetul.

— O să-l las pe pupitru, dacă nu cumva vreți să-l des-
chideți înainte, îi zise el.

Duse pachetul înăuntru și ieși imediat. Deepak stă-
tea în mijlocul bulevardului, gata să fluiera și cu brațul
întins, pândind un taxi. Totuși, trecuseră trei Yellow Cab
cu lampa aprinsă.

— N-aș vrea să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar sone-
ria continuă să sune, îl informă Sanji.

— Deepak, duceți-vă după domnul Morrison, pot să mă
descurc singură, interveni Chloe.

— Am eu grijă de taxi, propuse Sanji apropiindu-se de unchiul său.

— Nu orice taxi, fii atent, îi șopti Deepak, doar cele care au ușă laterală culisantă...

— Am înțeles! Nu știi cine e domnul Morrison, dar nu prea pare să aibă răbdare.

Deepak ezită, dar, luat din scurt, intră în imobil, lăsându-l pe Sanji cu Chloe.

— E totul în regulă? o întrebă el.

— De ce n-ar fi? replică ea glacial.

— Mi s-a părut că vă aud murmurând ceva.

— Ar fi trebuit să plec mai devreme, o să întârzii.

— O întâlnire importantă?

— Da, foarte... Mă rog, așa sper.

Sanji sări pe șosea și opri un taxi... care nu era modelul recomandat de unchiul său.

— Sunteți foarte drăguț că v-ați lăsat aproape călcat de mașină, comentă Chloe îndreptându-se spre el, și n-aș vrea să par ingrată, dar mi-ar fi greu să urc în asta.

— Sunteți în întârziere, nu?

Și fără să mai aștepte, Sanji se aplecă, o ridică în brațe și o așează delicat pe bancheta din spate. Apoi strânse scunzul, îl băgă în portbagaj și se întoarse la portieră.

— S-a rezolvat, zise foarte mulțumit de sine.

Chloe îl privi fix.

— Pot să vă pun o mică întrebare?

— Bineînțeles, răspunse el aplecat spre portieră.

— Cum procedez la sosire?

Sanji rămase ca trăsniț.

— La ce oră aveți întâlnirea?

— Peste cincisprezece minute, exact cât durează să ajung acolo, dacă traficul nu e prea aglomerat.

Sanji se uită la ceas, dădu roată taxiului și se urcă lângă Chloe.

— Să-i dăm drumul, zise el.

— Încotro? se neliniști Chloe.

— Depinde unde mergeți.

— Park Avenue și 28th Street.

— E în direcția mea, răspunse el când taxiul demară.

Se lăsă tăcerea. Chloe întoarse capul spre geam. Sanji făcu la fel pe partea lui.

— Nu e niciun motiv de jenă, zise el într-un târziu. Vă las acolo și...

— De fapt, mă gândeam la gluma mea din parc de mai devreme, sper că nu mi-ați luat-o în nume de rău. Regret, nu-mi imaginam că o să ne mai întâlnim vreodată într-un oraș atât de mare, cu atât mai puțin în aceeași zi. Ce făceați în ascensorul meu?

— Urcam și coboram.

— E una dintre distracțiile dumneavoastră favorite?

— Ce fel de întâlnire importantă aveți? Dacă nu sunt indiscret.

— Un casting, ca să obțin un rol. Dar dumneavoastră, ce căutați pe 28th Street?

— Tot un casting, dar în fața unor investitori.

— Lucrați în finanțe?

— E un rol pentru televiziune sau pentru cinema?

— Nu știam că avem asta în comun cu indienii.

— Avem?

— Noi, evreii. Sunt evreică. Atee, dar evreică.

— Și ce avem în comun?

— Să răspunzi la o întrebare printr-o altă întrebare.

— Nu poți fi indian și evreu?

— Tocmai ce mi-ați dat dreptate!

Mașina se opri lângă trotuar.

— La țanc! O să vă explic cu ce mă ocup, dacă hazardul ne oferă ocazia de a ne revedea, replică Sanji coborând.

Deschise portbagajul, scoase scaunul, îl desfăcu și o așeză pe Chloe în el.

— De ce ne-am revedea?

— Multă baftă cu rolul, rosti el înainte de a se urca la loc în taxi.

Ea se uită cum mașina întoarce în intersecție și pornește iar spre partea cealaltă a orașului.

* * *

Mobilul lui Sanji nu încetase să vibreze tot drumul, însă el se ferise să răspundă. Cu siguranță, Sam fierbea de nerăbdare în biroul lui.

Când Sanji sosi, incapabil să-și justifice întârzierea și cu atât mai puțin aerul satisfăcut care nu-l părăsea, Sam îl întâmpină cu răceală. În acest context, după ce ascultă prezentarea prietenului său, deși aceasta i se păruse lipsită de poezie, Sanji nu avu curaj să i-o spună. Se hotărâră ca a doua zi dimineață Sam să-i prezinte proiectul unuia dintre clienții săi importanți, în timp ce Sanji se va mulțumi să facă act de prezență, stând tăcut și mândru ca un rege.

Luară cina în Chinatown. Înainte de a se despărți, Sam îi propuse lui Sanji să-l ducă la hotel.

— Ești amabil, dar dorm în Spanish Harlem, răspunse Sanji.

— Ce dracu' faci în Spanish Harlem? se arătă îngrijorat Sam.

Sanji îi explică încurcătura care-l forțase să stea la mătușa sa.

— De ce nu mi-ai cerut mie scrisoarea asta?

— Îți cerusem și-așa destule.

— Ești bolnav la cap! Să sacrifici confortul unui apartament la Plaza, cu room-service și mic dejun servit la pat, ca să te duci să stai la niște străini, ăsta nu-i curaj, e sacrificiu de sine.

— Nu sunt niște străini, îl corectă Sanji, urcându-se într-un taxi.

* * *

Arcurile canapelei extensibile îl împungeau în spate. Sanji se ridică și trase perdeaua. Veselia zgomotoasă a străzilor din Spanish Harlem îl duse iar cu gândul la Mumbai. Sanji credea în mici semne ale vieții și se gândi la succesiunea de împrejurări care-l adusesese în casa unei mătuși necunoscute, în această odăiță cu vedere spre o băcănie portorică. Tocmai pe el, care fugise mereu de rudele sale cu o înverșunare sălbatică!

Ruptura se petrecuse în ziua când tatăl lui se prăbușise în mijlocul unei fraze, la o masă în familie. Nici nu murise bine, că unchii săi se și apucaseră să discute despre ce vor face cu Mumbai Palace Hotel. Sanji își făgăduise să nu ajungă niciodată ca ei. Tăcut, îi ascultase vorbind pe ocolite despre moștenire, despre noua împărțire a rolurilor în administrarea hotelului, înainte de a dispărea ca să se reculeagă în fața rămășițelor unui om de la care învățase multe, dar cu care nu avusese timp să împărtășească mare lucru. Unchii săi considerau că o mamă nu putea să se ocupe singură de copilul ei. Un fiu avea nevoie de o autoritate paternă, așa că decisese să-l ia pe orfan sub tutela lor. În acel moment, Sanji își jurase să scape din mâinile lor.

Pensiuni și preceptori îi marcaseră existența în cursul unei tinereți aspre; Sanji aștepta cu nerăbdare vacanțele, când putea în sfârșit să fie alături de mama lui. Îl îndepărtaseră și mai mult trimitându-l la Oxford, iar despărțirea definitivă de ai săi avusese loc la întoarcerea din Anglia. Sanji dăduse întâmplător peste un vechi coleg de școală. Conversația ajunsese repede la fete. Regula implicită le permitea tinerilor să se întâlnească dacă era vorba de distracție. Pe cine să iubească stabilea însă familia.

Lui Sanji îi venise o idee. De vreme ce frivolitatea tinereții avea să le fie curând interzisă, măcar să găsească soluții pentru a profita de ea la maximum. Cum anume? Dezvoltând o aplicație care să le permită stabilirea de întâlniri fără a mai aștepta intervenția hazardului, lărgindu-le orizontul dincolo de cercul relațiilor familiale sau profesionale. Rețeaua socială imaginată de el avea să devină curând mai sofisticată decât cele dezvoltate de americani. Primele versiuni ale programului său nu întârziaseră să cucerească mai multe mii de utilizatori, iar numărul continua să crească. Trebuia să facă investiții ca să perfecționeze interfața aplicației, să angajeze personal, să închirieze birouri și să comunice în scopul de a atrage tot mai multă lume. Sanji moștenise averea tatălui, deși aceasta se găsea plasată în mare parte în acțiunile la Mumbai Palace Hotel, din care deținea o treime. Succesul platformei întrecuse toate așteptările. La un an după lansare, atinsese o sută de mii de utilizatori. Azi se apropia de un milion.

Reușita își găsisse ecou într-un articol apărut în Daily News, însă autorul ridicase o problemă ce obseda societatea indiană: rețeaua socială creată de Sanji era pe cale să producă o schimbare radicală a moravurilor, dar până unde i se putea îngădui să meargă? Articolul, care nu

trecuse neobservat, dusesse la o dispută aprigă între Sanji și unchii săi. Doar mama sa îi rămăsese alături, deși ea nu pricepea mare lucru din ce făcea fiul său. El era fericit, asta era tot ce conta în ochii ei.

Când mama lui zăcuse bolnavă, Sanji, venit la căpătâiul ei, se apucase să răsfoiască un album cu fotografii și se opriase la un chip pe care nu-l cunoștea. Și astfel aflase de la maică-sa că tânăra din poză era sora tatălui său. O mătușă pe care n-o întâlnise niciodată fiindcă ea își abandonase familia și plecase să se mărite cu un prăpădit în Statele Unite.

După ce maică-sa se înzdrăvenise, Sanji se dedicase cu totul afacerilor. Creșterea înregistrată de firmă impunea găsirea unor noi surse de capital. Băncile indiene erau reticente din motive de etică legate de natura afacerii pe care presa conservatoare nu contenea s-o înfiezeze. Așa că Sanji se gândise să meargă în căutarea investitorilor acolo unde concurenții săi prosperaseră... O cerere de viză, o scrisoare adresată unei mătuși necunoscute și o neînțelegere, și uite-așa ajunsese la această îngrozitoare canapea extensibilă.

Sanji trase la loc perdeaua, curios să afle cum avea să se manifeste următorul semn...

— Nu poți să dormi? Întrebă Lali deschizând ușa camerei lui. După cum vezi, nici eu. Sunt insomniacă. Nu știu dacă-i o boală sau o binecuvântare. Cu cât dormi mai puțin, cu atât trăiești mai mult, nu?

— Medicii susțin contrariul.

— Ți-e foame? Vrei să-ți încălzesc ceva? Hai cu mine, nu riscăm să-l trezim pe Deepak, îi explică Lali, aruncând o privire spre ușa camerei sale, nici măcar un cutremur n-ar reuși.

Sanji se așează la masa din bucătărie, iar Lali scoase o farfurie cu *bebinca* și tăie două porții generoase din prăjitura cu migdale.

— Dar tu? Insomnie sau decalaj orar?

— Nici una, nici alta, mă gândeam.

— Ai probleme? Îți trebuie bani? întrebă Lali.

— Ah, nu, ce te face să crezi așa ceva?

— Îi cunosc pe unchii tăi. La moartea tatei, mi-au luat partea de moștenire ce mi se cuvenea. Ei, bănuiesc că apartamentele alea vechi pe care le avea tata nu valorau cine știe ce, însă e vorba de principiu, înțelegi? adăugă ea scoțându-și portofelul din geantă.

— Pune-l la loc, te rog, mă descurc foarte bine singur.

— Nu faci nimic important de unul singur, cei care cred asta sunt infatuați.

— Soțul tău e singur în ascensorul lui.

— Deepak lucrează mână în mână cu un coleg care asigură serviciul de noapte. I-am acceptat toate capriciile, chiar și pe cele fără niciun sens, i-am acordat toate libertățile, dar i-am cerut să doarmă întotdeauna lângă mine.

— Chiar ați părăsit India ca să trăiți împreună?

— Nu știu cum o mai fi astăzi pe acolo, dar, pe vremea mea, căsătoriile erau aranjate și tinerii n-aveau niciun cuvânt de spus. Nu-mi stătea în fire să mă supun. Deepak nu aparținea castei noastre, însă ne iubeam și eram hotărâți, indiferent ce-avea să fie, să nu lăsăm niște moși urâcioși să ne decidă viitorul. Dar am subestimat prețul și a trebuit să fugim din Mumbai înainte ca Deepak să fie omorât de bunicul tău sau de unul dintre unchii tăi.

— Tata n-ar fi permis niciodată un asemenea lucru!

— A trecut și el de partea bărbaților. Pentru mine a însemnat o trădare cumplită, fiindcă dintre cei trei frați

ai mei, taică-tău îmi era singurul complice. Ar fi putut să țină cu mine, să se ridice împotriva obiceiurilor învechite ale unei familii în care domnea ipocrizia. N-a făcut-o. Însă n-ar trebui să vorbesc așa despre el în fața ta, nu se cuvine.

Noaptea era târzie. Sanji și Lali se despărțiră, dar nici unul, nici celălalt nu reuși să-și găsească somnul.

* * *

La numărul 12, pe Fifth Avenue, toată lumea dormea de mult, în afară de doamna Collins al cărei ceas deșteptător tocmai sunase. Încântătoarea bătrână doamnă care ocupa apartamentul de la etajul cinci își puse halatul și se duse în salon. Acoperi colivia papagalului cu o eșarfă de mătase neagră, după care se îndreptă spre bucătărie. Trase zăvoarele de la ușa de serviciu și o întredeschise. Intră în baie, își fardă obrajii în oglindă, își pulveriză puțin parfum la ceafă și se întoarse imediat să se strecoare în așternuturi. Apoi se puse pe așteptat, frunzărind o revistă.

* * *

Ziua când am părăsit spitalul

La început, mă foloseam de o placă de lemn. O sprijineam de pat și de șezutul scaunului și mă târam pe ea ca să mă mut dintr-un loc în altul. Maggie mă învățase trucul. Nu eram prima ei pacientă și avea un mod de a-ți explica lucrurile că nu-ți lăsa timp să ți se facă frică. Îmi promisese că într-o bună zi n-o să mai am nevoie de asta, cu condiția să-mi întăresc brațele. Atâția ani de curse pentru a avea picioare de oțel, iar acum, că ele nu mai erau, trebuia s-o iau de la zero, începând cu umerii și ceafa.

Într-o dimineață, doctorul Mulder mi-a spus că nu mai avea motiv să mă țină. Arăta trist când mi-a dat vestea și m-am gândit că poate dorea să mai rămân un timp. Fiindcă mă cam aprinsesem după el, iar Maggie îmi dăduse pe șest un ultim comprimat de Oxy, i-am propus să plecăm împreună. El a râs și m-a bătut pe umăr, declarându-mi că era mândru de mine. Apoi m-a rugat să mă pregătesc, din câte se părea, mă așteptau oameni afară. Ce oameni? O să vezi, a răspuns cu un zâmbet de l-aș fi luat de bărbat pe loc.

Nu am înțeles, dar în momentul acela, aveam doar o idee în minte, să mă umplu de chipul lui, să mă impregnez de mirosul lui cât mai puteam. Un alt înaintea și un alt după prindeau contur. Cu și fără doctorul Mulder.

Așezată în scaunul pe care tata îl împingea, am străbătut culoarul. Infirmierele, asistentele, dispecerele, medicii de serviciu făceau semne cu degetul mare ridicat, aplaudau la trecerea mea și mă felicitau. O bandă veselă de țicniți, fiindcă eu ar fi trebuit să-i aplaud, să-i îmbrățișez, să le spun că am descoperit alături de ei o omenie pe care n-o bănuiam, dar care mi-a dat putere să suport durerea. Și încă nu se terminase cu surprizele. Odată ajunsă în hol, am rămas stupefiată.

Ziariști, camere de filmat, flash-uri care scânteiau, polițiști ca să mă protejeze și vreo sută de anonimi veniți din cele patru colțuri ale orașului să mă felicite. Am vărsat șiroaie de lacrimi, tulburată de atâta atenție, și am început iar să plâng în mașină când mi-am dat seama că nu mă felicitau pentru că trecusem linia de sosire, ci pentru că supraviețuisem.

4.

Ieșind de la casting, Chloe avea chef să se plimbe pe Madison Avenue. În fond, de ce să nu-și ofere o rochie sau o bustieră ca să-i facă plăcere mamei sau, și mai bine, ei înseși. Trecu pe lângă vitrine, intră în două magazine, dar renunță să-și cumpere vreun articol de îmbrăcăminte cât de mic. Aerul era încărcat de un parfum primăvărat care te ungea la inimă, trotuarul era liber, castingul se desfășurase destul de bine, avea totul ca să fie fericită fără să recurgă la cheltuieli inutile. Înconjură Madison Park. Fifth Avenue cobora în pantă ușoară de la nord la sud, se putea întoarce acasă ușor prin mijloace proprii.

Când apăru sub copertina imobilului, Deepak se repezi să-i deschidă ușa și o conduse la ascensor.

— La birou sau acasă? întrebă el cu mâna pe manetă.

— Acasă, vă rog.

Cabina se ridică.

— Am obținut rolul, Deepak. Înregistrările încep săptămâna viitoare, îi destăinui Chloe la etajul întâi.

— Felicitările mele. Un rol frumos? întrebă el la etajul doi.

— Îmi place la nebunie cartea.

— Atunci, va trebui s-o citesc cât mai repede sau mai bine nu, o să aștept s-o pot asculta, se corectă el în dreptul etajului trei.

— Bărbatul din cabină, de mai devreme, întrebă Chloe la etajul patru, e un client de-ai domnului Groomlat?

— Nu-i țin minte pe toți vizitatorii.

Etajul cinci dispăru în liniște.

— Totuși, s-a ocupat de coletul pentru familia Clerc și mi-a găsit un taxi.

Deepak mimă că se gândește până la etajul șapte.

— Nu i-am prea dat atenție. Doar mi s-a părut amabil și dispus să ajute.

— Era indian, cred.

Etajul opt. Deepak opri cabina și deschise grilajul.

— Principiul meu e să nu-i interoghez niciodată pe oamenii care urcă în ascensorul meu, mai cu seamă despre originile lor. Ar fi cu totul necuviincios din partea mea.

Acestea fiind zise, o salută pe Chloe și liftul coborî imediat.

* * *

Sam puse receptorul la loc, cu un aer circumspect. Patronul îl chema la el fără măcar să se intereseze dacă avea treabă. Genul ăsta de invitație nu prevestea nimic bun. Sam încercă să-și dea seama ce i s-ar putea reproșa. Însă n-avu timp să se gândească, Gerald, secretarul șefului său, bătu în peretele de sticlă și în cadranul propriului ceas, gest cum nu se poate mai clar. Sam luă un blocnotes și un pix și porni pe culoar, cu picioarele grele ca plumbul.

Domnul Ward vorbea la telefon. Nu-l îndemnă să ia loc, dimpotrivă, se întoarse cu spatele, rotindu-se cu

fotoliul spre fereastra largă sub care se întindea Washington Square Park. Sam îl auzi scuzându-se întruna și promițându-i interlocutorului că vor exista sancțiuni. După ce lăsă jos telefonul, domnul Ward se răsuci cu fața la el.

— Vasăzică așa! explodă el.

În mod sigur, nu avea să urmeze nimic bun, conchise Sam.

— Voiati să mă vedeți? întrebă el.

— Ți-ai pierdut capul?

— Nu, răspunse Sam atingându-și țeasta.

— Te sfătuiesc să renunți la umor, uneori îmi pari haios, dar nu azi.

— Dar ce s-a întâmplat azi? zise timid Sam.

— Cine este vagabondul pe care i l-ai prezentat dimineață unuia dintre investitorii noștri importanți?

Piese puzzle-ului începeau să se aranjeze pentru a forma chipul năuc al lui Sanji sosind șleampăt și cu întârziere la întâlnire.

— E un dosar foarte promițător, cu profituri considerabile.

— Un site de întâlniri în India? De ce nu un club de striptease în Bangladesh, dacă tot am ajuns aici?

— Nu e ce vă imaginați, bălmăji Sam.

— Nu-mi imaginez nimic. Singurul lucru care mă interesează este ce-a înțeles clientul nostru. „Dragul meu Ward, sunt un investitor, și nu dintre cei mărunți, al societății voastre de consiliere fiindcă eram convins până acum că împărtășim anumite valori, moralitatea fiind una la care țin tot atât de mult ca la plasamentele mele, bla-bla... bla-bla...”, te scutesc de detaliile unei discuții penibile și îți spun concluzia care te privește direct: „Clovnul vostru de serviciu să nu mai vină la mine!” Versiunea integrală a

durat cincisprezece minute! Sper că ai înțeles punctul de vedere al prietenului meu.

— Cum nu se poate mai bine, răspunse Sam cu stoicism.

— Atunci, executarea! ordonă domnul Ward, arătându-i ușa cu degetul.

Sam ieși din birou și dădu nas în nas cu Gerald, care nu-și ascundea satisfacția.

— Cunosoc pe cineva care tocmai a fost periat, dar cu peria de sârmă, rânji el.

— Șmecheria este să cheltuiești o avere pe haine de firmă ca să arăți așa de elegant.

— Eleganța o port în mine, replică Gerald, indignat.

— Atunci, e bine ascunsă, prietene.

Gerald mai-mai să se înece de furie, însă lui Sam i se rupea de starea sufletească a secretarului patronului său. De multă vreme încasa lovituri fără să crâcnească, pleca la muncă dimineața cu inima bătându-i mai repede de furie și se întorcea seara cu stomacul ghem de nervi. Dar gata, până aici.

Își aminti un proverb indian pe care Sanji îl repeta până la saturație când erau la Oxford: „Există o cantitate incredibilă de picături de apă care nu fac vasul să dea pe-afară.”

— Mă întreb dacă e chiar un proverb sau vreun citat dintr-o carte, murmură el în fața lui Gerald care nu pri-cepu nimic.

Acum vasul era plin și Sam se hotărî să joace totul pe o carte, nu de dragul jocului, ci din mândrie. Îl împinse brusc pe Gerald care îi bara calea și porni înapoi spre biroul domnului Ward.

— Doar o întrebare. Când prietenul dumneavoastră își plasează banii într-o societate de armament sau când, a

două zi după alegeri, mizează un pachet zdravăn pe un consorțiu chimic renumit a fi printre cei mai mari poluatori ai planetei, valoarea morală a acțiunilor sale nu-i ridică nicio problemă? Nu vă obosiți să mă invitați să iau loc.

Sam se trânti în fotoliu, în fața patronului său stupefiat.

— Știți de yin și yang, capul și pajura unei monede aruncate în aer? O să înțelegeți unde vreau să ajung. Aveați habar că cei doi clovni care au inventat telefonul pe care-l țineți în mână și-au început cercetările într-un garaj, recuperând componente defecte de prin pubelele din Lockheed? Deci sunt peticari sau genii? Lăsați-mă să vă povestesc două-trei lucruri despre cel pe care l-ați numit „vagabond” — și, rețineți, cunosc unii foarte simpatici. Sanji provine dintr-o familie mai bogată decât această societate de curtaș, atât de bogată, încât trăiește într-o clădire cu aspect de palat. Tatăl său a murit când băiatul avea doisprezece ani. Unchii lui s-au ocupat de tutelă. În ziua când a împlinit 18 ani, l-au trimis la Oxford, acolo ne-am întâlnit. La întoarcerea în India, Sanji a făcut două descoperiri. Prima, în testamentul părintelui său. Din cauza unor povești obscure de familie, nu putea dispune de moștenirea lui înainte de vârsta de treizeci de ani. Moștenirea în chestiune este un complex hotelier în plin centrul Mumbaiului. Al doilea lucru pe care Sanji l-a descoperit ori mai degrabă pe care l-a înțeles a fost că, în adolescență, duritatea, ca să nu zicem violența, unchilor săi nu avea decât un scop: să-l țină departe de gestionarea hotelului pe care ei puseseră stăpânire. Și erau ferm hotărâți să prelungească tutela și după majoratul lui. Mai precis, luaseră măsuri să-i dirijeze viața după bunul lor plac. Revenit acasă de la Oxford, Sanji ar fi putut să stea potolit câțiva ani, așteptând să se bucure de averea lui, însă

el le-a trântit ușa în nas. Povestit așa, ai zice că-i un act de bravură fără mari consecințe, dar când te pomenești pe stradă fără un ban în buzunar, iar strada asta e în Mumbai, se cam schimbă socoteala. N-ați greșit complet numindu-l vagabond, fiindcă a petrecut o grămadă de nopți sub cerul liber. Însă prietenul meu e un luptător, demn și mândru. Și-a găsit slujbe mărunte, a reușit să aibă o locuință decentă și nu și-a pierdut niciodată setea de cunoaștere. E curios în orice privință, nicio experiență nu pare să-l sperie. Cred că asta admir cel mai mult la el. Într-un bar unde lucra ca ospătar, a dat peste un vechi coleg de școală. Colegul ăsta avea o idee nebunească, Sanji a dezvoltat-o, iar proiectul a devenit o afacere, o afacere frumoasă. Așa că problema care se pune acum e simplă. Câți tipi ca importantul dumneavoastră client au trecut pe lângă faimosul garaj în care doi tineri cu alură de hipioți dezasamblau componente defecte și câți ar visa astăzi să se fi oprit acolo? Sanji și-a recuperat partea din Mumbai Palace Hotel, ar putea s-o folosească drept garanție și să se lipsească de serviciile noastre, însă nu vrea să facă nimic care i-ar deranja pe unchii săi. Eu, dacă aș fi îndurat un sfert din ce-a pățit el, nu m-aș fi gândit decât să le fac rău. Dar el, nu. Se pare că în India respectul datorat celor vârstnici e pe primul plan. Nu mă pot împiedica să mă gândesc că acest cod al onoarei dovedește un masochism amplificat. Observați că seamănă pe undeva cu relația pe care o am eu cu dumneavoastră de atâția ani. Acum să dăm cărțile pe față. Intrați în garajul ăsta sau nu? Dacă nu, îmi eliberez biroul până diseară.

Domnul Ward îl privi pe Sam cu multă atenție și curiozitate. Apoi își răsuci fotoliul spre fereastră, întorcându-i spatele angajatului său.

— Adu-mi dosarul, o să-l mai studiez o dată.

— N-are rost, pentru asta mă plătiți.

— Crezi chiar atât de mult în proiect, încât să-ți pui cariera în joc? Știi că, dacă afacerea ia o turnură proastă, o să fii disprețuit, și nu numai aici.

— Și dacă ia o turnură mai mult decât bună și vă deschid porțile pieței indiene, știți că n-o să mă mulțumesc doar cu o medalie?

Ward se răsuca pe jumătate și se uită fix în ochii lui Sam.

— Șterge-o de-aici înainte să mă răzgândesc.

* * *

În fața lui Sanji, Sam invocă discuția promițătoare pe care o avusese cu patronul său, ferindu-se totuși să-i ofere detalii. Când un om atât de influent ca domnul Ward se pronunța asupra unui dosar, asta reprezenta un pas înainte ce merita sărbătorit.

— Ai putea veni măcar o dată la timp și îmbrăcat normal? îl rugă Sam.

— Zece minute nu sunt chiar o mare întârziere.

— Două ore, ieri!

— Ah, da, însă ieri a fost pentru o cauză nobilă, a trebuit să fac un ocol ca să duc o femeie la o întâlnire importantă.

— A noastră nu era importantă, cu alte cuvinte. Cine e femeia asta, o cunosc?

— Nu. De altfel, nici eu.

Sam se uită la el perplex.

— Deci se confirmă, ești grav bolnav la cap!

— Dacă ai fi văzut-o, n-ai mai zice asta, răspunse Sanji.

— Cum arăta? strigă Sam.

Sanji se îndepărtă fără să-i răspundă.

Trecând pe lângă imobilul unde lucra unchiul său, ridică ochii spre ferestrele de la etajul opt și se întrebă dacă pasagera lui obținuse rolul. Spera să fie așa și își continuă drumul. În Union Square, în mijlocul unui concert asurzitor de claxoane, renunță să ia un taxi și coborî la metrou.

Ieși la suprafață în Spanish Harlem. Aici nu vedeai nici imobile cu fațade din piatră, nici copertine deasupra trotuarului și cu atât mai puțin portari în livrea. Construcții simple din cărămizi roșii și albe se amestecau cu mari ansambluri de locuințe cu chirie moderată. Mirosurile, culorile, fațadele coșcovite, asfaltul spart, gunoaiile zăcând ici și colo pe trotuare, amestecul de limbi pe care-l auzea, toate alcătuiau un peisaj pestriț mult mai apropiat de străzile din tinerețea lui.

Ajungând în apartament, Sanji o găsi pe Lali în salon, pe canapea, aplecată deasupra unei broderii. Făcea o mulțime de grimase tot străduindu-se să împiedice ochelarii să-i alunece pe nas, în timp ce Deepak pune masa în bucătărie.

— Mănânci cu noi? întrebă ea în chip de bună seara.

— Ce-ar fi să vă invit la restaurant?

— Azi nu-i joi, din câte știu eu, răspunse Deepak.

— O idee foarte bună, interveni Lali. Unde am putea merge ca să mai variem un pic? adăugă ea, aruncându-i o privire soțului.

— Aș încerca bucătăria americană, sugeră Sanji.

Deepak oftă adânc și aranjă la loc tacâmurile în bufet. Își luă impermeabilul din cuierul de la intrare și așteptă. Lali puse deoparte lucrul de mână și se uită cu coada ochiului la nepot.

— E la trei blocuri de aici, anunță Deepak luând-o înaintea.

La intersecție, Lali traversă strada, deși semaforul tocmai se schimbase în roșu. Deepak renunță să o urmeze și îl opri și pe nepot apucându-l de guler.

— A fost totul bine cu domnișoara Chloe?

— I-am găsit un taxi. De ce?

— Nimic, în fine... mi-a pus niște întrebări despre tine.

— Ce fel de întrebări?

— Asta nu te privește.

— Cum adică nu mă privește?

— Ascensorul meu este un confesional, trebuie să respect secretul profesional.

Semaforul se schimbă iar și Deepak o luă din loc de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Puțin mai târziu, se opri în fața vitrinei colorate a restaurantului Le Camaradas.

— În acest cartier, bucătăria locală e portorică, zise el împingând ușa.

* * *

Pe Fifth Avenue nr. 12, domnul Rivera puse aparatul de radio pe pupitru. Reglă frecvența pe un post ce transmitea un meci de hochei și se adânci în lectura unui roman polițist. Avea toată noaptea înaintea.

Cei doi Bronstein se întorseseră de mult.

La etajul șapte, soților Williams li se adusese cina de către două firme cu livrare la domiciliu. Un meniu chinezesc, pentru domnul, care își scria cronică în biroul lui, altul italian, pentru doamna, care desena în biroul ei. Fapt din care domnul Rivera deducea că xenofobia lor nu-i împiedica să aprecieze bucătăria străină.

Domnul și doamna Clerc se uitau la televizor în salonul mic. Când cabina trecea prin dreptul etajului șase, se

auzeau sunetele pe care le scoteau de fiecare dată când făceau dragoste.

Familia Hayakawa părăsise orașul în primele zile ale primăverii, mutându-se în casa din Carmel și abia la toamnă aveau să se întoarcă.

Domnul Morrison, proprietarul apartamentului de la etajul trei, era la operă sau la teatru, ca în fiecare seară, și tot ca în fiecare seară urma să cineze la Bilboquet și să se întoarcă beat mort pe la ora 23:00.

Soții Zeldoff nu ieșeau niciodată, în afara serilor când mergeau la biserică, la celebrarea unei mese solemne. Doamna citea cu glas tare o carte despre viața mormonilor, iar domnul o asculta plictisindu-se cu evlavie.

Cât despre domnul Groomlat, el își părăsise de când hăul biroul de la etajul întâi. Având programe diferite, ei doi nu se întâlneau niciodată, excepție făcând prima jumătate a lui aprilie, când contabilul lucra până seara târziu. Sezonul său de vârf, cum îl numea el cu amuzament, clienții trebuind să-și trimită declarațiile de impozit până pe data de 15. La fel și în decembrie, la vremea primelor de sfârșit de an.

La ora 23:00, domnul Rivera lăsă romanul, convins că a dezlegat misterul, și îl ajută pe domnul Morrison să urce în apartament, ceea ce nu se dovedi chiar floare la ureche, având în vedere starea în care acest bețiv ajunsese iar. Trebui să-l ducă în cameră, să-l târască până în pat și să-i scoată pantofii, după care coborî înapoi la pupitrul său.

La miezul nopții, zăvorî ușa imobilului, își strecură în buzunar telefonul mobil de serviciu, o găselniță a ocupanților imobilului pentru a da de el în orice moment, apoi urcă scara de serviciu. Se opri gâfâind la etajul cinci, își șterse fruntea și împinse delicat ușa deja întredeschisă.

Doamna Collins îl aștepta în bucătărie, cu un pahar de bordeaux în mână.

— Ți-e foame? întrebă ea. Sunt sigură că n-ai avut timp să mănânci de seară.

— Am înghițit un sandvici înainte să plec de la azil, dar n-aș refuza un pahar cu apă, zise el sărutând-o pe frunte. Până la urmă, scăările astea o să le vină de hac picioarelor mele.

Doamna Collins umplu un pahar mare cu apă, se așeză pe genunchii domnului Rivera și își sprijini capul de umărul lui.

— Hai la culcare, șopti ea, am petrecut o zi lungă așteptându-te.

Domnul Rivera se dezbracă în baie, unde o pijama nouă, spălată și călcată, îl aștepta împăturită pe blatul de marmură al chiuvetei. O trase pe el și se întoarse la doamna Collins care era deja în pat.

— Este nemaipomenită, dar n-ar fi trebuit să te deranjezi.

— Am fost să casc gura pe la Barney's, eram convinsă că o să-ți vină de minune.

— Zici că e făcută pe comandă, răspunse domnul Rivera admirând croiala pantalonului.

Se strecură în pat, verifică dacă alarma ceasului era fixată la ora 5 și stinse veioza.

— Ea ce face? întrebă în șoaptă doamna Collins.

— Era calmă, aproape veselă, medicii i-au ajustat iar dozele. M-a luat drept zugravul care vopsea culoarul și m-a felicitat pentru munca mea. Încă își amintește că-i place albastrul.

— Și cartea? L-ai descoperit pe vinovat?

— Infirmiera este. Ori camerista. Sau poate ele două sunt complice. O să aflu mâine.

Domnul Rivera se ghemui lângă doamna Collins, închise ochii și adormi.

* * *

Uneori se întâmpla ca fantomele picioarelor s-o trezească pe Chloe în toiul nopții. Dar astă-seară, nu durerea o ținea trează. Așezată în pat, repeta textul ca să se perfecționeze. Se străduia chiar să facă gesturile și să adopte mimica potrivită cu intențiile personajelor în părțile dialogate ale romanului.

Se întoarse la începutul capitolului, căutând tonuri mai grave pentru a reda vocea lui Anton. În carte, tânărul grăjdar avea să încerce curând s-o impresioneze pe fata pe care o curta. Chloe scoase pieptul înainte ca un cocoș tânăr. Dar când fata se sui pe cal și se avântă în galop, Chloe închise cartea și o abandona pe pat. Ridică pătura, se mută în scaunul ei și se duse la fereastră. Privi strada în lumina trandafirilor a zorilor. Un bărbat își plimba câinele, o femeie trecu prin dreptul său, continuându-și drumul cu pas grăbit. Un cuplu în haine de seară cobora dintr-un taxi...

Chloe oftă și trase perdelele. Ochii îi căzură pe carte. Era o actriță invizibilă, o artistă care făcea eforturi să-și continue cariera în alt mod.

Se duse în bucătărie să pună de ceai.

Ceainicul tocmai șuiera când un trosnet urmat de un strigăt înspăimântător răsună pe scara de serviciu. Zăvorul era prea sus și Chloe nu ajungea la el. Încercă să se ridice sprijinindu-se într-un braț, dar nu reuși. Își lipi obrazul de ușă și ascultă... Se auzi un geamăt, apoi se așternu liniștea.

Chloe manevră scaunul înapoi, îl întoarse repede, închise gazul, străbătu holul și ciocăni la ușa tatălui ei.

Domnul Bronstein sări din pat și apărură cu părul vâlvoi în fața fiicei sale.

— Ce-ai pățit? întrebă îngrijorat.

— Vino repede cu mine!

Îl conduse în bucătărie și îi spuse că auzise pe cineva căzând în casa scării.

Domnul Bronstein coborî în grabă. Patru etaje mai jos, îi strigă fiicei sale să sune la urgențe.

— Ce se întâmplă? urlă ea, fierbând de furie că nu putea să descopere singură.

— Nu mai pierde timpul, eu cobor să deschid.

Chloe se năpusti în camera ei, înșfăcă mobilul și formă 911. Apoi desfăcu larg perdelele și se instalează iar în postul ei de observație.

Tatăl ei aștepta pe trotuar. Chloe auzi sunetul strident al unei sirene și o ambulanță trase în fața imobilului. Doi asistenți medicali se precipitară pe ușa de serviciu, în urma domnului Bronstein.

Chloe făcu patru drumuri dus-întors între fereastra camerei sale și bucătărie.

Într-un final, asistenții ieșiră și urcară în spatele ambulanței o targă pe care era întins un bărbat cu masca de oxigen pe față.

Chloe își așteaptă nerăbdătoare tatăl în fața ușii apartamentului. Însă el apărură din celălalt capăt al holului.

— Nu se poate folosi ascensorul, zise el abia răsuflând. Domnul Rivera e într-o stare proastă.

* * *

Ziua când mi-au schimbat bandajele

Doctorul Mulder m-a întrebat dacă vreau să-mi văd genunchii, explicându-mi că unele persoane cu amputări doreau să vadă locul, altele nu, așa că, având eu dubii, am sugerat că aş putea să mă uit doar la unul.

Ştiam ce pierdusem, dar nu eram conştientă de mărirea rănilor. Acolo unde ar fi trebuit să se afle pulpele, pielea semăna cu un peisaj lunar. Am încremenit. Julius a preferat să iasă. Maggie mi-a şters fruntea cu o compresă, iar tata s-a dus după Julius pe culoar, probabil ca să ne lase singure pe noi, femeile, sau ca să nu-l văd eu plângând.

Apoi Maggie mi-a spus că, în zilele următoare, Oxy-ul, Dilaudidul şi Fentanilul o să-mi devină cei mai buni prieteni, dar numai pentru câteva zile. În niciun caz nu trebuia să mă ataşez prea mult de ei. Eram fascinată de bunătatea oamenilor care mă îngrijeau, Maggie mă numea fagurele meu de miere, poate că starea genunchilor mei îi inspira această imagine. La fiecare centimetru de bandaj pe care îl scotea, doctorul mă întreba dacă mă doare. Trebuie să mărturisesc că omenia lor a fost un adevărat sprijin moral. Dacă aş fi putut să-i iau pe amândoi acasă... dar întoarcerea acasă era încă departe.

O ţineam pe Maggie de mână — de fapt, îi striveam degetele, iar ea îmi tot spunea că mă descurcam foarte

bine, că eram formidabilă. Apoi, când doctorul Mulder a smuls ultimele bandaje, durerea a fost atât de violentă, încât am vomitat micul dejun; Julius reapăruse în cameră, Maggie i-a întins bazinetul, o scenă de un romantism care-ți se tăia răsuflarea. După aceea nu-mi mai amintesc nimic, Maggie a zis că suferisem destul și n-a mai așteptat acordul lui Mulder ca să-mi dea medicamente. A înfipt o seringă în perfuzia din brațul meu și am plonjat în somn.

Când am deschis iar ochii, Julius era tot acolo. Voiam să știu dacă dormisem mult, de parcă ar fi contat. De fapt, mă interesa să aflu cât timp stătuse el lângă mine. M-a privit atent și mi-a zis, cu o delicatețe care nu era a lui, că ar fi fost bine să mă spele pe cap. Apoi a izbucnit în hohote de plâns și a trebuit să-l consolez eu pe el. Repeta întruna cât de rău îi părea — rău pentru ce? I-am răspuns să nu-i pară, nu era vina lui. Însă el insista, nimic nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi pus munca lui pe primul plan în detrimentul călătoriei pe care trebuia s-o facem în Italia. I-am atras atenția că s-ar fi putut la fel de bine să mă calce o mașină, italienii conduc ca nebunii. Atunci a început să-și reproșeze că n-a mers cu mine. Cu ce-ar fi schimbat asta, doar n-ar fi alergat în locul meu... Oare din ce motiv cei apropiați simt nevoia să se culpabilizeze când pățești ceva grav? Poate e modul lor de a ține doliu după o viață care nu va mai fi niciodată la fel. Va exista un înainte și un după. Gândindu-mă la după, l-am privit fix pe Julius și i-am mărturisit că nu-mi datora nimic. El m-a întrebat dacă era OK în privința părului, dacă acceptam să mi-l spele, sub supravegherea lui Maggie. Se părea că părul meu păstrase mirosul de 14:50. Nu știu să dau un nume celor ce mi s-au întâmplat, așa că am botezat astfel clipa când ceasul meu s-a oprit... la 14:50.

5.

La 6:15, Deepak intră pe ușa de serviciu, coborî la subsol să-și pună uniforma și urcă să-și ia în primire postul. În ciuda acestei rutine, dimineața aceasta nu avea să semene cu nicio alta. Holul dădea în clo-cot — familiile Clerc, Williams și Zeldoff discutau cu domnul Bronstein. Domnul Morrison moțăia rezemat de perete, doamna Collins se învârtea încoace și-ncolo într-o stare de tulburare extremă, doar domnișoara Chloe era absentă. Această agitație generală îl lăsă mut pe Deepak până când un mister îl trezi rapid la realitate. Cum ajunsese toată lumea asta la parter, de vreme ce colegul său lipsea?

Domnul Bronstein îl zări primul și se apropie de el cu o expresie abătută.

— Scumpul meu Deepak, îmi pare tare rău, a avut loc un accident. Domnul Rivera a căzut pe scara de serviciu.

— Ce naiba făcea pe scara de serviciu la ora cinci dimineața? se miră domnul Williams.

— Întrebarea nu are mare importanță deocamdată, pentru sănătatea lui ar trebui să ne facem griji, răspunse doamna Clerc, care purta doar un neglijeu.

— Ce-au spus cei de la ambulanță? interveni doamna Williams, sărind în ajutorul soțului.

— Nimic. Domnul Rivera are o fractură deschisă la piciorul drept, din fericire fără pierdere de sânge. Deși amețit de pe urma căzăturii, era conștient. Am vorbit cu el, își păstrase luciditatea, preciză profesorul.

— Să ne rugăm să nu și-o piardă, șopti domnul Zeldoff, trăgând cu coada ochiului în decolteul doamnei Clerc.

— Să sperăm că i-au făcut o tomografie când a ajuns la spital, adăugă soția lui, trăgându-i una cu piciorul în tibie.

— Ce spital? întrebă Deepak, imposibil.

— Am cerut să fie dus la Beth Hospital, un prieten de-ai mei e medic acolo, răspunse domnul Bronstein.

— Bun, presupun că fiecare dintre dumneavoastră dorește să se întoarcă în apartamentul său cât mai curând, însă va trebui să facem două curse, așa că o vom lua în ordine, anunță Deepak pe tonul pe care l-ar fi folosit comandantul unei nave surprinse de furtună.

Își chemă călătorii, soții Zeldoff, domnul Morrison, care dormea în picioare, un mister în sine și el, și în sfârșit doamna Collins... Deepak o căută cu privirea și o descoperi scotocind în spatele pupitrului de la recepție. Ea deschise sertarul, îl împinse la loc, apoi se aplecă până jos.

— Vă pot ajuta cu ceva? murmură Deepak.

Doamna Collins se ridică mulțumită, găsisese ce căuta. Îi dădu lui Deepak o carte în format mic, pe care el o strecură discret în buzunar.

— Puteți conta pe mine, îi spuse el cu sobrietate. Acum, dacă ați binevoi să vă îndreptați spre ascensor și pe drum să-l treziți pe domnul Morrison, v-aș fi extrem de recunoscător...

După câteva minute și o sută de metri parcurși pe verticală, Deepak, în sfârșit singur în cabina sa, coborî strapontina, se așează și își luă capul în mâini. Trebuia să-și anunțe soția că diseară avea să întârzie. Ocupanții imobilului vor avea nevoie de serviciile lui ca să se întoarcă acasă la finalul zilei, apoi o să dea o fugă la spital. Cine va asigura însă serviciul de noapte? Cât timp vor fi de acord proprietarii să urce pe scări după plecarea lui? Pentru moment, nu avea nici cel mai vag răspuns și inima i se strânse de un presentiment sumbru.

* * *

Viața își relua cursul aproape normal. Deepak își făcuse turul obișnuit. O duse sus pe menajera familiei Clerc și coborî cu Golden Retrieverul pe care îl dădu în grija tipului care plimba câini. La ora 9, domnul Groomlat apărură în hol.

— Arătați ciudat în dimineața asta, zise contabilul intrând în cabină.

Noroc că biroul lui se afla la etajul întâi și Deepak nu a fost nevoit să-i răspundă.

La ora zece, domnul Williams apelă la serviciile sale. Deepak era pe drum spre etajul șapte când îl chemă și domnul Zeldoff. Nu avea rost să oprească ascensorul, oamenii detestă să urce atunci când vor să coboare, așa că îl luă pe domnul Zeldoff la întoarcere. Domnul Zeldoff și domnul Williams se salutară din nou.

— Zău așa, ce naiba făcea la cinci dimineața pe scară? mormăi cronicarul de la Fox News, care nu pierdea niciodată ocazia de a bănuși pe cineva.

— N-am nici cea mai vagă idee, oftă domnul Zeldoff, care rareori avea una, exceptând momentele când se

găsea în prezența vecinei sale franțuzoaice de la etajul șase.

Deepak simți cum privirile lor se îndreaptă spre umerii lui sau poate spre chipiu... dar se abținu să le spună prea multe, mulțumindu-se să le ureze o zi bună când trase grilajul. Cei doi bărbați se despărțiră pe trotuar.

Puțin mai târziu, veni rândul soților Clerc, care plecau mereu împreună.

Doamna Williams lucra acasă, doamna Zeldoff nu lucra deloc, doamna Collins nu ieșea niciodată dimineața, domnul Morrison, niciodată înainte de ora 15:00, până atunci dormea după beție, menajera familiei Clerc nu se ducea la cumpărături decât la prânz, dimineața dădea cu aspiratorul. Deepak avea puțin timp pentru el.

Se așază în spatele pupitrului să cerceteze vechea carte de telefoane care zăcea în sertar și sună la spital.

În mod clar, dimineața aceasta nu semăna cu vreo alta. Ceea ce nu se mai produsese de multă vreme, atât de multă vreme că Deepak nici nu-și amintea când fusese acea ultima dată, se întâmplă acum. Telefonul de bachelită începu să zbârâie. Deepak se uită la el intrigat și într-un final ridică receptorul.

— Aveți vești despre el? întrebă doamna Collins cu voce febrilă.

— Am sunat la spital, doamnă, e încă în blocul operator, dar viața nu-i este în pericol.

Auzi un suspin de ușurare.

— Vă împărtășesc sentimentul, continuă Deepak, sunați-mă din nou tot așa, între 14:30 și 15:00, o să fie liniște în hol, șușoti el înainte să pună delicat receptorul în furcă.

Telefonul mobil începu să vibreze, nu putea fi decât domnișoara Chloe.

La vremea la care fusese construit ascensorul, nimeni nu se sinchisea de confortul oamenilor în scaun cu roțile. Butoanele de chemare erau plasate prea sus pentru ea.

Deepak urcă la etajul opt, Chloe îl aștepta pe palier.

— M-am gândit că n-ar strica să fie cineva lângă el când se trezește, mărturisi ea în timp ce coborau.

— Foarte delicat din partea dumneavoastră, domnișoară.

— Eu l-am auzit căzând, eram în bucătărie când...

Și fiindcă, în mod clar, dimineața aceasta nu semăna cu nicio alta, Deepak renunță la legendara lui atitudine rezervată și o întrerupse.

— Cazanul, șopti el. Pornește la ora cinci, aburul urcă pe țevi, dar la etajul patru țevile sunt prea apropiate de perete, vibrează și fac un zgomot infernal, parcă bate cineva cu ciocanul. Trebuie să le lovești cu ceva ca să înceteze vacarmul. Așa trebuie să fi căzut.

— Probabil, dar de ce îmi povestești toate astea?

— Cred că domnul Williams își pune întrebări.

O conduse până în stradă, strigă după un taxi și o ajută să urce.

— Nu vă mai frământați, un picior rupt nu-i foarte grav, zise ea ținând portiera.

— N-aș îndrăzni să afirm contrariul tocmai în fața dumneavoastră, dar, la vârsta lui, înseamnă totuși ceva.

— O să vă sun îndată ce voi avea noutăți.

Deepak îi mulțumi pentru efortul pe care-l făcea și intră înapoi în imobil, mai afectat decât voia să recunoască.



Chloe se uita la domnul Rivera care dormea cu spatele la fereastră. Când ea fusese în locul lui și forțele vieții începuseră să-i redea lumii culorile, privirea îi zbura spre coroana unui arțar. Acolo văzuse perindându-se anotimpurile, lemnul negru al iernii, mugurii, frunzișul verii și roșcatul toamnei.

O infirmieră intră să verifice perfuzia și, cât îi luă tensiunea pacientului, Chloe o întreabă despre starea lui. Infirmiera ezită să-i spună dacă el o să-și mai poată folosi piciorul. După plecarea ei, Chloe simți cum o cuprinde panica.

— O să fie bine, murmură ea fără știe cui anume se adresa, ei înseși sau domnului Rivera.

Domnul Rivera întredeschise ochii, apoi îi închise cu o grimasă. Chloe vru să plece imediat, dar rămase cu brațele atârănânde, neputincioasă. Tocmai se pregătea să-și sune tatăl ca să vină să o ia, când o femeie apărură în cadrul ușii.

Purta o fustă de tweed, o bluză albă și un jersey. Așteptă câteva clipe, apoi se apropie de pat, își pușe mâna pe cearșaf și netezi o cută.

— Face parte din viața mea de douăzeci de ani, și abia dacă-l cunosc. Nu-i ciudat?

— Habar n-am, bălmăji Chloe.

— Soțul meu vorbește despre el ca despre un frate, un frate cu care nu te întâlnești decât dimineața și seara.

— Nu sunt rudă cu el, mărturisi Chloe.

— Știu cine sunteți. El vă apreciază mult. Soțul meu, vreau să zic. Presupun că și domnul Rivera, doar nu te schimbi, ești la fel și ziua, și noaptea, nu-i așa?

— Sunteți doamna Deepak?

— Doamna Sanjari. Deepak e prenumele lui. „Doamna Deepak“ schimbă puțin lucrurile. El vă spune „domnișoara Chloe“. Vă înlocuiesc eu aici, duceți-vă acasă, sunteți foarte palidă.

Chloe nu răspunse. Lali trecu în spatele scaunului cu roțile și îl împinse spre culoar.

— Și mie mi-e groază de spitale, comentă ea îndreptând scaunul spre ascensoare. Vreți să mergem să bem un ceai?

— Cred că mi-ar plăcea foarte mult.

La ieșirea din spital, Chloe vru să recapete controlul asupra scaunului.

— Iertați-mă, dar nu-mi place să fiu împinsă, îmi dă senzația că sunt scoasă la plimbare.

— Adineaori nu v-ați plâns, așa că, dacă nu vedeți niciun inconvenient, o să vă împing în continuare, mai ales că avem câțiva pași de făcut, mă rog, vorba vine.

— Unde mă duceți? întrebă Chloe.

— Știu un loc cu niște prăjituri nemaipomenite, e la câteva blocuri de-aici, suficient ca să ardem caloriiile pe care le vom pune apoi la loc.

— În ritmul ăsta, eu nu risc să ard mare lucru...

Numele ciudat al ceainăriei, Chikalicious, o amuză pe Chloe, care descoperise în Lali o formă de autoritate binevoitoare în genul lui Mary Poppins.

— De ce mă priviți așa? întrebă Lali savurând o baba cu rom.

— Cum vă privesc?

— Sper că nu apetitul meu vă deranjează. N-am mâncat de dimineață și oricum nu mi-e rușine că sunt gurmandă.

— Nu, n-are nicio legătură.

— V-ați imaginat că arăt altfel?

— Nu mi-am imaginat nimic. Deepak e o persoană foarte discretă.

— Soțul meu vă cunoaște de când erați adolescentă, vă duce cu ascensorul dimineața și seara, vă caută un taxi de câte ori aveți nevoie, fie că-i ploaie, fie că-i vânt, vă cară pachetele, se interesează de dumneavoastră în fiecare zi, iar dumneavoastră nu știți nimic despre viața lui și singura scuză pe care o găsiți e discreția? Vecinii mei de palier sunt cubanezi, au trei copii și doi nepoți, cei care stau deasupra noastră sunt portoricani, ea e învățătoare și el, electrician. Sunt douăzeci și patru de apartamente în imobilul nostru și cunosc pe toată lumea.

— La jocul ăsta, aș putea să vă surprind. Dacă ați ști cât timp am petrecut închisă în casă... însă urmărind mai degrabă forfota străzii decât pe vecinii mei. Totuși, vă pot dezvălui că soții Zeldoff sunt adevărați bigoți, dacă un bec pocnește, se roagă să-l schimbe cineva, dacă ușa lor scârțâie, se roagă să ungă Deepak balamalele, de fapt, se roagă de toată lumea, în felul ăsta, ei n-au nimic de făcut. Domnul Morrison este un alcoolic elegant, un bețiv curios în toate privințele, dar care nu pricepe niciodată nimic, un veritabil personaj. Soții Clerc, un cuplu de francezi instalați de mult timp la New York, trăiesc în universul lor. Îmi plac mult, au o galerie de artă în Chelsea. Sunt foarte îndrăgostiți. Niște amorezi, și nu dintre cei mai pudici. Doamna Clerc poartă decolteuri care nu-l lasă indiferent pe bunul domn Zeldoff, de altfel, nici pe tata, ca să fiu sinceră, dar n-am comentat... Doamna Collins este o văduvă veselă, cel puțin în aparență, mereu gata să rostească un cuvânt amabil. Avea un bichon care lătra cât era ziua de lungă. La moartea lui, doamna Zeldoff s-a rugat să avem în sfârșit liniște, însă papagalul doamnei Collins

a început să latre în locul câinelui. Iar soții Williams... Oh, soții Williams sunt încrezuți ca nimeni altcineva. Domnul Williams e comentator economic la Fox News, deci se înțelege de la sine că știe totul despre orice. Tata zice că e un imbecil convins că viața se rezumă la economie. Tata cunoaște domeniul, e profesor de economie la NYU. Cât despre doamna Williams, greu găsești pe cineva mai perfid decât femeia asta. Oamenii cu două fețe sunt cei mai răi. De câte ori ne întâlnim în ascensor, mă distrez împingând discret scaunul ca s-o calc pe picioare, și e atât de ipocrită, că nu îndrăznește să zică nimic.

— Sunteți mare figură, pufni în răs Lali. Și fiindcă văd că nu vă atingeți de prăjitura aia, v-o confisc. Dar dumneavoastră? Cine sunteți dumneavoastră? Eu nu sunt discretă ca soțul meu, ba chiar dimpotrivă.

— Eram actriță. Am luat lecții de actorie la studioul Stella Adler, am prins mici roluri și într-un final am obținut unul într-un serial.

— Și acum?

— Îmi împrumut vocea pentru înregistrarea cărților audio.

— Lucrați gratuit?

— Nu, onorariile nu sunt foarte mari, dar...

— Din moment ce vă împrumutați vocea și sunteți plătită pentru munca dumneavoastră, de ce vorbiți la trecut? Mie mi se pare că sunteți în continuare actriță.

— Da, mă rog, nu dintre cele care dau autografe.

— Eu am fost croitoreasă, credeți că am dat autografe?

Lali se șterse delicat la colțul gurii. Cele două femei se studiară reciproc.

— Soțul meu o să se întoarcă târziu diseară, iar în zori va pleca înapoi la serviciu, poate chiar mai devreme decât de

obicei. Dacă l-aș lăsa, și-ar instala un pat pliant la subsol, ca să nu aveți de suferit seara, cât lipsește domnul Rivera. Soțul meu duce simțul datoriei la extrem. Iar pe mine mă îngrijorează ce se va întâmpla cu noi.

— Administrația va găsi repede un înlocuitor, sunt sigură că domnul Groomlat se ocupă deja de asta, lucrurile vor reintra curând în normal, nu vă faceți probleme, o să am eu grijă.

— Aveți grijă mai ales ca domnul Groomlat să nu-i convingă pe vecini să aleagă altceva. Timpurile se schimbă, e în firea lucrurilor, dar dacă se schimbă și în imobilul dumneavoastră... dacă Deepak nu-și realizează recordul, n-o să-și revină niciodată.

— Ce record?

— Ați râde de el, o să vorbim despre asta altă dată, acum trebuie să mă întorc. Să nu-i spuneți că ne-am întâlnit. Deepak trăiește într-un hol și o cabină de ascensor, îi place ca lumea lui să fie bine compartimentată.

Lali o lăsa pe Chloe să achite nota și plecă fără a se gândi o clipă s-o ajute să găsească un taxi care să-i convină.



6.

— Ce înțelegi prin „la sursă”? întrebă Sanji.

— La tine, în India.

— Au sunat la banca mea din Mumbai?

— Dacă ar fi doar asta...

Și cum Sanji nu părea să priceapă situația, Sam trecu la mărturisiri.

— N-aveam de ales, sosești de departe cu un proiect ambițios, ce-ai vrea să fac fără o recomandare? Dacă ai fi american ori măcar european, dar...

— Dar vin din lumea a treia, dintr-o țară de tâlhari și de maghernițe, asta crezi? India vă depășește în modernitate sub toate aspectele, mai puțin în materie de aroganță, se enervă Sanji.

— Dar bogățiile se află în mâinile unui număr mic de aleși.

— Și la voi nu-i la fel? E imposibil să reușești fără originea potrivită! Ce-ați făcut din visul american?

— N-am zis că-i imposibil. În fine, Sanji, câteva săptămâni ca să ridici o asemenea sumă, fii realist!

— Nu ți-am impus decât o singură condiție, să nu-mi amesteci familia în afacerile mele. Contez pe tine să nu se mai repete, problema e încheiată.

— Nu complet încheiată, sincer să fiu, bodogăni Sam. Unchii tăi te-au desființat literalmente. „Un vagabond, un șnapan, un ușuratic dezmoștenit...”, te scutesc de restul.

— Au spus asta despre mine? Înseamnă că vor război în continuare.

— Ar fi timpul să te hotărăști să le plătești cu aceeași monedă. Dacă își răspândesc otrava în mediile financiare, viitoarele noastre întâlniri se vor încheia rapid. Acum o să-ți pun o întrebare, ai dreptul să mă trimiți la plimbare, chiar să mă dai afară, dar nu pot face altfel.

— Vrei să știi dacă e adevărat ce spun ei!

Sam își luă servieta de pe masa de consiliu.

— OK, demisionez, și... vrei să-ți spun ceva? Poate că e mai bine așa. Îți închipui că ești singurul care-și joacă viitorul în afacerea asta. Ce crezi că aș păți dacă șefu' ar afla că le-am prezentat celor mai mari clienți ai noștri un tip în care am încredere pentru că m-am distrat bine cu el în Anglia și are un aer simpatic?

— Și look de indian, râse amar Sanji.

— Un tip ciudat, în orice caz, replică prompt Sam. Și unde stă clientul vostru când vine la New York, dragul meu Sam? În Harlem, la un unchi și o mătușă pe care nu-i cunoaște. Mașina cu șofer parcată jos e a lui? Ah, nu, el circulă cu metroul... Și de ce a întârziat la întâlnirea cu unul dintre principalii noștri investitori?...

— Ar fi trebuit să vin pe spinarea unui elefant... Prejudecățile nu dispar cu una, cu două.

Sanji se duse la fereastră.

— Unchii mei nu admit ca eu să posed o treime din hotel și cu atât mai puțin să nu-i ascult. Voința mea de a-mi duce viața în afara familiei e un afront. Vor să mă vadă dând-o în bară, ca să-i implor să mă primească înapoi.

Puțin îmi pasă dacă devin și mai bogat. Vreau să reușesc pentru a le dejuca planurile. Tu singur trebuie să decizi dacă mă ajuți sau nu.

Dus pe gânduri, Sam rodea capătul creionului.

— Cum e hotelul ăsta? întrebă el.

— Obișnuit. Patru sute de camere și apartamente, un centru de conferințe, o piscină, un spa, trei restaurante și niște decorațiuni cam pretențioase pentru gustul meu.

— Obișnuit... și bine plasat?

— Cum nu se poate mai bine.

— Îl aveți de mult?

— Nu așa cum e în prezent. Bunicul cumpărase metodic toate apartamentele unui ansamblu de imobile din centrul Bombay-ului. După ce a murit el, tata și cei doi frați ai lui i-au dat afară pe locatari, au unit clădirile și au făcut lucrări colosale. Așa s-a născut Mumbai Palace Hotel.

— Cât valorează o afacere ca asta?

— Greu de estimat, valoarea patrimoniului imobiliar și a exploatării hotelului... mulți bani.

— Și tu deții o treime...

— Unde vrei să ajungi?

— Ai moștenit un hotel pe lângă care Mark și Carlyle ar arăta a boutique-hotel. De ce să faci șaptesprezece ore cu avionul pentru a încerca să iei douăzeci de milioane de dolari de la niște investitori străini, când orice bancă indiană ți-ar împumuta suma asta?

— Pentru că nu vreau să am datorii. Și dacă ar fi trebuit să ofer o parte din acțiunile mele drept garanție pentru împrumut, aș fi fost obligat să mă justific în fața familiei.

— De acord, zise Sam, am încredere în tine. O să sting incendiul și o să-l liniștesc pe patron, iar tu o să-mi dai

mână liberă. În compensație, dacă reușesc să obțin capitalul de care ai nevoie, mă iei cu tine.

— Unde să te iau?

— În India, în paradisul tău de noi tehnologii și lactate bio! Dacă, datorită mie, firma ta devine un jucător major pe piață, n-o să mă mulțumesc cu un mic comision. Vreau un post de director financiar cu locuință de serviciu și un pachet de acțiuni!

Sanji se uită la el ironic. În ciuda aparenței sale de creator genial, era și un negociator avizat.

— De acord, dar fără locuință de serviciu, replică el strângându-i mâna lui Sam.

*

Părăsind clădirea unde se afla biroul lui Sam, Sanji se întrebă de partea cui ar fi fost tatăl său: i-ar fi fost aliat sau ar fi renunțat la un război fratricid? Plecă să se plimbe pe aleile din Washington Square Park.

Studentii de la NYU invadaseră peluzele, puțin mai departe, copiii se cățărau în turnulețele din locurile de joacă, niște jucători de șah cu aer nonșalant disputau partide impetuoase, lângă fântână, o dansatoare repeta figuri de balet, însă tânăra pe care Sanji spera s-o întâlnească lipsea din acest vesel tablou.

* * *

Chloe se uita la singura rochie lungă din șifonier. Un cadou primit de la mama ei anul trecut, cu ocazia unei gale de caritate la care o implorase s-o însoțească. Fosta doamnă Bronstein frecventa evenimentele mondene ca să laude talentele de sculptor ale partenerului ei și să-i

promoveze lucrările. Astă-seară, Chloe va purta rochia pentru Julius, care era nebun după Bette Midler, iar întâmplarea făcea ca actrița să joace pe Broadway într-o reluare a spectacolului *Hello, Dolly!*

Chloe mergea rareori în săli de spectacol. Se strecura înăuntru în ultimul moment, când se stingeau candelabrele, de teamă ca scaunul ei să nu încurce circulația pe culoare. Dar astă-seară urma să intre pe lumină. Julius era un bărbat frumos și, cu un dram de noroc, Chloe avea să întâlnească vreun cunoscut.

Apucă vergeaua cu care cobora lucrurile agățate sus, în dulap, pe umeras, și puse rochia pe pat cu un gest sigur.

— Încotro merge relația noastră? murmură ea îndreptându-se spre baie.

Începu să se machieze, își contură genele cu puțin rimel, își atenuă paloarea cu o urmă de fard, dar ezită în fața tubului de ruj.

Dintr-odată, își dădu seama de un fapt evident. Supărată, își împinse scaunul în salon pentru a-i telefona lui Julius.

— Ești gata? o întrebă el. Sar imediat într-un taxi și vin să te iau.

Chloe nu răspunse.

— Dacă vrei, continuă el, după spectacol mergem la restaurantul chinezesc care-ți place ție, nu-i departe de Shubert Theater, putem ajunge acolo pe jos.

Și, cum Chloe rămânea tăcută, Julius începu să se îngrijoreze.

— E ceva în neregulă?

Da, ceva era în neregulă.

Julius află cu părere de rău despre accidentul domnului Rivera.

— Proastă veste, mai ales pentru el. Sper că nu-i grav.

— Tocmai ți-am spus, și-a rupt piciorul.

— Un ghips bun și își revine. Îți înțeleg emoția, dar nu poți lăsa toate nenorocirile lumii să apese pe umerii tăi.

— Nu cred că o fractură de femur intră în categoria nenorocirilor lumii, replică ea sec. La mine mă gândesc. Domnul Rivera e liftierul nostru de noapte.

— Și ce-i cu asta? vru să știe Julius.

— Fără el nu avem ascensor. Pot să cobor ca să te aștept în hol la intrare înainte să-și termine tura Deepak, dar, la întoarcere, am avea o mică problemă. Mă rog... cam cât mine de mică. N-am avea altă soluție decât să mă duci în brațe.

Veni rândul lui Julius să rămână tăcut.

— Renunț. Ar însemna prea multe eforturi, chiar și pentru un făt-frumos.

— N-am zis nimic.

— Am observat. O să-ți dau banii pe biletul meu, în fond, nu-i vina ta.

— Ce tot vorbești? Nu trebuie să-mi dai nimic.

— Oricum, am văzut filmul cu Streisand, iar Bette Midler mă cam lasă rece. Important e să nu ratezi tu spectacolul.

Schopenhauer se gândea.

— Pot încerca să schimb biletele pentru o altă seară.

— Mi-ai zis ca le-ai obținut printr-o minune. O să-mi povestești tu spectacolul.

— Și cât va dura problema cu ascensorul? Nu poți rămâne închisă în casă la nesfârșit.

— Să nu întârzii, discutăm altă dată despre problemele mele administrative.

— Nu pot să fac nimic altceva?

— Să-mi spui cum te-ai îmbrăcat.

— O să râzi de mine. Am scos vechiul smoching de ocazie... pentru această ocazie. Dar dacă aş trece să te văd după spectacol?

— O seară frumoasă, Julius, zise Chloe, apoi închise.
Se întoarse în camera ei şi se dezbracă de rochie.

Domnul Bronstein, care aştepta la intrare, întredeschise uşa dinspre palier şi o trânti intenţionat.

— Am sosit, strigă el.

Sosise de ceva timp. Intră în camera lui Chloe şi o găsi la fereastră.

— Nu te-ai săturat să te uiţi la bulevardul ăsta?

— Nu-i nimic interesant la televizor, răspunse ea.

Profesorul se apropie de fiica sa.

— Să nu zici nimic, tati.

— O să discut cu domnul Groomlat chiar mâine, situaţia asta nu poate să dureze.

— Pot să-mi petrec acasă câteva seri, nu e nicio dramă.

— Ai dreptate, n-am nimic de zis, deşi mă gândesc la destule. O să pregătesc cina.

Chloe se răsuci spre el.

— Şi la ce te gândeşti mai exact?

* * *

Domnul Groomlat avusese o dimineaţă mizerabilă. Atât de mizerabilă, încât aproape că regreta ambiţia de a obţine postul de preşedinte al administraţiei. Fiindcă doamna Collins refuza să-i vândă biroul închiriat de el la etajul întâi, domnul Groomlat îşi manifestase puterea luând controlul gestiunii imobilului. Şi până acum, nu avusese de ce să se plângă. Se alegea cu onorarii consistente pentru o muncă nu foarte solicitantă. Iar acum,

culmea! Unul după altul, proprietarii veniseră să bată la ușa lui fără să aibă elementara curtoazie de a stabili o întâlnire. Și toți repetau cu înverșunare același refren: când se va găsi un înlocuitor pentru domnul Rivera?

Prima a fost doamna Clerc, al cărei câine suferea de artroză, urmaseră profesorul Bronstein, care se plânsese că fiica lui era prizonieră seara în casă, și soții Williams, îngrijorați pentru recepția pe care o dădeau peste o săptămână... cum vor urca prețioșii invitați? În final, și doamna Zeldoff venise să-l roage să găsească o soluție cât mai repede. Să facă bine să aprindă o lumânare și să-l lase în pace!

Să dai de cineva la sindicatul liftierilor era mai dificil decât la Asigurările Sociale. Lăsase deja trei mesaje. Cine mai avea în zilele noastre robot? Iar birourile lor se aflau într-un cartier unde domnul Groomlat nici nu punea piciorul. Doar nu avea el timp să se ducă în vreo fundătură a Brooklynului și să se rătăcească pe-acolo! Ca să nu-și audă reproșuri, o să trimită după-amiază o scrisoare recomandată, asta dacă nu cumva..., se gândi el ieșind precipitat din birou. Chemă ascensorul și Deepak apăru aproape imediat.

— Bună ziua, domnule, zise el deschizând grilajul.

— Ne-am salutat deja dimineață.

— Nu coborâți?

— Nu, vreau doar să vă pun o întrebare. Aveți vreo cunoștință dornică să-i țină locul domnului Rivera?

— Din păcate, e nevoie de o calificare specială.

— Și atunci sindicatul vostru cu ce se ocupă?

— Ne apără interesele, presupun.

— Unul dintre colegii dumneavoastră pensionari nu s-ar bucura să reia un pic serviciul?

— Posibil, ar trebui să-i întreb pe cei din sindicat.

- Asta încerc de ore întregi.
- Înțeleg, oftă Deepak, doriți să mă ocup eu.
- Ar fi un gest amabil... și în interesul dumneavoastră.
- O să fac tot ce pot, promise Deepak.
- Faceți-o imediat, eu nu sunt plătit să mă ocup de genul ăsta de evenimente imprevizibile.

Groomlat se întoarse în birou, iar Deepak coborî în hol, enervat. Nu așteptase ordinul contabilului ca să acționeze. Iar prietenii din sindicat îi confirmaseră temerile. Din cauza freneziei construcțiilor ce cuprinsese orașul, chiar și portarii și paznicii deveniseră o raritate, un liftier capabil să manevreze un ascensor ca al său era la fel de greu de găsit ca o perlă într-o scoică. Iar cei de la sindicat nu sunaseră înapoi tocmai pentru că Deepak le ceruse o mică favoare, chiar dacă era conștient că stratagema lui doar întârzia inevitabilul, asta în cel mai bun caz. Încă 862 de kilometri de urcat pentru a intra în cartea recordurilor, nici nu cerea mare lucru de la viață, mai ales că până atunci se mulțumise întotdeauna doar cu ce-i oferise ea.

Așteptă de formă o oră înainte de a urca la biroul contabilului. Îl asigură că sindicatul era la curent cu situația și făcea totul pentru a soluționa problema, căutările erau în curs. Până atunci, el o să-și prelungească programul seara. Ca să ușureze viața tuturor.

— Să discutați cu domnul Rivera, fiindcă orele dumneavoastră suplimentare vor fi deduse din salariul lui. Cheltuielile imobilului sunt și așa mari, sper că înțelegeți.

— Nu-i nevoie să mi le plătiți, răspunse Deepak luând-o din loc.

* * *

Sanji o recunosc de la depărtare datorită pledului roșu, dreptunghiular, înfășurat pe șolduri, părând să-i îmbrace jumătate din corp.

Se așează pe o bancă lângă ea și-l ascultă pe trompetist cântând *St. Louis Blues*.

— N-o să încep eu discuția de fiecare dată când ne întâlnim, rosti într-un târziu Chloe.

— Și totuși, tocmai ai făcut-o, răspunse Sanji.

— Nu păreți în apele dumneavoastră.

— Ce vă determină să spuneți asta?

— Sunt psihoterapeut.

— Nu erați actriță?

— La New York, să practici o singură meserie e un lux.

— Sunt două meserii frumoase, chiar dacă e destul de trist că psihoterapia reprezintă o meserie. Cu cât orașele sunt mai mari, cu atât devine mai dificil să găsești pe cineva care să te asculte cu atenție.

— Treceți din întâmplare pe aici? întrebă Chloe.

— Nu, speram să vă revăd.

Ea se răsuci spre trompetist.

— Mare mincinos! Pentru el ai venit.

— Mă întrebam ce-ar fi făcut tata în locul meu. Pândesc un semn, zise el privind printre ramurile ulmului chinezesc uriaș.

— Credeți că sufletele rătăcesc prin copaci?

— Acolo sus sau într-o altă lume.

— Și ce întrebare ai fi vrut să-i puneți tatălui?

— E complicat.

— Complicat este să ne formulăm problemele.

— Ca terapeut, nu glumiți!

— Așadar, credeți în semne, se amuză Chloe.

— Dar dumneavoastră ce faceți aici?

— Îmi place să privesc viața în jurul meu. A fost o vreme, nu cu mult în urmă, când mă duceam seara să mă plimb în supermarketuri. Nu vă grăbiți să râdeți de mine. Acolo vezi tot felul de lume, studenți, lucrători de noapte și mulți oameni în vârstă care fug de singurătate.

— Nu arătați a studentă și cu atât mai puțin a persoană în vârstă...

— Ce era cu întâlnirea de pe 28th Street? Mi-ați promis că dacă ne revedem...

— Exact, am promis... O discuție cu niște bancheri, am creat o societate care a crescut și pe care trebuie s-o ajut să se dezvolte.

— Pe scurt, sunteți om de afaceri.

— Antreprenor. Afacerile mele chiar vă interesează sau întrebați din politețe?

— Din politețe. Birourile dumneavoastră sunt la New York?

— La Mumbai, am creat un soi de Facebook indian, dar mult mai bun, răspunse Sanji cu mândrie. Dumneavoastră ați obținut rolul?

— Da.

— Un rol mare?

— Imens! Joc zece personaje.

— Timpul pe care-l veți petrece la machiaj trebuie să fie interminabil.

— Joc fără fard, sunt o actriță pe care spectatorii nu o văd.

— Cum adică?

— Înregistrez cărți. Voce fără imagini, opusul cinematografului mut, dar găsesc că are o poezie asemănătoare... dumneavoastră, nu?

— N-am ascultat niciodată o carte.

Cerul căpătase o culoare cenușie și o ploaie fină începu să picure pe frunzele ulmului chinezesc, deasupra capetelor lor. Trompetistul își puse instrumentul în husă și plecă. Oamenii alergau spre ieșirea din parc. Sanji ridică ochii.

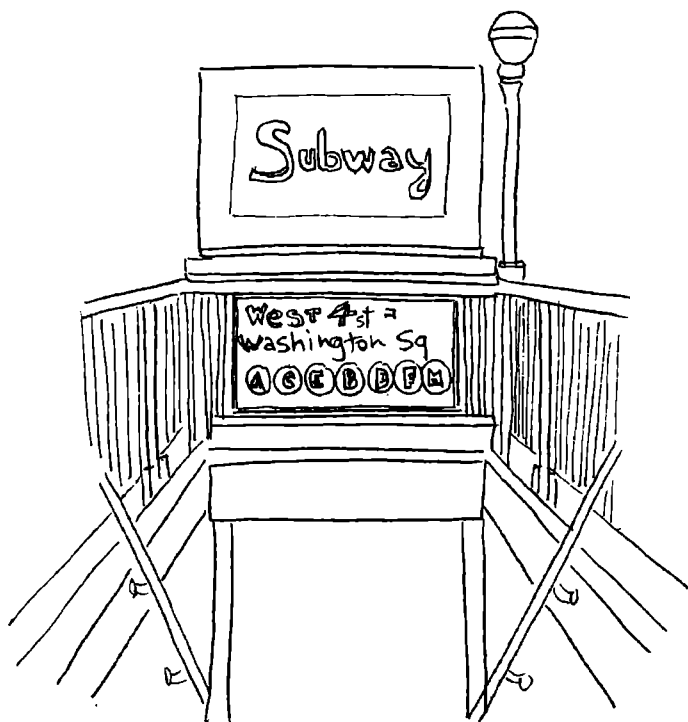
— Credeți că e un semn?

— I-ați pus o altă întrebare?

— Nu.

— Atunci, e doar o ploaie de primăvară.

El îi propuse s-o însoțească, însă Chloe îl asigură că nu avea nevoie de niciun ajutor, va ajunge prima la adăpost, îi spuse provocator. Și până să reacționeze Sanji, ea era deja la gardul de fier forjat al parcului. Îi făcu la revedere cu mâna și dispăru pe Fifth Avenue.



7.

Domnul Groomlat scotocea în arhivă după o factură veche. Cu doi ani în urmă, le propusese proprietarilor să automatizeze ascensorul. Fabricantul oferea un kit la un preț foarte convenabil. Salariile liftierilor atârnav greu în totalul cheltuielilor, eliminarea lor ar fi însemnat o măsură administrativă bună care, era convins el pe-atunci, va fi adoptată cu ușurință. Nu se întâmplase așa. Ascensorul de tip vechi reprezenta un mod de viață la care ocupanții imobilului țineau mult. Domnul Bronstein se opusese concedierii lui Deepak și a domnului Rivera după atâția ani de bune și loiale servicii. Discuția se putea relua după pensionarea celor doi. Doamna Williams se arătase preocupată de starea imobilului, doamna Clerc, de dispariția unui farmec indiscutabil. Doamna Collins se înfuriase atât de tare, că surprinsese pe toată lumea, refuzase să mai audă ceva și părăsise întrunirea trântind ușa. Domnul Morrison întrebase cine avea să mai apese pe butoane când lifitierii nu vor mai fi acolo. Și cum nimeni nu se obosise să-i răspundă, se abținuse de la vot. Soții Zeldoff număraseră voturile, apoi trecuseră de partea majorității. În consecință, propunerea fusese respinsă.

Însă contabilul nu le mărturisise că își luase libertatea de a comanda echipamentul. Încercase în zadar să anuleze comanda și strecurase cu abilitate plata în cheltuielile curente. Kitul fusese primit de Deepak. Groomlat pretinsese că era vorba de niște piese dispartate, cumpărate la un preț bun pentru cazul în care motorul s-ar strica, și îi ordonase să depoziteze cutiile la subsol.

Accidentul domnului Rivera îi oferea acum o ocazie nesperată. O să aștepte până când proprietarii se vor sătura de urcat scările. Peste câteva zile, se va declanșa o veritabilă revoltă. Iar el o să aibă în sfârșit câștig de cauză și va primi felicitări fiindcă anticipase această problemă.

Meticulos, Groomlat preferă să se asigure că echipamentul era încă la locul său. Coborî la subsol pe scara de serviciu și intră pe ascuns în boxa unde liftierii țineau materialele pentru curățenie.

Descoperi o mulțime de lucruri îngrămădite pe etajerele metalice. Tot cercetând partea din spate a încăperii, zări până la urmă, sub niște țevi de încălzire, ceea ce căuta. Două cutii mari pe care le trase spre el ca să verifice conținutul. Kitul de automatizare părea în stare perfectă. Mulțumit, închise la repezeală cutiile și le împinse la loc cu piciorul, după care se furișă afară.

* * *

În zilele cu ploaie, mizeria de pe stradă ajungea pe plăcile de marmură de la intrare. Pe la sfârșitul după-amiezii, Deepak coborî la subsol să ia o găleată și un mop. Se opri în ușa boxei și căută să descopere ce arăta diferit. Ochii îi căzură pe cele două cutii. Își dădu seama imediat cine le deschisese.

Cu inima grea, urcă înapoi să spele pardoseala din hol.

Apoi, ca un adevărat paznic al templului, rămase la postul său, așteptând cu răbdare ca toți ocupanții imobilului să se întoarcă acasă.

La 20:30, Deepak își puse impermeabilul. Trotuarele ude luceau în amurg. Deepak se opri pe drum să cumpere o cutie cu bomboane de ciocolată și se îndreptă spre Beth Hospital. Cu o strâmbătură de dispreț, apăsă pe butonul liftului, străbătu cu pași mari culoarul, ceru îndrumări de la o infirmieră care-i ieși în cale și bătu la ușa camerei domnului Rivera.

— Nu te doare? se îngrijoră când văzu piciorul întins și agățat de un scripete.

— Doar când râd, răspunse Rivera.

Deepak așează cutia cu bomboane pe noptieră, între două flacoane cu analgezice și o revistă veche.

— Am băgat-o pe mânecă amândoi din cauza mea, oftă Rivera.

— Mă ocup de tot, vezi bine la ce oră vin.

— Doctorii mi-au spus că o să dureze două luni.

— E o minune că nu ți-ai rupt gâtul pe nenorocita aia de scară, așa că două luni nu-s ceva de speriat.

— Când vor afla, vor vrea să mă dea afară.

— Sunt așa de preocupați să găsească pe cineva în locul tău, încât puțin le pasă de circumstanțele accidentului, răspunse Deepak.

— Dacă intră pe fir cei de la asigurări, o să dibuiască adevărul.

— Îți spun să nu-ți faci griji! Am inventat o poveste plauzibilă.

— Totuși, ai o mutră plouată.

— Pentru un tip băgat în ghips până la șold, nu-ți lipsește umorul.

Se lăasă iar tăcerea. Domnul Rivera ezita să pună întrebarea care-l chinuia.

— Este foarte agitată, dacă vrei să știi, mărturisi Deepak, dar o să se liniștească până la urmă.

Rivera făcu o grimasă și renunță să se ridice puțin mai sus.

— Stai, îți aranjez eu pernele.

— Și nevastă-mea trebuie să fie foarte agitată.

— O să mă duc s-o văd, promise Deepak.

— De parcă n-ai avea și așa destule griji din cauza mea. În plus, n-o să te recunoască.

— Atunci, n-o să-și dea seama de absența ta.

— Știi, gândindu-mă mai bine, mă întreb dacă cel care o să-mi țină locul n-ar trebui să mă înlocuiască definitiv...

— De ce anume te simți vinovat, tâmpitule? Nevastă-ta răătăcește într-o altă lume de zece ani, ți-ai sacrificat pentru ea toate momentele libere. Ai muncit de când te știi și, la vârsta ta, continui să duci o viață de câine. Vrei să te pedepsești singur fiindcă te-ai lăsat ispitit de puțină tandrețe?

— E mai..., bâigui Rivera, cred că e mai mult decât tandrețe.

— Din partea doamnei Collins sau a ta?

— A amândurora, sper.

Deepak căută în buzunarul impermeabilului și scoase un roman polițist, format mic, pe care-l puse pe pat.

Rivera îl luă și obrajii lui prinseră puțină culoare, lui Deepak i se păru chiar că zâmbește.

O infirmieră intră în cameră și anunță fără menajamente că orele de vizită se terminaseră.

Deepak se ridică și își îmbracă impermeabilul.

— Vin să te văd și mâine, zise el.

— Tot nu mi-ai spus de ce ai mutra asta lungă.

— Contabilul a inspectat magazia. Dar, cum ți-am zis, sunt stăpân pe situație, mai au destul până să-mi fure ei visul.

Se apropie de pat.

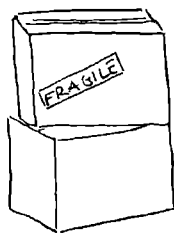
— Tu înzdrăvenește-te, mă ocup eu de toate, îl asigură pe colegul său, bătându-l ușurel pe mână.

Apoi luă o bomboană de ciocolată și plecă.

* * *

Deepak hotărâse să se destăinuie. Lali i-ar fi reproșat dacă ar mai fi întârziat s-o facă. Dar să-i mărturisească soției neliniștile sale fără s-o alarmeze nu avea să fie floare la ureche. Fericirea soției lui trecea înaintea ascensorului și a recordurilor visate. La sfârșitul cinei, după ce a întrebat-o cum își petrecuse ziua, îi puse doar o întrebare inofensivă: oare în Mumbai mai existau ascensoare manuale?

Întrebare care, pentru Lali, nu era deloc inofensivă.



Ziua în care m-am întors la New York

Am refuzat ambulanța care mi se propusese, în primul rând pentru că nu-mi place să merg cu mașina. Când eram mică, de cum ne urcam în mașina tatei ca să plecăm la cumpărături sau să petrecem o după-amiază de weekend la New York, drumul se transforma într-un calvar, mai ales pentru părinții mei. Nu știu dacă din cauza mirosului tapițeriei din piele, a balansului suspensiilor sau a obiceiului de a mă uita întruna în oglinda retrovizoare pentru a vedea ce se întâmplă în spatele meu, dar călătoream mereu cu o cantitate impresionantă de pungi de hârtie pe care mama mi le punea pe genunchi înainte de plecare, iar tata trebuia să oprească des, ca să le arunce, pe măsură ce eu le umpleam. La cinci ani, nu mai călătoream decât pe nemâncate, iar când mă văicăream de sete, părinții mei rămâneau complet insensibili.

Până la treisprezece ani, n-au îndrăznit niciodată să mă ducă mai departe de cincizeci de kilometri de casă. Divorțul lor avea să aibă măcar un avantaj: mama a păstrat casa din Connecticut, ea o cumpăraseră, iar tata și cu mine ne-am instalat la New York. Gata cu mașina! Metroul și autobuzul urmau să devină instrumentele unei libertăți aproape paradiziace. Dar răul de mașină nu era adevăratul motiv pentru care refuzasem ambulanța ca să

mă întorc acasă. Sosisem aici cu trenul, înainte. Și eram hotărâtă să plec înapoi în același mod, după.

În gară, dar și în tren, mi-am regretat vitejia. Nu mai aveam lângă mine personalul din spital, nici pe necunoscuții veniți să mă sărbătorească, ci doar pe pasagerii care se întorceau spre scaunul meu cu roțile, preocupați de picioarele mele cărora le lipseau patruzeci de centimetri și labele. Cam prea multă atenție pentru atât de puțin lucru. Patruzeci de centimetri nu reprezentau decât 25% din înălțimea mea. Cunosco oameni care au pierdut mai mult păr de-atât, pe cine emoționează? Pe bune, ce înseamnă un sfert dintr-o persoană?

8.

Ceasul sună la 5:15. De obicei, Deepak deschidea ochii cu câteva minute înainte și îl oprea ca să nu-i strice somnul soției. Groaznic ce-i lipsea acest obicei. Și fiindcă nimic nu mai era ca de obicei, Lali nu se afla lângă el.

— Ești foarte matinală, îi zise el când o găsi în bucătărie.

— N-am închis ochii toată noaptea.

— Ar trebui să te duci la doctor pentru insomniile astea, îi sugeră el, sorbindu-și ceaiul.

— Nu de un doctor avem nevoie, ci de un liftier.

— Ascultă-mă bine, Lali. Noi am trecut prin lucruri mai rele și am supraviețuit. Am reușit să ne construim o viață a noastră. Mi-ar fi plăcut să-ți pot oferi una mai ușoară, mai comodă, dar am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Dacă pensionarea vine mai devreme, o să supraviețuim și-așa, trebuie doar să fim mai economi.

— Și tu să mă ascuți bine. N-aș fi vrut altă viață decât a noastră. Nu-mi doresc deloc ca ea să se schimbe și cu atât mai puțin ca tu să te schimbi. Prin urmare, o să găsim o soluție, chiar de-ar fi să-i țin eu locul lui Rivera.

— Nu vorbi aiurea!

— Cine cunoaște mai bine decât mine nenorocitul ăla de Maharaja Express al tău? De treizeci și nouă de ani îmi vorbești despre el ca despre un copil, aș putea să îngân sunetul dispozitivului de reglare, şuierul contragreutăților, să imit soneria, scârțâitul grilajului când ai uitat să-l ungi. Mă îndoiesc că mi-ar trebui mult să învăț cum se acționează o amărâtă de manetă.

— Nu-i așa de simplu, să știi, replică Deepak, oarecum jignit.

Împinse scaunul la loc, o sărută pe Lali pe frunte și-și luă impermeabilul.

— E chiar mai complicat decât îți închipui, adăugă el înainte de a pleca.

Însă, pe când cobora scările, se simți emoționat că ea se gândise să-și sacrifice nopțile pentru a-l ajuta pe el.

Lali se îmbracă mai elegant decât obișnuia, se studie în oglindă și părăsi apartamentul curând după Deepak.

Coborî grăbită la metrou și ieși la stația Union Square. Fermierii din valea Hudsonului invadaseră locul. Tarabe colorate împodobeau piața, iar aleile erau înțesate de lume. Însă Lali nu venise aici pentru cumpărături, prețurile din acest cartier îi depășeau cu mult posibilitățile.

Perii ornamentali își scuturau petalele albe pe trotuarele ce mărgineau Fifth Avenue. Lali avea nevoie să meargă pe jos ca să-și pună ideile în ordine, să găsească tonul corect și cuvintele potrivite înainte de a sosi la destinație.

Se opri în fața numărului 12, trase aer în piept ca să prindă putere și, cu fruntea sus, intră în imobil.

Deepak închise portiera taxiului pe care-l oprise pentru doamna Williams, apoi se repezi imediat în hol.

— Ce cauți aici? Nu-mi spune că te chinuie ideea aia trăsnită...

— În materie de idei trăsnite, nu ești cel mai în măsură să-mi ții lecții. Am trecut pe-aici doar ca să fac un tur cu ascensorul tău prețios înainte să fie prea târziu, sper că n-o să mă refuzi.

Deepak șovăia, însă nu cunoștea persoana mai încăpățânată decât soția sa.

— Un tur, atât! mormăi el.

Lali imită scârțâitul grilajului când Deepak îl închise, apoi torsul motorului când cabina se ridică.

— Dacă ai venit ca să râzi de mine, atunci te obosești degeaba...

— În veci n-ai îndrăzni să-i vorbești așa unuia dintre pasagerii tăi, așa că du-mă la etajul opt, te rog, și în liniște. Vreau să am parte de același tratament ca și ceilalți.

— Foarte bine, un dus-întors la etajul opt și pleci, răspunse el pe un ton autoritar.

Dar la etajul opt, Lali îl rugă să deschidă grilajul și ieși pe palier.

— În fine, de-a ce te joci? se enervă Deepak.

— Vreau o demonstrație completă, un serviciu de primă clasă. Întoarce-te la parter, eu o să te sun și tu o să vii să mă iei, purtându-te respectuos ca și cum aş avea un apartament în frumosul tău imobil.

Deepak se întrebă ce-o apucase; trase grilajul și ascensorul coborî.

Așteptă câteva minute în hol, mirându-se că nu aude soneria, apoi urcă iar, neliniștit, până la etajul opt. Și neliniștea lui deveni de două ori mai mare când constată că soția sa nu se mai afla pe palier.

* * *

Chloe o invită pe Lali să ia loc pe canapea.

— O să pregătesc un ceai pentru noi, mă întorc imediat, îi spune.

Lali aprobă cu dragă inimă. I se părea cu totul extraordinar să fie servită într-un astfel de apartament luxos. Rămasă singură, profită ca să admire peisajul.

— E postul meu de observație, îi explică gazda sa, întorcându-se cu o tavă așezată pe genunchi. Dacă stai chiar în colțul ferestrei, vezi arcul din Washington Square Park. Mă rog, dumneavoastră vă este suficient să vă aplecați un pic.

— Trebuie să fie minunat să trăiești așa.

— În scaun cu rotile?

— Nu asta voiam să zic.

— Ce este atât de urgent? Starea domnului Rivera s-a înrăutățit?

— Nu, e vorba de altceva.

— Deepak?

— Contabilul vostru de la etajul întâi.

Lali îi dezvăluie existența kitului care urma să pună capăt carierei soțului ei. Habar n-avea ce-o îndemnase să vină să discute cu această tânără. Întotdeauna reușise să-și rezolve problemele, dar acum se simțea pentru prima dată neputincioasă. Avea nevoie de o aliată la fața locului, cineva care să tempereze elanurile domnului Groomlat până se găsea o soluție. Aflând de proiectul contabilului, Chloe își stăpâni cu greu furia.

— Încă nu știu cum anume, dar o să-i neutralizăm planurile, aveți încredere în mine. N-ar servi la nimic să-l dăm afară, ar găsi el o cale să se justifice. Trebuie să-l discredităm. Sigur asta nu-i prima lui mânărie, aș putea să intru discret la el în birou și să caut prin acte.

— Nu văd cum ați putea s-o faceți discret.

— Soțul dumneavoastră are un rând de chei.

— Deepak trebuie ținut departe de toată chestia. Este de-o corectitudine...

Chloe circula cu scaunul de la canapea la fereastră și de la fereastră la canapea.

— Și eu umblu cu pași mari de colo până colo când trebuie să mă gândesc la ceva, remarcă Lali, apoi se corectă spunând că-i pare rău.

— Nu-i nimic. O să încerc să fac în așa fel încât să câștigăm câteva zile, o să discut cu tata, se pricepe să dea sfaturi.

— Orice i-ați spune, nu-l amestecați pe Deepak în povestea asta. Dacă află că trag sfori pe la spatele lui, nu mi-ar ierta-o.

— Vreți să o luați pe scara de serviciu?

— Un accident e suficient.

Chloe o conduse pe Lali la ușă.

Ascensorul ajunsese la etajul opt și Deepak îi oferi soției o prestație pe măsura speranțelor ei. Nu-i adresă niciun cuvânt, nici măcar n-o privi când ea intră în cabină, străbătu holul în urma ei, tot în tăcere, și o escortă până pe trotuar. Aici o salută scoțându-și chipiul, apoi se întoarse la birou. De-abia se așezase, că mobilul începu să-i vibreze în buzunar.

— Și încă 88 de metri, comentă el urcând spre etajul opt.

* * *

Sanji și Sam traversau Times Square.

— Bine că măcar o dată n-ai căscat în cursul unei întâlniri... Iar intervenția ta a fost destul de convingătoare, eram la un pas să investesc eu însumi, exclamă Sam.

- La un pas... ceea ce nu-i destul.
- Nu fi nerăbdător, urmează să ne întâlnim cu încă douăzeci de investitori!
- Sam, sunt contracronometru, dacă dau greș, pierd tot.

Sam îl apucă de braț.

- Ia stai, cred că am o idee. Investitorii noștri ezită din cauză că trebuie să-și plaseze banii în India. De ce să nu deschizi o filială în America?
- Pentru că sufăr de o lipsă cronică de timp.
- Aici e templul capitalismului, durează doar câteva zile să-ți faci o societate, pot să mă ocup eu.
- Și cât ar costa?

— Cheltuielile cu avocații care întocmesc statutul. O nimica toată pe lângă ce-am obține în schimb. Dar va trebui ca tu să contribui financiar, să dovedești că ești primul care crede în afacerea asta. Cinci sute de mii de dolari ar fi convenabil, n-ar trebui să întâmpini dificultăți, nu?

Sanji se gândi la Chloe și, brusc, ideea de a avea un birou la New York îi stârni entuziasmul. Exista un singur obstacol: averea lui, deși tangibilă, nu consta din lichidități. Singurul mijloc de a dispune de suma necesară era să facă un împrumut garantând cu o parte din acțiunile de la Mumbai Palace Hotel. Și, curios lucru, ideea de a declanșa ostilitățile față de unchiul său nu-i mai punea acum probleme.

— De acord, zise el. Sun imediat la Mumbai să obțin cifrele pe care le vrei. O să-i dau unei echipe sarcina să macheteze o interfață destinată pieței americane. În câteva ore, vom ști la ce să ne așteptăm.

— Ce tot îndrugi, în India e noapte...

Tulburat de un miros, Sanji începu să adulmece aerul ca un rozător la pândă.

— Te crezi iepure? Ce faci, fir-ar să fie? Își ieși din sărite Sam.

Sanji se întoarse; zărise un vânzător ambulant.

— Mumbai nu doarme niciodată. Hai cu mine, o să descoperi ceva.

— Ce-i asta? întrebă Sam temător când vânzătorul îi întinse un hamburger bizar.

Chifteaua de carne dintre cele două bucăți de pâine fusese înlocuită cu o chestie prăjită ciudată, acoperită cu o pastă portocalie încă și mai stranie.

— Dacă vrei să trăiești în India cândva, începe prin a te obișnui cu bucătăria noastră.

Sam mușcă prudent din vada pav, făcu o mutră uimită, apreciind savoarea, și înghiți. Patru secunde mai târziu, ochii i se umpluseră de lacrimi și era stacojiu la față. Ceru o sticlă de apă și o goli dintr-o înghițitură.

— Asta, bătrâne, ai să mi-o plătești, zise el cu răsuflarea tăiată.

* * *

Patronul restaurantului Chez Claudette îi întâmpină pe cei doi Bronstein cu brațele deschise.

Se aplecă s-o sărute pe Chloe și trecu în spatele ei. Domnul Bronstein nu înțelegea de ce Claude era singurul autorizat să împingă scaunul cu roțile.

— Masa voastră este pregătită, exclamă proprietarul restaurantului înainte de a le recomanda o *bouillabaisse*. O minunăție, adăugă el.

— Atunci, două *bouillabaisse*, răspunse profesorul.

Chloe povesti cum își petrecuse ziua, vorbi despre vizita lui Lali și mărturisi că nu prea avea idee cum să contracareze planurile lui Groomlat.

— Este de neiertat că a achiziționat echipamentul fără știrea noastră, o asigură tatăl ei, însă instalarea lui ți-ar reda libertatea.

— Nu se poate să gândești așa, nu tu! se aprinse Chloe. Ce se va întâmpla cu Deepak și cu domnul Rivera?

— Nu eu, ci vecinii noștri gândesc așa. O să mă opun, bineînțeles, dar noi nu reprezentăm decât un vot din opt.

— Greșit! Doamna Collins o să fie de partea noastră, iar ea deține și birourile de la etajul întâi, asta înseamnă deja trei voturi. Ar fi suficient să mai convingem un singur proprietar pentru ca lucrurile să rămână cum sunt acum.

— Am putea încerca să-l atragem spre cauza noastră pe domnul Morrison, totul depinde de alcoolemia lui la momentul întrunirii.

— Ce întrunire? întrebă cu îngrijorare Chloe.

— Nu voiam să te indispun și mai tare, dar Groomlat a convocat o adunare extraordinară. Am primit un mail adresat tuturor în care ne informa că a găsit o soluție la problema ascensorului — acum pricep despre ce e vorba...

— Când?

— Măine, la 17:00.

La sfârșitul cinei, Chloe ceru nota de plată, însă Claude refuză ca de fiecare dată și își conduse oaspeții până la ușă.

— De ce sunteți așa de generos cu noi? insistă Chloe.

— Nu sunt generos, sunt recunoscător. Tatăl dumneavoastră nu v-a povestit niciodată? Când mi-am deschis restaurantul, clienții din acest cartier bogat râdeau pe sub mustață și-mi dădeau cel mult trei luni până urma să pun

lăcutul pe ușă. Și nu greșeau. După primele zile, curioșii n-au mai revenit. Dacă ați ști în câte seri am servit doar o mână de clienți! Însă domnul Bronstein era client fidel, îmi făcea complimente, mă încuraja să rezist și a avut o idee strălucită.

— I-am sugerat să aplice legea cererii și a ofertei, continuă profesorul. Să refuze toate rezervările timp de o săptămână, pretinzând că nu mai avea locuri disponibile până luna următoare.

— Iar luna următoare, trei sferturi din sală era ocupată, ceea ce e mult pentru o seară de luni. Și așa s-a dus vorba că era imposibil să obții o masă la Claudette. Exact ce trebuia pentru ca toată lumea să vrea un loc. Zece ani mai târziu, suntem încă ocupați, mai puțin luna. Prin urmare, veți fi întotdeauna invitații mei.

* * *

În noaptea aceea, somnul se lăsă așteptat. Poate din cauză că era lună plină.

Chloe își repetă textul până în zori, ducându-se din când în când la fereastră pentru a studia strada. Seara târziu, fusese întreruptă de telefonul lui Julius care voia să știe ce făcea.

Domnul Williams își petrecu o parte din noapte scriindu-și cronică. Doamna Williams, care trebuia să predea ultimele planșe ale albumului până la sfârșitul săptămânii, desenă în biroul ei.

Soții Clerc, după ce făcuseră dragoste, își refăcură forțele în fața televizorului.

Doamna Collins duse papagalul în bucătărie și îi citi un roman polițist cu glas tare, dar izbucni în hohote de plâns când polițistul își suci glezna alergând după un hoț.

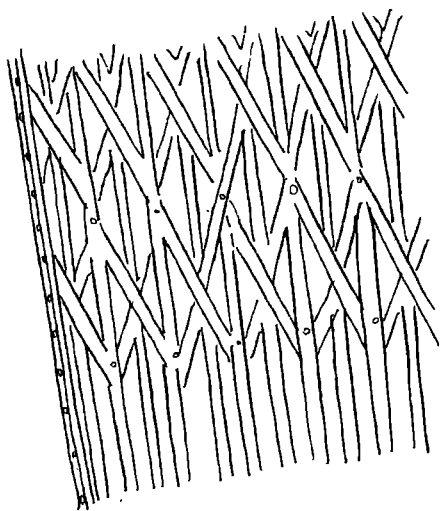
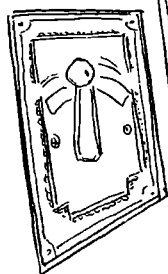
Domnul Morrison completează o operă de Mozart cu o sticlă de Macallan, până pe la cinci dimineața, oră la care se prăbuși pe covorul persan.

Soția Zeldoff se certaseră. Muncit de gânduri negre, domnul Zeldoff se foia pe canapeaua din salon, zgomotul străzii împiedicându-l să adoarmă. Soția lui recita psalmii în pat, pentru a fi iertată că debitase obscenități.

Domnul Rivera citi mare parte din noapte. Nu ajungea cu mâna la flaconul cu calmante de pe noptieră, dar renunță să tragă de cordonul soneriei, întrucât infirmiera din romanul său își otrăvise pacientul.

La 225 East 118th Street, Sanji, stând la biroul improvizat de mătușa lui în camera albastră, discuta pe Skype cu informaticienii din Mumbai, copiind estimările financiare pe laptopul său.

Ghemuit lângă soția sa, Deepak era singurul care nu se sinchisea de luna plină. Dormea buștean și sforăia, însă nu pentru mult timp.



9.

— Ce oră e? bolborosi Deepak frecându-se la ochi.

— Ora să-i spui soției tale că e o femeie remarcabilă.

Deepak își luă ochelarii și se ridică s-o privească pe Lali.

— Și asta nu putea să aștepte până suna ceasul?

— M-am săturat să mă foiesc în pat, scoală-te! Mă duc să fac un ceai.

Deepak se întrebă dacă nu cumva soția lui era pe cale să-și piardă mințile.

— E patru dimineața și n-am chef de ceai, protestă el. Știu de multă vreme că ești o femeie excepțională. Îți voi fi veșnic recunoscător că m-ai luat de bărbat. Acum, că am spus-o, pot să-mi termin somnul, puținul care mi-a mai rămas?

— Nici pomeneală. O să mă ascuți, am găsit soluția problemelor noastre.

— Doar n-o să începi iar cu planul tău bizar de a deveni liftier de noapte!

— Ah, nu, dar știi cine ar putea să-l înlocuiască pe domnul Rivera.

Deepak se aplecă să se uite sub pat, săltă perna, se duse să dea la o parte perdele, apoi le trase la loc.

- Ce tot faci? îl întrebă Lali.
- Ei bine, dacă l-ai găsit pe salvatorul nostru foindu-te în pat înseamnă că nu poate fi departe, deci îl caut.
- Chiar nu-i momentul s-o faci pe prostu'!
- Mi-ai spus de sute de ori că simțul umorului te-a cucerit la mine, deși eu credeam că a fost lovitura mea la crichet...
- Foarte bine, vrei să te dai isteț? Atunci caută mai atent, ai dreptate, e prin preajmă!
- De asta mă temeam, oftă Deepak, ai înnebunit.
- Ai nevoie de un liftier calificat și membru al sindicatului, care să satisfacă astfel cerințele companiilor de asigurări, nu așa mi-ai explicat?
- Exact, dar eu nu ți-am explicat niciodată asta, se miră Deepak.
- Ceea ce dovedește că sunt și mai inteligentă decât îți închipui tu!
- Iar eu, un idiot, fiindcă nu pricep unde bați.
- Sanji!
- Sub nicio formă!
- O să le povestești amicilor tăi din sindicat că nepotul tău e liftier experimentat la Mumbai, iar ei nu trebuie decât să-i ofere un contract de stagiu. După atâția ani în care ai cotizat, să se dovedească și ei buni la ceva măcar o dată. Și afurisitul de contabil n-o să poată obiecta nimic.
- Acum înțeleg ce-ai căutat la etajul opt... Foarte generos din partea ta și-ți sunt recunoscător, însă există un mic detaliu care șchioapătă în planul tău.
- Ba planul e perfect! se indignă Lali.
- Nepotul tău nu e calificat!
- Lucrează în high-tech, crezi că manevrarea unui lift îi depășește capacitatea? Ori poate tu nu te simți la înălțime

să-i fii profesor! Să transmiți cuiva cunoștințele tale e o datorie pe care ar fi trebuit să ți-o impui de mult timp, n-am mai fi acum în bucluc.

Pomenind de datorie, Lali nimerise drept la țintă. Deepak se ofuscă, însă ei puțin îi păsa, fiindcă tocmai asta intenționase.

— Să presupunem că-l pregătesc, reluă discuția Deepak, pe un ton afectat. Să admitem că și colegii mei din sindicat acceptă escrocheria. Cine îți garantează că el va fi de acord? Asta dacă n-ai pus deja totul la cale pe la spatele meu.

— Știu cum să-l conving.

— Sunt sigur de contrariu, pun pariu cu tine. O să mai discutăm după ce-ai s-o faci, răspunse Deepak.

Își scoase ochelarii, stinse lumina și-și îngropă capul în pernă.

* * *

Sanji deschise ochii și înhăță telefonul. Lucrase până târziu și lumina zilei nu-l trezise. Sări din pat, dădu buzna în baie și ieși după câteva clipe îmbrăcat într-un costum elegant. Ca să-i facă plăcere lui Sam, își pusese chiar și cravată.

— Ca să vezi de ce depinde credibilitatea în țara asta... și tot eu sunt nebun! bodogăni el, uitându-se în oglindă.

Chemă de pe smartphone o mașină și porni spre ieșire.

— Ești foarte elegant! exclamă Lali. Zici că ești bancher!

— Tocmai mă întâlnesc cu unul, de aia m-am înțolit așa.

— Vrei să iei prânzul cu mine?

— Am o zi încărcată. O lăsăm pe altă dată?

— E urgent, trebuie să discut ceva cu tine, îl rugă ea.

Sanji o privi atent. Să nu-și facă timp pentru mătușa sa ar fi însemnat lipsă de respect.

— Bine, mă descurc eu. Acum trebuie s-o șterg, ne întâlnim pe la 17:00, în Washington Square Park, pe o bancă lângă tipul care cântă la trompetă.

— Care tip?

— O să-l recunoști, strigă Sanji coborând în fugă scările.

* * *

Sam tropăia de nerăbdare. Sanji intră în biroul lui scuzându-se.

— E o tradiție în India să întârzii mereu?

— La Mumbai, da. Cu toată circulația de-acolo, să ajungi la oră fixă înseamnă să ajungi după o oră, răspunse Sanji.

— Aici suntem la New York!

— Și fiindcă noi, în India, nu dormim niciodată, uite-ți cifrele, mi-am petrecut noaptea cu ele.

— Să ne grăbim, clientul ne așteaptă, pe el trebuie să-l convingi.

Sanji își petrecu ziua susținându-și dosarul. De pe East River, soarele se înălță peste Fifth Avenue, apoi coborî spre fluviul Hudson.

La 16:45, domnul Bronstein, care își scurtase cursul, se întoarse acasă trecând prin Washington Square Park.

În același moment, Lali intră în parc pe partea opusă, muzica ghidându-i pașii.

La ora 17:00, Sanji se despărți de Sam, lăsându-l extenuat, dar pentru prima dată optimist. Nimic nu era cert, însă Sam se vedea deja conducând finanțele unui imperiu indo-american care-i făcea pe unchii lui Sanji să se înverzească de invidie.

La ora 17:15, Deepak îl conduse pe domnul Bronstein la etajul întâi. Toți vecinii îl așteptau în biroul domnului Groomlat pentru a începe ședința, în afară de doamna Collins, care îl împuternicise să voteze împotriva propunerilor contabilului.

La 17:10, Sanji mergea pe aleile din Washington Square Park. Își azvârli cravata în primul coș ieșit în cale.

Lali îl aștepta pe bancă.

— Iată-mă, răsuflă el adânc, așezându-se lângă ea. Scuze pentru întârziere.

Lali fixa cu privirea pălăria trompetistului pusă pe jos.

— Fratele meu a continuat cu clarinetul?

— Toată viața.

— Ce-mi împuia urechile cu jazzul lui când eram tineri! Uneori mai ascult jazz, îmi trezește amintiri.

— Amintiri frumoase?

— Când mă uit în oglindă, nu mă văd pe mine. Sunt tot fata care umbla pe străzile din Mumbai. Îmi plăcea atât de mult să sfidez interdicțiile, să fiu liberă!

— Viața era atât de grea?

— Era dificilă. Mereu e așa când te simți diferit.

— Nu te-ai gândit niciodată să te întorci?

— Am visat la asta în fiecare zi și încă visez, dar într-o vreme era prea riscant pentru Deepak.

— Chiar așa? V-ați fi putut petrece vacanța acolo.

— Ca să gădesc ce? Uși închise? O familie care ar fi refuzat să mă vadă și să-l cunoască pe bărbatul pe care-l iubesc? Să-ți pierzi părinții e o încercare aspră, dar stă în firea lucrurilor. Însă când ei te reneagă e mai mult decât asprime. Cum poate respectul față de tradiții să înlocuiască dragostea părintească? Tinerețea mea a fost

un sanctuar. Obscurantismul nu înseamnă decât ură, iar religia, un pretext pentru a-l justifica.

— Cred că știi despre ce vorbești.

— Nu știi nimic. Ești bărbat, dintr-o castă superioară și ești liber. Tata m-a alungat fiindcă îi era rușine cu propria fiică, iar frații mei l-au lăsat s-o facă. Însă, avem ceva în comun. Tu și cu mine formăm singura familie care ne-a rămas.

— Acum câteva zile, nici nu ne cunoșteam.

— Oh, cred că tu mă cunoșteai mai bine decât pretinzi. Nu ne-am întâlnit din întâmplare. Când ai avut nevoie de un sprijin familial, te-ai orientat spre mine, fiindcă știai că sunt singura care te-ar ajuta, nu-i așa?

— Probabil...

— Sunt mulțumită să te aud spunând asta, întrucât, la rândul meu, am nevoie să-mi faci un mic serviciu.

— Orice dorești.

— Să fie într-un ceas bun! Colegul lui Deepak și-a rupt piciorul, ești la curent. Ei bine, accidentul lui nu-i lipsit de consecințe pentru noi. Angajatorii lor vor să profite de situație ca să automatizeze ascensorul.

Oricât s-ar fi gândit, Sanji nu vedea de ce îl privea asta pe el.

— Sper că, după atâția ani de serviciu, îi vor oferi o compensație lui Deepak, comentă el.

— Cu cât sunt mai bogați oamenii, cu atât sunt mai zgârciți, poate tocmai de-aia și sunt bogați. Dar pentru Deepak, nu-i o chestiune de bani, sunt în joc mândria și viața lui.

— Ce legătură are onoarea? Nu-i vina lui.

— Deepak era un jucător de crichet extraordinar, echipa națională pusese ochii pe el. Îl aștepta o carieră

de profesionist, o cale de a depăși barierele sociale, de a fi admirat de toată lumea. Însă a trebuit să fugim. Din sportiv de frunte, s-a pomenit liftier într-un oraș străin. Îți imaginezi prin ce-a trecut? Așa că, pentru a-și păstra demnitatea, ũnchiul tău și-a pus în minte să stabilească un record.

— La crichet?

— Ține mai degrabă de alpinism. Să parcurgă de trei mii de ori înălțimea muntelui Nanda Devi, la bordul nenorocitului de ascensor. De treizeci și nouă de ani se agață de această himeră. Numai că angajatorii lui vor să-l împiedice când el mai are puțin până să-și atingă scopul, și eu nu-i pot lăsa ș-o facă.

— De ce de trei mii de ori Nanda Devi?

— Uite-așa!

Sanji se uită la mătușă lui, trecând de la amuzament la surprindere când constată că ea vorbea foarte serios.

— Și cum aș putea eu să-l ajut să urce de trei mii de ori Nanda Devi? Trebuie să mărturisesc că pe mine mă ia amețea și pe scară pliantă.

— Înlocuindu-l pe domnul Rivera o vreme.

Trompetistul termină melodia, lăasă instrumentul și adună monedele pe care trecătorii binevoitori le aruncaseră în pălărie.

— Lali, nu ți-am spus tot. Conduc o firmă la Mumbai. Răspund de peste o sută de angajați. Am venit la New York pentru a găsi un mijloc ca afacerea să prospere.

— Și ești un om prea important ca să fii liftier o vreme, nu?

— Nu asta am vrut să spun.

— Exact asta ai spus.

— Nu sunt prea important, sunt prea ocupat.

— Deci ocupațiile tale contează mai mult decât să-ți ajuti familia.

— Să nu ne jucăm cu vorbele. Pune-te în locul meu. Cum să-mi conduc afacerile lucrând noaptea într-un ascensor?

— Permite-mi să-ți pun o întrebare. Ce știi despre angajații tăi? Le cunoști soțiile, prenumele copiilor, datele de naștere, obiceiurile, bucuriile și necazurile?

— Cum aş putea? Sunt peste o sută, ți-am zis.

— Atunci, de la înălțimea pedestalului tău, nu vezi mare lucru. Deepak știe totul despre viața celor care locuiesc în imobilul său. Cei mai mulți dintre ei îl consideră un simplu om bun la toate, dar el îi veghează zi de zi, îi cunoaște poate mai bine decât se cunosc ei înșiși, îi protejează. Deepak e un luntraș. Tu ce ești?

— Nu pun la îndoială calitățile sufletești ale soțului tău, dacă ți-am dat această impresie, te rog să mă ierți.

— Acordă-mi încă un minut, îi ceru Lali strecurându-și mâna în geantă.

Luă o monedă de douăzeci și cinci de cenți din portofel, o puse în palma lui Sanji și îi strânse degetele deasupra ei.

— Întoarce mâna și desfă-o, îi porunci ea.

Sanji făcu întocmai și moneda căzu la picioarele lui.

— Asta se va întâmpla cu averea ta în ziua când vei muri. Și, cu aceste cuvinte, se îndepărtă.

Sanji culese moneda, descumpănit. Ridică ochii spre frunzișul ulmului chinezesc, tot mai tulburat, apoi alergă după mătușa lui.

— Câte nopți? o întrebă.

— Câteva săptămâni.

— Nu am prevăzut să rămân atâta vreme la New York.

— Dacă vrei, poți. Ori un bărbat atât de important ca tine nu se bucură de libertate?

— Nu vreau să par lipsit de respect, dar ești o manipuloare pe cîste.

— Îți mulțumesc pentru compliment, așchia nu sare departe de trunchi. Deci da sau nu?

— Zece nopți, atât, apoi va trebui să găsești pe altcineva.

— O să mă străduiesc.

— Un simplu mulțumesc ar fi fost suficient.

— Tu ar trebui să-mi mulțumești, sunt convinsă că experiența asta o să-ți fie de folos.

— Nu prea văd cum.

— N-ai inventat un sistem ca să-i aduci pe oameni laolaltă?

— De unde știi?

— Te-am gulit.

— Ce mi-ai făcut?

— Am deschis un calculator și am căutat informații despre tine. Pentru un om care pretinde că lucrează în high-tech, să nu știi ce înseamnă gulit... Mă îngrijorezi!

— Gugălit!

— Asta am și zis! Ai ambiția să unești oamenii, iată o ocazie de a învăța să-i cunoști. Să treci pe la Deepak, ai câteva zile la dispoziție să te instruiască. Când obținem contractul de stagiul, totul o să fie în regulă și vei putea să-ți începi serviciul.

— Ce contract de stagiul? se neliniști Sanji.

Lali îl sărută pe frunte și plecă, ținându-și strâns geanta.

* * *

Ziua când m-am întors acasă

După ce am coborât din tren la Penn Station, am renunțat la metrou. Metroul newyorkez pe care-l îndrăgisem atât când am sosit din Connecticut mă îngrozea acum al naibii. Garniturile sunt întotdeauna arhipline și mă temeam să nu mă sufoc în mulțime.

Trebuia să învăț să trăiesc la altă altitudine, orizontul meu era fixat de-acum la nivelul torsului oamenilor din jur. Cum să mă supăr pe ei că dau peste mine? În mod curios, cei care stau cu ochii lipiți de ecranul telefonului sunt cel mai puțin periculoși, ei merg cu capul aplecat și eu le apar numaidecât în câmpul vizual.

Deepak mă aștepta pe trotuar. Ca întotdeauna, a deschis portiera taxiului și nu s-a abătut de la obiceiurile lui nici când m-a salutat cu același bună ziua, domnișoară Chloe. Tata mi-a întins placa, s-a dus să scoată scaunul cu roțile din portbagaj și, după ce l-a depliat, l-a apropiat de mine cum a putut mai bine. M-am mutat cu ajutorul plăcii, sub privirea impasibilă a lui Deepak, care se comporta de parcă totul ar fi fost normal.

Sunt fericiți să știe că v-ați întors acasă, a murmurat Deepak. Inițial, n-am înțeles, dar, când a ridicat capul, i-am urmărit privirea. Vecinii mei erau la ferestre, soții

Williams, soții Clerc, soții Zeldoff, domnul Groomlat, chiar și domnul Morrison.

Doamna Collins mă aștepta în holul de la intrare, veselă ca întotdeauna. M-a strâns în brațe și m-a sărutat. Tata voia să urce înainte, să aprindă lumina în apartamentul nostru. Deepak l-a dus sus, iar doamna Williams a propus să stea cu mine. Era tăcută, însă când am auzit ascensorul coborând, mi-a șoptit la ureche că eram nemai-pomenit de frumoasă, ca un secret ce trebuia să rămână între noi, și avea un aer atât de sincer, că am crezut-o.

Deepak a apucat mânererele, trebuia să mă obișnuiesc cu ideea, nu mai aveam picioare, acum aveam mânerere. O noțiune de mare importanță și ar trebui, peste câteva clipe, să-i cer lui Deepak să mi-o explice. Am lăsat-o pe doamna Collins la etajul cinci. La etajul șase, l-am văzut pe Deepak plângând. L-am luat de mână. Gestul, pe care mi-l permiteam uneori când eram mică, mi-a venit natural, poate de la diferența de înălțime dintre noi mi se trăgea. I-am spus că fuseseră prea multe lacrimi pentru o singură zi. S-a șters la ochi și mi-a jurat că nu se va mai repeta. Iar când am ajuns în dreptul palierului, nu a împins scaunul. A rămas lângă maneta lui și mi-a zis: „În hol, a fost pentru ultima oară. Nu aveți nevoie nici de mine, nici de altcineva, duceți-vă, mai am și alte treburi.”

Am ieșit din ascensor, Deepak m-a salutat și demnitatea privirii lui m-a făcut să înțeleg că sunt o femeie întreagă. Nimeni n-o să se mai atingă de mânererele scaunului meu cu rotile. Înainte de 14:50, să fiu luată de mână nu era ceva anodin, doar Julius și tata puteau s-o facă.

10.

Deepak îi dusesese pe proprietari înapoi, în apartamentele lor, după ședința care se ținuse în biroul lui Groomlat. Învățase de mult să le descifreze expresia feței. Empatia din privirea soților Clerc când îi urcase la șase, aerul îndurerat al doamnei Zeldoff, tăcerea domnului Morrison spuneau la fel de multe ca mina descumpănită a profesorului.

Cineva sună la ușa imobilului. Deepak îl salută pe domnul Bronstein și coborî la parter.

* * *

Chloe își aștepta tatăl în salon.

— Morrison a răsturnat votul, doamna Zeldoff i-a explicat cu multă diplomatie că va reuși să apese pe un buton chiar și beat mort.

— Habotnica aia a întors votul?

— Și soții Clerc s-au lăsat convinși. Dacă mecanismul n-ar fi fost cumpărat, aș fi avut câștig de cauză, dar așa, n-am putut să mă opun nevoii lor de a-și recăpăta libertatea.

— Libertatea? se înfurie Chloe. Doar nu le lipsește aerul!

— Ba s-ar părea că da, după ce urcă scările.

— Și nimeni nu i-a adus nicio învinuire lui Groomlat?

— N-a fost ușor, dar am obținut să li se plătească salariul pe un an lui Deepak și domnului Rivera. Ceea ce nu pică bine pentru finanțele noastre. Groomlat ne-a impus să plătim un supliment, pe lângă cheltuielile obișnuite, pentru a acoperi aceste sume neprevăzute. Nici nu știu unde să găsesc bani. Și nu încerca să te duci să-i ceri maică-tii.

— Pe scurt, contabilul nostru a ruinat nu doar viața lui Deepak și a domnului Rivera, ci și pe a noastră. Uimitor!

— Am făcut tot ce-am putut. O să plec într-un turneu de conferințe, nu mă bucură deloc că te las singură, dar n-am de ales.

Chloe își întrebă tatăl: cât timp le mai rămânea până când imobilul lor nu va mai fi ca înainte?

— Poate n-o să se schimbe chiar atât de mult, zâmbi trist profesorul.

— Totuși, așa o să spunem de fiecare dată când vom intra în ascensor: „Nu mai e ca înainte... când Deepak sau domnul Rivera erau aici.”

— Da, probabil, aprobă domnul Bronstein, dar ne mai rămân câteva zile să profităm.

Lumina scăzuse în salon, cerul se întunecase. Prin fereastra deschisă, se auzea vântul agitând frunzele copacilor.

— Trebuie să mă întorc la universitate și o să am parte de o aversă pe cinste, se plânse domnul Bronstein.

Chloe se duse să închidă fereastra. Picături mari cât niște bănuți explodau pe trotuar, un tip care livra marfă la băcănia de lux Citarella alerga împingând un căruț încărcat cu saci, un bărbat în costum dispăru sub umbrelă, un portar în uniformă se adăposti sub copertina imobilului

său, o dădacă pornise într-o cursă nebună cu căruțul ei elegant cu tot. Vântul se întetise și zbuciuma ramurile platanilor, răsucind frunzele și smulgând ziarul pe care o femeie îl ținea desfăcut deasupra capului. Prin geamul împâclit de ploaie, Fifth Avenue semăna cu un tablou de Turner.

— Mă tem că impermeabilul tău vechi nu e în stare să lupte cu o astfel de furtună, elevii tăi o să râdă de tine.

— Elevii mei râd mereu de felul în care arăt, răspunse profesorul luându-și cheile din cupa cea mică de la intrare.

Chloe abia dacă observă plecarea lui. Turba de furie la gândul că tatăl ei o să-și subrezească sănătatea bătând țara în lung și-n lat sub căldura arzătoare a verii, în timp ce Groomlat se tolănea în biroul lui cu climatizare. Îi veni brusc o idee, se repezi la computer și începu să caute.

* * *

Sanji aștepta în spatele ușii din fier forjat, ud din cap până-n picioare.

— Arăți grozav, oftă unchiul său, deschizându-i. Te adăpostesc în hol, dar te-aș ruga să stai pe covorașul de paie până se scurge apa de pe tine.

— N-am venit să caut adăpost. Lali nu ți-a spus nimic?

— Ba da, dar... nu credeam că o să accepți.

— Cu plăcere, mormăi Sanji.

— În același timp, nu ți-a dat de ales! Bine, hai cu mine!

Deepak îl duse în boxă și deschise dulapul domnului Rivera, unde nu găsi decât hainele lui de oraș.

— Normal! O să mă ocup să-ți găsesc alta.

— Ce alta?

Deepak luă un prosop și i-l întinse.

— Șterge-te și apoi începem vizita.

— Trebuie să mă îmbrac ca dumneata?

— Nu purtai uniformă când mergeai la școală?

— Ba da, însă am crescut între timp.

— O să ai mai multă prestanță decât acum. După cum poți să constăți, produsele de curățenie sunt în această încăpere. Dacă plouă, ca azi, cobori și ieși ceva ca să cureți holul.

— Din ce în ce mai bine!

— Ai spus ceva?

— Nu, nimic, să continuăm.

Întorși la parter, Deepak se apucă să-i explice că nu era permis să stea în spatele pupitrului decât atunci când holul era gol, niciodată în prezența unui vizitator și cu atât mai puțin a unui ocupant al imobilului, și că trebuia să zăvorască ușa de la intrare de fiecare dată când lipsea.

— Pe vremuri, era și un portar, dar postul lui costa prea mult, l-au suprimat. Vei învăța repede să deosebești cele două sonerii, cea de la intrare și cea de la ascensor.

— Și dacă sunt între etaje?

— De asta nu trebuie să te moșmondești, urci și cobori imediat. Seara se întâmplă rar ca doi proprietari să aibă nevoie de serviciile noastre în același moment și, în afara celor care livrează mâncare, e mai degrabă liniște. Evident, lucrurile se complică atunci când soții Williams au musafiri. Soții Clerc nu prea ies, iar soții Zeldoff nu invită niciodată pe nimeni. Domnul Morrison se întoarce mereu pe la miezul nopții, va trebui să ai grijă cu el, la ora aia nu mai e în stare nici să bage cheia în broască, dar mai ales ferește-te să intri în vorbă cu el, altfel, te paște un lumbago.

— Nu văd legătura.

— Dacă te miști încet, o să adoarmă în cabină și n-o să ai încotro, va trebui să-l cari până în pat. Crede-mă, atârână la fel de mult fizic ca și intelectual.

Deepak se opri în fața ascensorului ca să-i clarifice lui Sanji cele trei reguli de aur ale meseriei. Apoi deschise grilajul și-l pofti înăuntru.

— Maneta e un comutator. Când o împingi spre dreapta, cabina urcă, spre stânga, coboară. Motorul nu a fost echipat cu sistem de ajustare în dreptul palierelor. Deci tu trebuie să oprești lin și perfect la nivelul lor. Pentru asta, trebuie să aduci maneta în punctul mort cam cu un metru înainte de destinație, apoi s-o împingi imediat cu o treaptă, o singură treaptă, și, în ultimul moment, din noul la punctul mort... pentru aterizare.

— Aterizare?

— Ultimii centimetri ai cursei!

— E ceva mai complicat decât bănuiam.

Deepak îi zâmbi larg.

— E mult mai complicat. Acum să vedem de ce ești în stare.

Sanji puse mâna pe manetă, dar Deepak îl opri.

— Ar fi de preferat să închidem grilajul mai întâi, oftă el.

— Bineînțeles, răspunse Sanji.

— Atunci, fă-o!

Însă degeaba trase Sanji de el cu toată puterea, grilajul nu se clintea.

— Trebuie să ridici clanța și să-l manevrezi ușor ca să alunece pe șine. Altfel, se blochează.

— Și când te gândești că suntem în secolul XXI! bodo-găni Sanji.

— Un secol de asistați în care aproape nimeni nu știe să facă altceva cu cele zece degete decât să bată într-un ecran!

Urmă un scurt schimb de priviri, nu dintre cele mai blânde, și Sanji reuși să tragă grilajul înainte de a lua controlul manetei.

— Să nu uiți să-ți pui mănușile albe, așa nu mai ești nevoit să ștergi urmele de degete după fiecare cursă, pe aramă se văd destul de repede. Haide! Du-mă la etajul opt!

Cabina tresări și se înălță cu toată viteza, băgându-l în sperieți pe Sanji.

— E un regulator, nu o pedală de Formula 1. Redu imediat cu două trepte! ordonă Deepak.

Efectul se simți de îndată și ascensiunea continuă cu viteză normală. Între paliere, Sanji poziționează levierul în punctul mort — cabina se opri brusc —, îl dădu înapoi cu o treaptă — cabina coborî cu zece centimetri —, ajustă mișcarea spre dreapta — cabina urcă tot cu atât —, și îl aduse iar în centru.

— 5,65 metri sub palier. Nu-i prea rău.

— Acum exagerați, abia dacă sunt zece centimetri.

— Atunci, 5,60 metri, suntem la etajul șapte și nu la opt, cum ți-am cerut. Să vedem dacă poți s-o ridici un singur etaj.

— Aș prefera să-mi arătați înainte.

Deepak îi zâmbi iar, de astă dată revanșard, și execută o manevră perfectă.

— De acord, admise Sanji, e o treabă complexă, dar sunt aici să vă ajut, așa că scutiți-mă de aerul ăsta superior, altfel plec.

O oră întreagă, ascensorul călători, mai întâi sub comanda maestrului, apoi sub a elevului său. Sanji se obișnuiește într-un târziu cu delicatețea mecanismului. Opririle lui, departe de a fi perfecte, se îmbunătățiseră după vreo

douăzeci de curse dus-întors. Reuși să se oprească la doi centimetri de etajul șase și coborî cabina aproape lin la parter.

— Ajunge pentru prima dată, sugeră Deepak, mai bine pleci, proprietarii se vor întoarce curând. Revino mâine, la aceeași oră, o să continuăm instruirea.

Ploaia încetase. Deepak îl conduse pe Sanji și, de sub copertină, îl urmări îndepărtându-se în lumina asfințitului.

— Nu-mi mulțumi, rosti el printre dinți.

Își scoase carnetelul din buzunar și își notă scrupulos cei 1850 de metri parcurși în compania nepotului său.

* * *

Chloe luase o hotărâre. Soarta tatălui ei, dar și a lui Deepak și a domnului Rivera, depindea de un mecanism stupid sau mai degrabă de instalarea lui în zilele următoare. Ceea ce fusese doar o simplă idee devenea acum un plan de bătaie. Dar avea nevoie de cineva ca să-l pună în aplicare, pe ea o împiedica propria condiție. Tatăl ei n-ar fi acceptat în veci, să-i ceară așa ceva lui Deepak l-ar fi expus prea multor riscuri, el ar fi primul bănuț și trebuia să dispună de un alibi solid. Din acest motiv nu putea să-i solicite ajutorul nici lui Lali. Dar, până să-și aleagă complicele, avea să meargă a doua zi să cumpere cele necesare pentru a fabrica arma crimei. O crimă care, potrivit informațiilor culese de pe internet, ar putea fi perfectă.

* * *

La prânz, Chloe ieși de la Blaustein Paint & Hardware și coborî pe Greenwich Avenue. Magazinul de bricolaj de

pe 3th Street era mai aproape de casă, dar acolo se ducea tatăl ei când îl apuca să repare prăjitorul de pâine, cafetiera electrică, un robinet care picura sau pur și simplu să schimbe un bec, iar ea nu voia să-și asume niciun risc.

Peste o jumătate de oră, Julius se va duce să-și potolească foamea la bufetul facultății. Ei o să-i ia mai puțin timp ca să ajungă acolo înaintea lui.

Julius se miră s-o găsească la masă, mai ales că era însoțit de o tânără pe care Chloe nu o cunoștea.

Odată prezentările făcute, Alicia, „o asistentă de la cursuri”, de care Schopenhauer trebuia să se ocupe, după cum explică el, dispăru, lăsându-i singuri.

— Fermecătoare.

— Cine? întrebă tânărul profesor de filozofie.

— Salata.

— Doar nu-ți imaginezi că...

— Nu mi-aș fi imaginat nimic dacă n-ai fi zis: „Cine?”

— Dacă tu crezi că-i o distracție pentru mine că trebuie s-o instruiesc, de parcă n-aș avea și-așa destul de lucru...

— Trebuie să fie foarte greu, într-adevăr, dar n-am venit să ne certăm, vreau să-ți cer un serviciu.

Chloe îi explică exact ce aștepta de la el. Un fleac, după părerea ei. Cam pe la miezul nopții, el trebuia să se prezinte în fața imobilului ei, nici nu avea nevoie să urce, o să-i arunce ea pe fereastră cheile de la intrare și, zece minute mai târziu, după o vizită scurtă la subsol, putea să se întoarcă la el acasă, nevăzut și neștiut de nimeni.

— Nu vorbești serios, nu?

Fiindcă ea nu scotea niciun cuvânt, Julius împinse deoparte farfuria și luă mâinile lui Chloe într-ale sale.

— De la accidentul liftierului, n-am petrecut nicio seară împreună, iar acum, când ai putea să-ți recapeți libertatea

de mișcare, vrei să strici tot? Cât timp intenționezi să rămâi prizonieră în turnul tău, dacă nu cumva ăsta e doar un pretext ca să nu ne vedem?

— Turnul meu e la etajul opt, nu în vârful unui castel fortificat. Era suficient să urci.

— Mi-am dorit s-o fac în fiecare seară, dar se apropie examenele parțiale.

— Deci ceea ce-ți cer eu ar trebui să-ți convină, înseamnă mai multe seri în care poți să lucrezi. Nu poți să lași să-ți scape o afacere atât de grozavă.

— Nici nu se pune problema! exclamă Julius. E împotriva tuturor principiilor mele să încalc legea.

— Și cu legile morale ce faci?

— Oh, te rog, nu-mi veni cu stratageme demne de o elevă în primul an. Iar dacă vrei să te joci de-a filozoful, permite-mi să-l citez pe Montesquieu: „Lucrurile care ne ies cel mai bine sunt cele pe care le facem în mod liber.” Asta m-ar transforma într-un foarte prost executant al planului tău.

— Aș fi fost cea mai rea dintre elevele tale și gândul mă bucură, răspunse Chloe împingându-și înapoi scaunul.

Leși din bufetul facultății, iar Julius o urmă pe culoar.

— N-o să meargă, vor vedea că a fost un sabotaj.

— Nu vor vedea nimic, am studiat bine combinația.

— O să-l acuze pe liftierul tău.

— Va avea un alibi de vreme ce va fi nevinovat.

— În cel mai bun caz, câștigi câteva săptămâni.

— De liniște pentru tine, de ce te plângi? răspunse ea dublându-și eforturile ca să înainteze mai repede.

— Termină cu asta, am impresia că sunt permanent pe banca acuzaților! Trebuie să fiu titularizat la sfârșitul verii, mi-am pus în joc viitorul anul ăsta, așa că da, trag ca

nebunul. Când tu aveai filmări peste filmări la serialul ăla ușurel, m-am plâns eu de absențele tale, am numărat eu săptămânile pe care le petreceai pe Coasta de Vest? Ți-am respectat munca și mi-am suportat singurătatea.

Chloe se opri brusc și se răsuci pe jumătate.

— Serialul meu ușurel încânta milioane de telespectatori, câți studenți urmăresc cursurile tale geniale? Viața noastră s-a schimbat, iar tu ai rămas cu mine. Însă nu pot să-ți fiu veșnic datoare, nici să mă simt vinovată.

Julius o mângâie pe obraz.

— Lucrurile care ne ies cel mai bine sunt cele pe care le facem în mod liber, repetă el, și eu mă simt liber să fiu cu tine.

— Păstrează stratagemele de genul ăsta pentru studentele tale și uită ce ți-am cerut. N-aș vrea sub nicio formă să te abați de la principiile tale.

— Iar tu uită de proiectul tău absurd. Privește partea bună a lucrurilor: după ce ascensorul va fi modernizat, vom putea în sfârșit să ieșim serile oricând avem chef.

— E adevărat, zise ea cu glas calm.

— Adevărul e meseria mea, replică Julius condescendent.

Apoi îi promise că o s-o sune pe seară, ar putea chiar să ia cina împreună, prin intermediul webcamurilor. O sărută discret, din cauza studenților care circulau pe culoar, și plecă spre sala de clasă.

Chloe străbătu 4th Street, pe lângă Washington Square Park. Era dezamăgită, dar nu renunțase absolut deloc la planul ei, deși lui Julius îi dăduse de înțeleș contrariul.

* * *

Rivera îl studia pe Deepak, care ațipise în fotoliu. L-ar fi lăsat bucuros să doarmă, însă se plictisise teribil toată ziua.

— Mersi pentru carte, zise el ridicând vocea.

Deepak tresări și se îndreptă de spate.

— Știi bine că nu-i de la mine.

— Dar tu mi-ai adus-o.

— Nu te-ai săturat de romane polițiste?

— Nu, e distractiv.

— Mereu aceeași placă: o crimă, un polițist alcoolic, o anchetă, o poveste de dragoste care merge prost și, la final, un vinovat.

— Tocmai asta îmi place, în plus, șmecheria e să termini ancheta înaintea polițistului.

— Bine-ar fi ca un autor să aibă tupeul să scrie că asasinul scapă fără să-l descopere nimeni.

— Modul ăsta de gândire nu-ți seamănă.

— Peste câteva zile, aproape nimic nu va mai semăna cu nimic, bătrâne.

— Și de ce-ți mai pierzi timpul instruindu-l pe nepotul tău, dacă totul s-a terminat?

— Nu te-am distrat povestindu-ți isprăvile lui?

— Asta da, recunosc...

— O să ți se pară o prostie, dar cine-și va aminti peste câțiva ani de noi, de ceea ce am făcut? Te gândești vreodată la câte meserii au dispărut? Cine-și mai aduce aminte de mândria celor care le practicau? De vieților lor petrecute muncind? Uite, de pildă, cei care aprindeau felinarele, tipii care au luminat orașul secole la rând. De când se însera până în zori, străbăteau străzile cu prăjina lor, mă întreb câți kilometri de trotuare au luminat ei? Trebuie să fi fost un rezultat pe cinste la sfârșitul carierei. Apoi,

ppff, stinși ca flacăra lor, niște fire de praf spulberate în noapte, înainte de a se așterne în mormânt. Câți oameni mai știi că ei au existat? Dar cred că în India există încă destule ascensoare ca al nostru. Când nepotul meu se va întoarce în țară și se va urca într-unul dintre ele, se va gândi automat la mine și, câtă vreme el se va gândi la mine, eu voi exista. Vezi, de-asta o fac. Ca să mai câștig puțin timp înainte de a cădea în uitare.

Rivera își privi colegul cu un aer grav.

— Ia zi, în timp ce eu mă îndop cu romane polițiste, nu cumva tu hălești pe furiș poezie?

Deepak dădu din umeri, Rivera îl chemă la căpătâiul său.

— Vrei să-ți aranjez pernele?

— Lasă pernele în pace. Ia uniforma mea din dulapul de jos. Du-o la curățătorie și dă-i-o nepotului tău, astfel, instruirea lui o să fie autentică. Să-i spui că bărbatul care a purtat-o se numea Antonio Rivera și a făcut meseria asta treizeci de ani. Să i-o repeți până când i se întipărește în minte.

— Contează pe mine!

— Și vezi cum faci să-mi mai aduci niște bomboane de ciocolată.

Deepak se apropie de pat, îl bătu pe umăr pe Rivera, luă uniforma colegului său din dulap și părăsi spitalul.

*

Chloe închise telefonul. Tatăl ei o sunase s-o anunțe că întârzie. Când mobilul sună din nou, ea se uită la numărul lui Julius afișat pe ecran și luă iar cartea.

Capitolul descria un picnic între prieteni pe peluza din Tompkins Square.

Își întrerupsese lectura și căzu pe gânduri. Îi lipsea micul ei apartament din East Village și atâtea alte lucruri odată cu el. Plăcerea de a-și face cumpărăturile de la magazinul de delicatese de pe Avenue B colț cu 4th Street, înghețatele cu care se delecta pe 7th Street, vizitele la micul anticar de pe 10th Street, ședințele de manichiură de cincisprezece dolari de la dugheana chinezească, cărțile de ocazie prin care scotocea la Mast Book, încântătoarea librărie de pe Avenue A, fără a uita de prăvălia cu vinuri, aflată la câțiva pași, și de Goodnight Sony, barul ei preferat. S-ar fi putut întoarce în oricare dintre aceste locuri, cu excepția prăvăliei, a cărei ușă era prea îngustă. Și nu doar locurile îi lipseau, să schimbi cartierul însemna să-ți schimbi viața. Oare cât timp trecuse de la ultima seară petrecută cu prietenii? Câți dintre ei veniseră s-o vadă la spital? Mulți în primele zile, când la știri se relata povestea ei, vreo zece în săptămânile următoare, când informațiile despre inovați fascinau mai mult decât soarta victimelor, aproape niciunul la sfârșitul trimestrului. New Yorkul era cronofag.

Ar fi putut încerca să reînnoade relațiile cu ei, dar renunțase, poate din orgoliu.

* * *

La etajul de dedesubt, doamna Williams se bucura că putuse în sfârșit să-și stabilească dineul. Era și timpul ca imobilul să-și recapete splendoarea. La ce bun să locuiești la o adresă cu prestigiu dacă nu poți să-ți folosești apartamentul cum se cuvine? Domnul Groomlat avusese un fler remarcabil.

— Crezi că ar trebui să-i facem un cadou? îl întrebă pe soțul ei.

— Lui Deepak? răspunse el din salon, unde citea.

Ea își dădu ochii peste cap și traversă culoarul spre bucătărie.

— Vrei să ieșim? o întrebă soțul.

— Ca să trebuiască să ne întoarcem înainte de ora stingerii? Nu, mersi. Și unde să găsești o baby-sitter care acceptă să se cocoțe șapte etaje...?

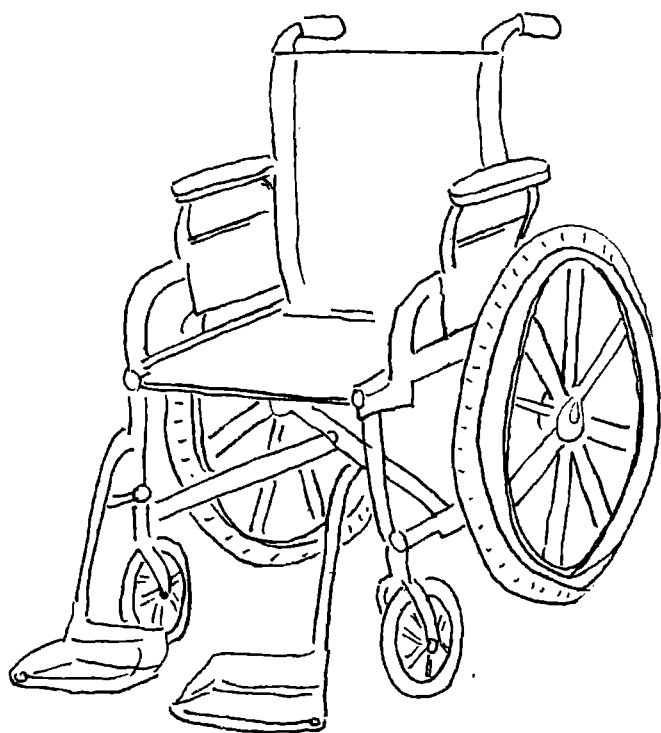
Soții Clerc dăduseră dovadă de mai mult curaj ducându-se la cinema.

După o cină cu papagalul ei, doamna Collins aduse colivia în cameră și o așază pe noptiera unde domnul Rivera obișnuia să-și pună ochelarii.

Apoi continuă lectura romanului pe care tocmai îl cumpărase, fără a fi convinsă de vinovăția infirmierei.

Domnul Morrison puse Turandot de Puccini la pick-upul din salon; când răsună „Nessun dorma”, își oferi un Macallan și se duse să caute Fidelio în colecția de viniluri.

Doamna Zeldoff îl sună pe la ora 22 pentru a-l ruga să dea muzica mai încet. Apoi se întoarse în pat și adormi la filmul alb-negru difuzat pe TCM.



11.

Studioul de înregistrări se găsea la etajul cinci al unui imobil în stil industrial de pe 17th Street. Chloe urcă într-un lift de marfă de dimensiuni incomparabile cu ascensorul din imobilul ei. Liftierul doar apăsase pe un buton, Chloe n-ar fi rezolvat problema propunându-i un job de noapte.

Să ajungă în cabina de înregistrări nu fusese o treabă dintre cele mai ușoare. Ușile duble se deschideau invers și spațiul dintre ele se dovedise prea îngust. Inginerul de sunet trebui s-o ducă până la scaunul înalt din fața microfonului. În pauza de prânz, pentru a evita o manevră complicată și stânjenitoare, Chloe preferă să rămână pe loc și se mulțumi cu hrană rece. Cabina fiind prea mică pentru doi, inginerul de sunet avu delicatețea de a mânca de cealaltă parte a geamului, lăsând microfoanele deschise ca să poată conversa.

— E bine ce-am făcut în dimineața asta, zise el mușcând din sandvici.

Microfoanele amplificau zgomotele masticăției.

— Ai fi zis că e o scenă dintr-o comedie, comentă ea veselă, înainte ca el să înțeleagă motivul râsului ei nebu-nesc și să coboare vocea.

— Am un văr care e în scaun cu rotile, zise el.

— Ah!

— Accident de motocicletă.

Chloe se întreba mereu ce-i îndemna pe unii să-i măturisească astfel de istorii. De parcă a avea o rudă cu handicap putea crea o complicitate. Într-o zi, când se dusesese să-l aștepte pe Julius la ieșirea de la cursuri, unul dintre studenții lui îi spusese că i se pare cool că e în scaun cu rotile. „Pentru mine nu există nicio diferență”, adăugase el. „Totuși, te simți obligat să-mi vorbești despre asta”, îi replicase ea. Cu timpul, se resemnase, oamenii nu se gândeau la nimic rău, procedau așa ca să-și ascundă stânjeneala, să se elibereze de sentimentul de nedreptate că ei erau întregi, spre deosebire de ea.

— E bine că știi textul pe de rost, continuă inginerul de sunet, însă poate ar trebui doar să-l citești. Dacă închid ochii, am impresia că sunt la teatru, dar asta-i o carte, înțelegi tu. Trebuie să înaintezi pe îndelete, așa cum face cititorul.

— Citiți mult?

— Mă ia picoteala de cum deschid o carte, dar înregistrez mult. În fine, ziceam și eu așa, nu-i decât un sfat. Haide, strâng aici și să ne apucăm iar de treabă.

Chiar dacă zâna subtilității uitase să se aplece asupra leagănului său, tipul era simpatic și plin de bunăvoință.

* * *

Întorcându-se de la masa de prânz, domnul Groomlat îl rugă pe Deepak să treacă pe la el când va avea o clipă liberă. Deepak nu-și făcea iluzii cu privire la subiectul discuției, așa că alese să scurteze chinul.

— E o oră destul de calmă, zise el, urmându-l pe contabil în biroul lui.

Groomlat îl invită să ia loc, însă Deepak prefera să fie executat în picioare.

— N-am putut face nimic, se lamentă Groomlat, trebuie să înțelegeți constrângerile la care sunt supuși proprietarii noștri de când cu supărătorul accident al colegului dumneavoastră.

Dacă spera să stabilească o complicitate între ei folosind expresia „proprietarii noștri”, insinuând astfel că erau amândoi în aceeași oală, contabilul n-o nimerise, se gândi Deepak.

— Mie mi-e indiferent, eu plec la sfârșitul după-amiezii, dar cu ei... e altă socoteală. Chiar am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Gândiți-vă și la biata domnișoară Bronstein, care rămâne închisă în casă după ce vă terminați tura. Situația nu mai poate continua și n-am primit nicio veste de la sindicatul dumneavoastră. Prin urmare, ei au luat hotărârea de a se automatiza ascensorul.

— În unanimitate? întrebă Deepak, uitând de discreția lui obișnuită.

— Cu excepția soților Hayakawa, bineînțeles, care sunt în California, și nici doamna Collins nu ne-a onorat cu prezența. Însă... majoritatea a hotărât, adăugă cu părere de rău Groomlat.

— Cât timp mai am?

— Haideți, haideți, exclamă contabilul, ironic, vorbiți de parc-am discuta despre o boală mortală. Dimpotrivă, o să vă bucurați de o pensie binemeritată, începeți o nouă viață. V-am obținut niște despăgubiri frumoase. Salariul pe un an! Mai îndulcește situația, nu?

— Și pentru domnul Rivera ce-ați obținut?

— Șase luni, dar e cam același lucru, întrucât asigurările îi vor plăti salariul în perioada spitalizării.

— Nu și dacă-l concediați!

Groomlat afișă un aer gânditor.

— Exact. Mă rog, șase luni nu înseamnă puțin.

— Nici treizeci de ani nu înseamnă.

— Asta-i tot ce-am reușit să obțin. Ar fi trebuit să le vedeți mutrele când le-am cerut o sumă suplimentară pentru a acoperi cheltuielile cu despăgubirile voastre.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare. Când se va face instalarea?

— Din fericire, tehnicienii sunt disponibili joi, lucrările vor dura doar două zile. Deci vă rămâne toată săptămâna și prefer să fiți de față, poate vor avea nevoie de cunoștințele dumneavoastră. Treceți pe la mine vineri, o să vă plătesc ce vi se cuvine. Un cec frumos, oricum.

Deepak îl salută pe contabil. Se duse în boxă cu dorința violentă de a distruge cele două cutii care îi dădeau viața peste cap. Însă gândul nu ținu decât o clipă, și Deepak își relua locul în spatele pupitrului din hol.

* * *

Când doamna Clerc reveni de la coafor, evită să-l întrebe pe Deepak, cum făcea până atunci, ce părere are despre noua ei tunsoare. Cât urcară până la etajul șase, nu se auziră decât scârțâitul grilajului și torsul motorului.

Coborând pentru a-și face cumpărăturile, doamna Williams se plânse că menajera avea o criză de sciatică și nu putea să vină la lucru. La întoarcere, Deepak îi cără pachetele până în bucătărie. Ea se abținu în ultima clipă

să-l anunțe că săptămâna următoare avea invitați și oftă adânc după plecarea lui, ușurată că nu făcuse o gafă.

Chloe părăsi studioul de înregistrări la 16:00. Deși vremea era primăvărată, luă totuși un taxi. Căldura pe care o îndurase șase ore în cabina de înregistrări o storsese de vlagă.

Când intră în imobil, Deepak se repezi și apucă mânerul scaunului cu roțile.

— Nu vă opuneți, sunteți albă la față ca varul.

— Nici dumneavoastră nu arătați mai bine.

— Trec în fiecare seară să-l văd pe domnul Rivera, nopțile mele sunt scurte, răspunse el.

Cu ea, nu țineau prefăcătoriile. Și pentru a doua oară în aceeași zi, Deepak încălcă una dintre regulile sfinte ale meseriei.

— Știu că ați votat împotriva, că tatăl dumneavoastră a încercat totul, așa că nu vă faceți griji în legătură cu mine, domnișoară.

— Știți ce i-a spus Lazăr lui Iisus?

— Nu, habar n-am.

— Ridică-te și umblă! Să nu-mi fac griji pentru ce vi se întâmplă ține cam de același gen de miracol!

Deepak se uită la ea, perplex, apoi trase grilajul.

— Mă întreb dacă nu cumva mai degrabă Iisus i-a spus asta lui Lazăr...

Ea zâmbi și rezistă tentației de a-i mărturisi că nu și-a spus încă ultimul cuvânt, însă, dacă Deepak o bănuia că pune ceva la cale, ar fi făcut orice ca s-o împiedice.

* * *

După ce participase la mai multe întâlniri una după alta și îl salutase pe Sam fără a putea să-i explice de ce trebuia să-l părăsească în mijlocul unei întruniri, Sanji traversă în grabă Washington Square Park. Aruncă o privire spre bancă și-și continuă drumul cu pas rapid. Întârziase. Oare ce i-o fi venit să se bage în povestea asta? Dar, fiindcă prefera să vadă partea bună a lucrurilor, își spuse că era destul de amuzant să-și schimbe costumul, în care se simțea încorsetat, cu o uniformă de liftier. Dacă o să aibă într-o bună zi copii, o să dispună de un subiect pentru o povestioară amuzantă, poate chiar cu valoare de exemplu. Îl distra și ideea ca, odată întors la Mumbai, să urce într-unul dintre ascensoarele vechi cu care se mândrea hotelul și să le arate unchilor săi că știa cum să-l manevreze... datorită soțului surorii lor. Și astfel umorul ar lăsa loc ironiei.

Apropiindu-se de Fifth Avenue nr. 12, Sanji se gândi la adevăratul motiv care îl împinsese să facă asta și se întrebă dacă n-ar fi putut găsi ceva mai subtil. Oare cum va reacționa Chloe dacă își va da seama că el acceptase toată nebunia pentru a ajunge în preajma ei? O să se sperie?

Când băiatul de la curățătorie adusese uniforma domnului Rivera, Deepak o atârname în dulapul lui. Își reproșează că nu respectă promisiunea făcută colegului său, dar era de preferat ca niciun locatar să nu se întâlnească în ascensor cu un necunoscut în uniformă de liftier. Cum și-ar justifica prezența? Ar fi fost și mai înțelept să pună capăt acestei glume, însă Deepak voia să mai câștige puțin timp, iar Lali se bucura atât de mult că ideea ei le-a salvat viitorul, încât el nu avea curaj să-i mărturisească adevărul. O să le explice amândurora când se va întoarce acasă joi seara, după ce tehnicienii își vor fi încheput treaba.

Sanji se prezentă în hol cu o întârziere de jumătate de oră. Deepak i-ar fi reproșat-o, însă nu îndrăzni să întindă coarda chiar atât. Îl duse la subsol și îi servi un curs de mecanică în fața mașinăriei ascensorului. Cutia cu siguranțe fuzibile, cureaua regulatorului, a cărei tensiune trebuia verificată când și când, ungerea ghidajelor, nu trecu nimic cu vederea, până când Sanji îi aminti că misiunea lui nu era să întrețină ascensorul.

— Dar cultura ta generală? se indignă Deepak. Dacă o siguranță fuzibilă pocnește, o să fii fericit că știi unde și cum s-o înlocuiești.

— Nu sunt convins că aș fi fericit, replică Sanji, mai ales dacă mă prinde între etaje.

— De aceea trebuie să ai mereu la tine telefonul ăsta. Și apropo de el, domnișoara Chloe nu ajunge la butoanele de pe palier, când are nevoie de serviciile noastre, sună la telefon o singură dată. N-ai nevoie să răspunzi, urci direct la opt.

— Tânăra de la opt..., repetă Sanji rar.

— Ai văzut-o când m-ai vizitat. Chiar ai avut grijă să-i găsești un taxi, îți aduci aminte? Poftim, că tot vorbeam de lup, adăugă imediat Deepak când telefonul începu să vibreze.

— Duceți-vă fără mine, eu o să profit de ocazie ca să observ în acțiune acest minunat mecanism... pentru a-mi completa cultura generală.

— O idee foarte bună, răspunse Deepak, ușurat că nu trebuia să-l ia cu el.

Deepak se întoarse în hol și urcă în cabină. Se miră că telefonul încă vibra. De parcă se putea deplasa mai repede! Se miră și mai tare când ajunse la opt și constată că domnișoara Chloe nu era pe palier.

Trebuie să-l fi sunat din greșeală. Dar, înainte de a coborî, cuprins de bănuieli, Deepak își lipi urechea de ușă și auzi un strigăt de ajutor.

Scoase legătura de chei de la centură și intră în apartament.

— În bucătărie! gemu Chloe.

Deepak se repezi pe culoar și o găsi întinsă pe jos, cu scaunul răsturnat peste ea.

— Nu vă mișcați, zise el ridicând scaunul și așezându-l pe roți.

O luă pe Chloe în brațe și o duse pe canapeaua din salon.

— Sunteți rănită? întrebă Deepak cu îngrijorare.

— Nu, nu cred. Voiam să iau o ceașcă de pe etajeră, m-am aplecat, dar nu ajungeam la ea și m-am agățat de mânerul unui dulap. N-am strâns frâna, am simțit că scaunul o ia înapoi, am vrut să-l opresc, dar era deja prea târziu.

— O să chem un doctor!

— N-are rost, mâine o să am poate niște vânătăi, dar asta o să mă dezvețe de acrobații.

— Măcar lăsați-mă să verific dacă scaunul a avut de suferit, oftă Deepak. Groaznic ce m-ați speriat!

Peste câteva secunde, reveni împingând scaunul.

— Totul funcționează, am controlat și frâna, zise el cu glas calm. Vreți să mai stau puțin cu dumneavoastră?

— Sunteți foarte amabil, vă asigur că mă simt bine. Și-apoi, toată lumea se mai împiedică de covor, nu?

— Domnișoara nu scapă niciodată ocazia să spună o vorbă de duh.

Afirmase asta ca s-o inducă în eroare, o cunoștea prea bine ca să nu știe că ea dăduse dovadă nu de umor, ci de mândrie.

— Dacă aș fi avut posibilitatea, continuă ea, v-aș fi plătit eu însămi salariul ca să nu plecați niciodată.

— Oh, haideți, o liniști Deepak luând-o de mână, nu asta-i problema, știți foarte bine.

— Ce-o să mă fac fără dumneavoastră?

— În ultimii patru ani, n-am venit să vă ajut decât de două ori.

— De cinci!

— Îmi dădeți mai multă bătaie de cap când erați adolescentă.

— Ați suportat atât de multe din cauza mea?

— Nu, în fine, nu erați un înger. Să vă așez în scaun înainte de a pleca?

— O s-o fac singură, se pare că, atunci când cazi de pe cal, trebuie să te urci imediat în șa.

Deepak o salută și se retrase. Dar, întrucât scârțâitul ușii ce dădea spre palier întârzia să se audă, Chloe strigă din salon.

— Pot să mă descurc singură!

De astă dată, auzi declicul.

* * *

— Ați stat ceva, credeam că s-a blocat ascensorul.

— Ai observat scânteii în tabloul cu siguranțe fuzibile? Nu. Atunci totul e în regulă. Să nu mai pierdem vremea, facem câteva ture dus-întors să vedem dacă ai reținut lecția de ieri, apoi ești liber, trebuie să plec puțin mai devreme astă-seară.

— Când sunt cu dumneavoastră, trăiesc senzația oribilă că am din nou zece ani, se lamentă Sanji.

— Iar eu, că am o sută!

Primele drumuri decurseră haotic, însă Sanji își intra până la urmă în mână. Cu o abatere de doar câțiva centimetri, reuși mai multe opriri aproape perfecte. O oră mai târziu, Deepak îl conduse până la ușă și își notă în carnetul metrii parcurși. Între 18:00 și 19:00, proprietarii se întoarseră pe rând acasă, toți cu mutre de înmormântare. Însă nu aerele lor de ipocriți îl iritau pe Deepak, ci domnul Williams, care își permise să-i pună mâna pe umăr... Deepak se scutură și închise grilajul fără să-l salute.

Intrând în apartament, domnul Williams i se plânse soției. De s-ar instala mai repede blestematul ăla de mecanism, devenise infernal să iei ascensorul!

La 19:30, Deepak merse la subsol și se schimbă. Gurile rele l-ar fi acuzat că-și lasă baltă responsabilitățile, părsindu-și postul înainte de încheierea orei suplimentare pe care se angajase s-o petreacă la post. Dar lui puțin îi păsa, avea o promisiune de respectat. Și, în haine de oraș, urcă pentru ultima călătorie cu ascensorul din acea zi, coborând câteva secunde mai târziu.

* * *

Chloe abia își revenise din emoții, că se și lansă într-o altă aventură; să se mute de pe scaunul ei pe scaunul pliant de la duș necesita cea mai mare atenție. În afara micului accident din bucătărie, avusese o zi bună. Editorul venise s-o vadă la studio. O felicitase și îi dăduse încă o carte, anunțând-o că era dispus să semneze un nou contract.

O să sărbătorească împreună cu tatăl ei, dar nu astă-seară, se simțea epuizată.

Apa caldă șiroindu-i pe umeri îi aduse o imensă alinare.

Înfășurată în prosop, se duse în salon și se instală la fereastră. S-ar fi putut mira văzându-l pe Deepak urcând în taxiul în care doamna Collins tocmai intrase grăbită, dar această mică manevră, al cărei motiv credea că îl cunoaște, îi dădu o idee.

* * *

Ziua când am luat iar metroul

Taxiurile mă costau o avere. Nu pot să urc decât în cele prevăzute cu ușă laterală și rampă. În cazul celorlalte, din păcate majoritare, șoferul trebuie să coboare de la volan, să pună scaunul meu în portbagaj și să reia tot circuitul ăsta la sosire. Sunt mulți cei care mă ignoră când le fac semn cu mâna, unii chiar au delicatețea să accelereze, ai zice că se tem să nu mă agăț de bara de protecție a mașinii lor.

Am dat buzna la metrou, gândindu-mă la euforia primelor mele călătorii după ce ne-am mutat la New York. Nu trebuie să ai un nas prea fin ca să folosești ascensoarele, iar mișcarea lor e atât de lentă, de zici că te cobori într-un cavou. Evitasem orele de vârf și totul a decurs bine când am urcat în metrou la stația Washington Square. Îmi strânsesem frânele, pentru ca, atunci când garnitura frâna, să nu fiu aruncată în uși. Trenul era aproape gol, pasagerii, cu ochii în telefoanele mobile, nu-mi acordau deloc atenție. Lucrurile s-au complicat la Penn Station. Mulțimea a năvălit în metrou, luând cu asalt scaunele, eu încurcam, scaunul meu ocupa prea mult spațiu și pasagerii obligați să rămână în picioare s-au îngrămădit în jurul meu. Pulpanele hainelor, poalele cămășilor, cataramele de la curele, serviete și genți alcătuiau un zid care se tot

apropia. Brusc am simțit că nu mai am aer. Trenul înainta repede, la o curbă, un bărbat corpulent a venit peste mine, dar s-a redresat în ultimul moment bombănind, un altul la fel de amabil a fost cât pe ce să mi se așeze pe genunchi. Mă sufocam, am intrat în panică și am început să țin. Oamenii se tem în marile orașe, sunt cea mai în măsură să știu de ce, iar când o femeie urlă într-un tren aglomerat, efectul este imediat. S-a produs o busculadă și mi-a fost rușine văzând o fetiță îngrozită, pe care mama ei o luase în brațe ca să nu fie călcată în picioare. Apoi un bărbat le-a ordonat tuturor să se calmeze. S-a făcut un gol în jurul meu, trebuie să fi arătat ca o nebună, transpirasem learcă. Gâfâiam, dar mă străduiam să respir normal, oamenii mă priveau fix, în ochii lor se amestecau teama și dezgustul. O femeie și-a făcut loc cu forța printre ei, a înșurubat în fața mea și mi-a zis să respir rar, fiindcă nu aveam niciun motiv de panică și totul va fi în regulă. M-a luat de mână și mi-a masat degetele. Știu ce înseamnă, mi-a șoptit ea, sora mea e în scaun cu roțile, i s-a întâmplat așa ceva de multe ori, e normal.

Nu găseam deloc normal să mă dau în spectacol, să mă scap pe mine în metrou, să sperii o fetiță care încă tremura, să atrag toate aceste priviri... nu găseam normală ideea ca asta să mi se întâmple de multe ori... nici măcar bunăvoința acestei femei nu era normală.

Bătăile inimii mi s-au domolit, într-un final mi-am recăpătat calmul și oamenii și-au luat ochii de la mine. I-am mulțumit protectoarei mele, am asigurat-o că eram mai bine, dar, când metrourile s-au oprit în sfârșit, ea a ținut neapărat să mă însoțească pe peron. Nu mințise în privința surorii ei, n-a încercat să manevreze scaunul meu.

Doar m-a condus la șeful de stație. Am refuzat ca el să cheme ajutoare, voiam doar să mă duc acasă.

Când tata s-a întors de la universitate, m-a întrebat ce lucru frumos făcusem peste zi. I-am răspuns că luasem metrul. I s-a părut o chestie nemaipomenită și m-a felicitat.

12.

Domnul Groomlat nu-și angajase o secretară, nu din zgârcenie, ci fiindcă nu avea încredere decât în el însuși. Ajuns dis-de-dimineață la birou, pândea de la fereastră venirea angajaților companiei de ascensoare. Voia să se asigure personal că Deepak le va ușura munca. Era posibil ca bătrânul indian să se ofuscheze, dar la naiba cu susceptibilitățile, el obținuse puteri depline din partea proprietarilor și trebuia să-și asume rolul.

Văzându-l sosind mai devreme decât de obicei, Deepak îi înțelese intențiile. Groomlat era unul dintre cei care ar fi plătit ca să asiste la o execuție. Îi conduse pe el și pe tehnicieni în boxă.

— Cât timp o să vă ia? întrebă contabilul. N-ar trebui ca imobilul să fie lipsit de ascensor în weekend.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Jorge Santos, tehnicianul mai vârstnic dintre cei doi și în mod clar șeful.

— Ce e atât de incredibil? se îngrijoră Groomlat.

— Am mai transformat modele vechi, dar ăsta e într-o stare remarcabilă, e ca și nou.

Deepak își scoase chipiul ca pentru a se reculege pentru ultima dată în fața a ceea ce iubise atâția ani.

Bineînțeles că era ca și nou, dobitocule, nici de propriul elefant nu s-ar fi îngrijit mai atent.

— Niciun regret? vru să știe Jorge Santos. Odată treaba terminată, certificatul va fi schimbat și chestia e ireversibilă.

— Pe mine mă întrebați? interveni Deepak, cu o urmă de ironie în glas.

— Faceți-vă treaba, răspunse sec Groomlat.

— Poate reușim să terminăm până diseară, adăugă Jorge Santos.

— Și de ce anume depinde acest *poate*? îl chestionă Groomlat.

— De dumneavoastră. Având în vedere starea mașinării, trebuie doar să instalăm releele electrice și tabloul cu butoane în cabină. Dacă îl punem în locul manetei, se rezolvă repede. Dacă însă doriți s-o păstrați, va trebui să tăiem în lemnăria din partea cealaltă a grilajului și ne va lua o zi în plus.

— De ce-am vrea s-o păstrăm? N-o să mai folosească la nimic, dacă nu mă înșel, nu?

— Pentru originalitate. Iar unii țin foarte mult la obiectele vechi.

— La fel e și nevastă-mea, lăasă Deepak să-i scape.

— Să limităm cheltuielile inutile. Scoateți maneta și dați-i-o lui Deepak, va fi o amintire frumoasă pe care i-o oferim cu toată plăcerea.

Colegul lui Santos, care stătuse până atunci în genunchi lângă cutiile de carton, fără să scoată nicio vorbă, se ridică și se amestecă în discuție.

— Există totuși o mică problemă.

— Ce problemă? sări Groomlat.

— Ei bine, continuă al doilea tehnician care, după cum dovedea ecusonul de pe bluză, răspundea la numele de

Ernest Pavlovici, deși ascensorul e bine conservat, pie-sele pe care tocmai le-am verificat au îmbătrânit mai urât decât el. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar aș zice chiar că sunt moarte.

— Cum adică moarte? se indignă Groomlat.

— Oxidate, dacă preferați. În orice caz, nu putem monta ciurucurile astea.

— Ce tot ziceți acolo, sunt noi! protestă Groomlat. N-au fost scoase din ambalajul lor din ziua în care le-am primit.

— Mă îndoiesc. Cutiile erau prost închise, uitați-vă și dumneavoastră, ambalajul s-a rupt când au fost băgate sub țevile astea.

Obrajii lui Groomlat deveniră purpurii, apoi observă aerul amuzat al lui Deepak și-și recăpătă stăpânirea de sine.

— În fine, nu puteți să le curățați?

— Ah, asta nu, sunt mâncate de umiditate, îi explică tehnicianul, arătându-i componentele electronice acoperite de o chestie albicioasă. Nu, nu, repetă el scuturând din cap, sunt terminate. Trebuie cumpărat un kit complet.

— O să comand unul! Duceți-vă după el și întoarceți-vă cât mai repede.

Tehnicienii schimbă o privire ironică.

— Vă închipuiți că avem așa ceva în stoc? Se fac pe comandă, se fabrică piesele, se testează în atelier...

— În cât timp? oftă contabilul.

— Între douăsprezece și șaisprezece săptămâni minimum! Plus drumul din Anglia.

— Din Anglia?

— Singura societate care mai fabrică acest gen de echipament se află lângă Birmingham. Dar sunt oameni foarte serioși, vă garantez. Bun, cred că nu mai avem nimic de făcut aici. Vă trimit un nou deviz cât pot de repede.

* * *

Groomlat nu era singurul care pândise de la fereastră venirea tehnicienilor. Când Chloe îi văzu urcându-se înapoi în camioneta lor, la o jumătate de oră după sosire, înțelese că planul ei funcționase. Mai rămânea de aflat dacă era crima perfectă, așa cum intenționase ea.

* * *

— Ce-ați rămas încremenit acolo, trebuie să fiți mulțumit, s-ar părea că vom avea nevoie de serviciile dumneavoastră ceva mai mult decât prevăzuserăm, bodogăni contabilul.

— Între douăsprezece și șaisprezece săptămâni plus transportul...

— Îmi dau seama ce plăcere vă face situația.

— Ce plăcere să-mi facă, dacă slujba mea ia sfârșit mâine?

— Încă nu v-am concediat oficial.

— Ba da, ieri.

— Aveți grijă, Deepak, dacă vreți să primiți cecul ăla cândva, vă sfătuiesc să nu vă dați isteț cu mine.

— Un contract irevocabil care să-mi asigure optsprezece luni de muncă și despăgubiri pe un an în momentul plecării noastre. Și e de la sine înțeles că domnul Rivera va avea aceleași drepturi ca mine. O să așterneți toate astea pe hârtie, dacă nu, sâmbătă toată lumea urcă pe scări și ziua, și noaptea.

— Cum îndrăzniți să mă șantajați după ce m-am zbatut atâta pentru dumneavoastră?

— Domnule Groomlat, în zece ani, cât v-am dus cu ascensorul meu, nu v-am subestimat niciodată, fiți amabil

și tratați-mă la fel. Aveți timp până mâine să-mi dați o scrisoare semnată de proprietari. Tura mea se încheie la 19:15, și când zic se încheie ar putea însemna că e ultima, răspunse Deepak părăsindu-l pe contabil la subsol.

— Și nopțile? Cum facem să asigurăm serviciul de noapte în toată perioada asta? Și ce-o să zică domnul Bronstein când îl vom anunța că fata lui...

Deepak se răsuci spre el la poalele scărilor.

— Lăsați-i pe cei doi Bronstein în pace, sunt capabili să vorbească și singuri. Cât despre nopți, o să văd cum rezolv problema îndată ce voi avea scrisoarea, evident.

* * *

Deepak așteaptă ca domnul Groomlat să se întoarcă în biroul său. Măcar o dată, dimineața sa număra mai multe suișuri decât coborâșuri.

La 10:00, telefonul mobil vibră. Chloe îl aștepta pe palier.

— Frumoasă zi, nu-i așa?

— Foarte frumoasă, domnișoară, deși se anunță ploaie la începutul după-amiezii.

— O ploaie zdravă o să spele trotuarele.

— E un punct de vedere. Doriți să coborâți sau preferați să discutăm despre vreme pe palier?

Chloe efectuează manevra de rigoare. Deepak închise grilajul și rămase tăcut până la etajul trei.

— De ce sunteți atât de veselă în dimineața asta? Întrebă el pe la etajul doi.

— Sunt veselă mereu, îl asigură ea la etajul întâi.

Deepak străbătu holul în spatele ei și o însoți până pe trotuar.

— Să vă opresc un taxi?

— Mulțumesc, azi nu. Stația de metrou Christopher Street e la zece minute, studioul de înregistrări e pe linia 1, nu trebuie să schimb trenul. Nu vă faceți griji pentru mine, cum ar zice Lazăr...

Deepak o privi cum se îndepărtează, admirându-i energia cu care își ghida scaunul cu roțile, dar păstrând și o doză de suspiciune.

* * *

Expedierea acestui e-mail se dovedi una dintre cele mai umilitoare experiențe din cariera domnului Groomlat. Cântărise fiecare cuvânt, insistând asupra faptului că nimeni n-ar fi putut prevedea că se deteriorase kitul de automatizare, nimeni, nici măcar el. Alcătuisese și un raport detaliat al faptelor, evitând totuși să menționeze revendicările lui Deepak. Când reciti textul, își jură să găsească o cale de a nu onora promisiunea obținută de la el cu forța. Apăsă pe „Trimite” și e-mailul plecă spre destinatari.

După doar câteva minute, doamna Williams dădu buzna în biroul lui.

— Nu vi se pare ciudat că echipamentul pe care a trebuit să plătim o avere se dovedește inutilizabil, iar asta se constată, ca din întâmplare, chiar în ziua instalării?

Groomlat își calculă atent pașii.

— Credeți că a fost de la început în stare proastă?

— Sper că, după ce l-ați cumpărat fără girul nostru, l-ați verificat în ziua când l-ați primit!

— Să nu ne mai jucăm de-a șoarecele și pisica. Dacă aveți vreun reproș să-mi faceți, formulați-l clar!

— E inutil să vă enervați, zise ea așezându-se în fotoliu, în fața lui. Voiam să spun doar că întâmplările par să fi devenit fapte curente în imobilul ăsta.

— Dacă nu-i acuzați pe cei care ne-au furnizat echipamentul, atunci pe cine?

— Puneți-le întrebarea asta soților Clerc. Când nu și-o trag, se relaxează uitându-se la seriale polițiste, gemetele și sonorul televizorului lor au prostul obicei să răzbată până în camera mea.

— Și ce-ar trebui să-i întreb mai exact?

— Care e mobilul! Ca să rezolvi o anchetă, găsești mobilul. Cine are interes ca lucrurile să nu se schimbe? Vă las să reflectați... Până atunci, problema serilor și a nopților trebuie remediată urgent. Mi-am amânat dineul pentru săptămâna viitoare, a doua oară n-o mai fac.

Doamna Williams plecă fără să-l salute pe contabil, lăsându-l pe gânduri.

Groomlat sună la compania de ascensoare și ceru să vorbească fără întârziere cu Jorge Santos.

Discuția se rezumă la o singură întrebare. Care putea fi cauza unor daune atât de importante?

Tehnicianul era om cu experiență. Cunoștea înclinația clienților săi de a găsi mereu câte un motiv ca să nu plătească factura, așa că îi dădu prompt replica. Să depozitezi echipamentul electronic sub niște țevi de încălzire nu era o chestie prea inteligentă. Probabil că până la urmă condensul provocase oxidarea pieselor. Nimic care să dea consistență aluziilor doamnei Williams care-l acuzase voalat pe Deepak, mai ales că acesta nu fusese niciodată informat despre conținutul faimoaselor cutii. Totuși, un detaliu îi veni domnului Groomlat în memorie. Nu-și aducea aminte să fi simțit iz de umezeală când le deschisese.

— Câteva zile ar fi fost suficiente ca să provoace aceste pagube? întrebă el în șoaptă.

— M-ar mira. Rareori am văzut asemenea mizerie. Nu știu ce porcărie circulă prin țevile alea, dar eu n-aș bea din apa aia, să fiu în locul dumneavoastră. Releele erau acoperite de o substanță albicioasă, sare sau calcar, îi explică Jorge Santos. I-am trimis un mail fabricantului, cu puțin noroc, vor găsi un alt kit în stoc sau un model pe care să-l poată adapta. Mereu ai nevoie și de șansă.

Groomlat îi mulțumi călduros.

* * *

Întors acasă, Deepak îi propuse lui Lali să ia cina în oraș, ceea ce, fiind joi seara, n-o miră deloc. Însă când el sugeră să-l invite și pe nepot, mai ales că o făcuse pe un ton vesel, Lali intră la părerii. Ultima dată își văzuse soțul atât de binedispus când căpitanul echipei indiene de crichet, Virat Kohli, fusese numit cel mai bun *batsman* din lume de către canalul ESPN.

Însă Sanji nu dăduse niciun semn și era deja târziu. Lali preferă să rămână acasă, cu soțul ei.

* * *

Ziua când mi-am început reeducarea

Ca actriță, nu aveam un coach, cariera nu mă propulsase în acest club privilegiat. Dar pierderea a jumătate din lungimea picioarelor mă ajutase să intru în el direct. Corpul uman e o mașinărie incredibil de sofisticată. Conceput să se adapteze în orice situație, conține comori ascunse, circuite secundare adormite, gata să se trezească în caz de nevoie. Gilbert mi-a explicat toate astea. Un kinetoterapeut doct, cu aere de călugăr tibetan — însă mult mai gălăgios.

El m-a învățat că, dacă voiam să suport într-o zi protezele, să stau în picioare, să merg iar, trebuia să-mi dezvolt mușchii ischiogambieri și gluteali, posteriorul, ca să zicem așa. Dar înainte de a ajunge acolo, ca să pot împinge roțile scaunului fără a urla de durere la sfârșitul zilei și dacă nici nu voiam să arăt a culturistă, trebuia să învăț cum să-mi cruț pectoralii și să-mi folosesc în locul lor deltoizii. Și Gilbert mă pune la treabă, ședință după ședință. Îl detestam, îl uram, îl huiduiam. Și cu cât eu protestam, cu atât el complica exercițiile, un sadic, un torționar chiar, atunci când a atacat pătratul lombar și iliocostalii. Lui îi datorez faptul că stau dreaptă, picioarele nu mi-au crescut la loc, din păcate, nu sunt salamandră, dar am dobândit o ținută mândră, cu capul

ridicat, o suplețe a torsului incredibilă, brațele au devenit musculoase, rămânând longiline. Grație lui Gilbert, pot acum să străbat orașul și să-i dau dreptate lui Deepak: n-am nevoie de nimeni ca să mă deplasez oriunde vreau, exceptând situațiile când ascensoarele de la metrou sunt blocate. Atunci, o mână de ajutor este bine-venită.

13.

De când se întâlneau cu o seară în urmă cu vecina de la șapte, printre rafturile unei băcănii dichisite, doamna Zeldoff ducea o cruciadă. Discuția se legase în fața tarabei cu fructe și legume. Doamna Williams cumpăra dovlecei bio, primii din an, în timp ce-i dezvăluia îndoielile sale unei prăzi ușoare.

— Domnul Groomlat crede că echipamentul a fost vandalizat? întrebuse doamna Zeldoff, impresionată.

— N-a exclus ipoteza că a fost lăsat intenționat să se deterioreze, adăugase doamna Williams.

— Bineînțeles, o aprobase doamna Zeldoff după ce se gândise puțin și se grăbise să cumpere la rândul ei niște dovlecei așa de frumoși. Cei doi liftieri ai noștri aveau numai de câștigat din asta. Proiectul de acum doi ani al domnului Groomlat trebuie să-i fi îngrozit și au decis să ia măsuri radicale.

— Dumneavoastră sunteți de acord cu mine că dispuneau de toată libertatea de acțiune, nu? continuase doamna Williams.

— Aveți într-un totu dreptate, cine altcineva avea acces la talmeș-balmeșul ăla de acolo?

— Și, potrivit scumpului nostru contabil, ei ar fi depozitat echipamentul într-un loc umed, așa, ca din întâmplare!

— Domnul Groomlat v-a spus? sughiță doamna Zeldoff închinându-se.

— N-ați citit mailul de la el? Dumneavoastră ați pune lucruri prețioase într-un loc umed?

— Asta-i bună! protestase doamna Zeldoff cu mâinile în șolduri. Firește că nu, doar nu sunt proastă!

— Sunteți singura căreia i-am mărturisit acest secret, îi șoptise doamna Williams vecinei la ureche.

Doamna Zeldoff, măgulită de asemenea dovadă de încredere, se simțise înviorată.

— Acum, ar fi cinstit să le spunem și vecinilor noștri, în fond, și ei au dreptul să știe ce se petrece, nu credeți?

O adevărată dilemă pentru doamna Zeldoff... care își prinsese bărbia în palmă și făcuse ochii mari, căutând să-și dea seama ce ar fi sfătuit-o pastorul.

— Dacă ziceți dumneavoastră..., se aventurase într-un târziu să răspundă.

— N-aș vrea să fiu acuzată că umblu cu intrigi. În primul rând, de către cei doi Bronstein, adăugase doamna Williams înainte de a preciza că știa din sursă sigură că profesorul avea vederi de stânga. În ochii lui, personalul are întotdeauna dreptate, nu?

Ușurința cu care își manipula vecina îi provoca o plăcere fără margini. La fiecare răutate aruncată, vedea mișcându-se firele invizibile de deasupra marionetei sale. În ritmul ăsta, avea să sfârșească atârânănd-o pe madam Zeldoff de tavan.

— Ar trebui să cumpărați ridichi, sunt superbe, îi sugerase ea în culmea bucuriei.

— Am putea să ne împărțim sarcinile, propusese doamna Zeldoff, punând o cutie de ridichi roșu-aprins în coș.

— Foarte bună idee, exclamase doamna Williams. Eu o să le scriu soților Hayakawa. Dumneavoastră nu trebuie decât să-i informați pe ceilalți.

Doamna Zeldoff se întorsese seara acasă la fel de voioasă ca în duminica în care primise felicitări pentru timbrul său vocal, după concertul ținut de corală.

Dimineață, dăduse dovadă de o abnegație vrednică de laudă, ciocnind la ușa domnului Morrison. El îi deschisese în halat de baie, deși era trecut de 11:00. Și dacă ar fi fost doar atât! Dar omul ăsta nu înțelegea absolut nimic.

— De ce să fi sabotat liftierii noștri ascensorul? E instrumentul lor de lucru, în plus, funcționează foarte bine. Deepak a venit adineauri, el m-a trezit, mă rog, pentru o cauză bună, adăugase bețivul ăsta stupid.

— Nu ascensorul, doar butoanele! îi explicase ea cu răbdare.

— Ce-au făcut cu butoanele? Nimeni nu s-a atins de al meu, l-am folosit ieri.

— Nu astea, celelalte, oftase doamna Zeldoff.

— Avem și alte butoane?

— Da, în pivniță, dacă am înțeles eu bine.

— Habar n-aveam că există butoane în pivniță, mormăise el. Și la ce servesc?

— La nimic, sunt în cutii, pentru ca noi să putem utiliza cândva ascensorul fără liftieri.

— Ceea ce-mi povestești e complet aiurea. Ar trebui să coborâm în pivniță ca să facem ascensorul să funcționeze fără Deepak sau domnul Rivera? Iertați-mă, dacă așa stau lucrurile, atunci bine au făcut că au scăpat de aceste butoane care nu servesc la nimic! Recunoașteți că e totuși mai practic să

chemi liftul de pe palier. La ce bun să cobori pe scări ca să-l faci să urce? Cine a avut o asemenea idee?

În pragul disperării, doamna Zeldoff își continuase cruciada trei etaje mai sus, luând-o tot pe scara de serviciu.

Doamna Clerc părea foarte ocupată. Nici măcar nu-i oferise o ceașcă de ceai. Și să mai zică cineva că francezii sunt regii bunelor maniere. O ascultase neatentă, acordând foarte puțin credit vorbelor sale. Ba chiar discuția devenise agasantă, insuportabilă de-a dreptul, atunci când doamna Clerc făcuse uz de un vocabular deloc elegant.

— Doamna Williams trebuie să se plictisească al dracului de tare dacă are idei atât de dubioase. Deepak ar fi incapabil de așa ceva, nu mai cunosc pe nimeni atât de maniac. Își petrece timpul lustruind totul în imobilul ăsta, abia îndrăznesc să mă sprijin de peretele ascensorului.

— El poate nu, dar domnul Rivera, noaptea...

— Bun, sunteți foarte amabilă că ați venit să-mi spuneți toate astea, teoria dumneavoastră e captivantă, dar am de lucru.

— O să-i povestiți și soțului? o rugase doamna Zeldoff.

— Negreșit, sunt sigură că o să-l intereseze la fel de mult ca pe mine, salutați-l pe soțul dumneavoastră din partea mea, îi răspunsese doamna Clerc expediind-o.

Câtă aroganță! Și modul ăsta de a transmite salutări înainte de a o da afară! Doamna Zeldoff nu era genul de persoană pe care s-o tratezi astfel.

— Nu vreți să folosiți intrarea principală? Ascensorul funcționează ziua, se mirase doamna Clerc.

— Nu-mi strică puțină mișcare, îi replicase doamna Zeldoff, înțepată.

Nu fără teamă urcase la etajul opt. Chloe, care se pregătea să iasă, se întrebase cine putea să sune la ușa de

serviciu. Ca să ajungă la zăvor, trebuise să recurgă la o gimnastică periculoasă, ridicându-se prin forța brațului, cu umărul lipit de perete.

Absurd, nejustificat, grotesc, asta îi răspunsese tânăra sa vecină. Opt etaje pe scări, ca să fie primită așa! Cât despre afirmația că Deepak era un sfânt, hai să nu exagerăm! Era culmea să-i mai și lauzi cinstea după cele întâmplare. Și măcar dacă ea s-ar fi oprit aici.

— Ceea ce faceți dumneavoastră e dezgustător. Un zvon lasă întotdeauna urme, așa că aduceți-ne dovezi sau terminați cu bârfele.

Hotărât lucru, doamna Williams era o femeie cu mult bun-simț, conchisese doamna Zeldoff. Adevărați oameni de stânga cei doi Bronstein! Scaunul cu roțile nu scuza grosolănia.

Și de vreme ce această tânără impertinentă îi punea la îndoială onestitatea, o să-i ceară bunului domn Groomlat să înceapă degrabă o anchetă.

Își încheiase misiunea înainte de prânz și se întorsese acasă cu sentimentul datoriei împlinite.



Deepak plecă devreme de acasă. Se aștepta să fie întâmpinat ca un salvator, însă toată dimineața suportă mutre acre și priviri dezaprobatore. Doamna Clerc abia dacă-l salută, domnul Williams părăsi imobilul fără măcar să-i spună la revedere. Domnul Zeldoff era încruntat și pufnea cu ostilitate. Puțin mai târziu, soția lui își dădu ochii peste cap, supărată. Chiar și domnul Morrison, pe care-l întrebă care erau motivele atitudinii glaciale generale, atunci când acesta din urmă făcu apel la serviciile

sale la începutul după-amiezii (se ducea să ia micul dejun), îi răspunse evaziv: „Vorbim altă dată.”

Să vorbim despre ce? Ce-i apucase pe toți? Era încă o manevră a domnului Groomlat care exagerase cerințele sale în fața proprietarilor? Ei îl concediaseră, el ar fi putut să-și ia cecul, să se pensioneze așa cum merita și să-i lase în necaz. Doar nu avea să-i ruineze salariul lui pe un an; madam Zeldoff purta la gât bijuterii de valoare egală cu suma asta, ședințele săptămânale la coafor ale doamnei Clerc făceau cât salariul lui pe-o săptămână, domnul Morrison bea în fiecare noapte cât câștiga el într-o zi... cât despre alde Williams, împătimitii recepțiilor, risipeau într-o seară mai mult decât încasa el într-o lună, doar ca să se fudulească în societate. Niște zgârciobi aroganți și nerecunoscători, cu excepția celor doi Bronstein, mereu respectuoși, și a doamnei Collins, care nu posedea vreo avere. La prânz, Deepak încă nu se calmase. Lali avea dreptate, era prea bun la inimă. Dacă s-ar fi purtat ca un cerber, cum făcea portarul de la numărul 16, i-ar fi mâncat toți din palmă. Poate ar trebui să se ducă la contabil și să-l anunțe că, după o matură chibzuință, hotărâse să se oprească aici. Să-i dea ce i se cuvine și să se descurce fără el.

La 15:00, Deepak fierbea în spatele pupitrului său. Îl trimisese la plimbare pe tipul care plimba câini; Golden Retrieverul familiei Clerc se întorsese din parc într-un hal fără de hal. Cine o să spele pe jos în hol? strigase Deepak. Tipul care plimba câinii plecase stupefiat.

Apoi de la magazinul de vinuri sosise o ladă pentru domnul Morrison. Cine o să aranjeze sticlele în bufetul lui din salon? După care se livrase de la florărie un buchet pentru doamna Williams, prea somptuos ca să intre în cabină fără să lase o dâră de petale. Cine o să dea cu mătura?

Când Chloe apăru pe la 16:00, într-o stare mai jalnică decât câinele familiei Clerc, Deepak redeveni el însuși.

— Ce-ați pățit? o întrebă ieșindu-i înaintea.

— Nimic, răspunse ea, impasibilă, liftul din stație era încă blocat, așa că a trebuit să cobor la următoarea, care e la zece blocuri de aici; o cursă pe cinste... mă rog, vorba vine. Nu mai am putere.

— De ce n-ați luat autobuzul? zise Deepak împingând scaunul spre ascensor.

— Pentru că durează o veșnicie să coboare platforma și călătorii își pierd răbdarea. Iar autobuzele sunt pline ochi la ora asta, așa că mă pomenesc înțepenită în fața ușii, lângă șofer; la fiecare oprire, cei care urcă și coboară dau peste mine. Pe deasupra, când ești în scaunul ăsta, frânele îți provoacă o greață teribilă. Ascensoarele de la metrou, când există, sunt imprevizibile, dar în majoritatea timpului, se găsesc oameni binevoitori care mă ajută să urc, numai că astăzi n-a fost cazul. Gata, m-am plâns destul, ar trebui mai degrabă să ne bucurăm că rămâneți aici.

— De unde știți? îi scăpă lui Deepak între etajele patru și cinci? Eu am aflat abia pe la 10:00, erați încă acasă, v-am coborât la 11:00.

Deepak deschise grilajul și se îndepărtă ca s-o lase pe Chloe să treacă, apoi coborî fără ca ea să-i fi răspuns.

Pe drum, se opri la etajul întâi și sună la ușa domnului Groomlat.

Contabilul îl aștepta așezat la birou și îi dădu contractul. Deepak îl îndesă imediat în buzunar.

— Nu-l citiți?

— Am încredere în dumneavoastră și, întrucât toată lumea se poartă rece cu mine de azi-dimineață, mi-am dat seama că cerințele mele n-au fost bine primite.

— Luați loc o clipă, îl rugă contabilul.

Deepak rămase în picioare.

— Cum doriți. Fiindcă îmi acordați încredere, o să vă răspund cu aceeași monedă. Ei nu știu încă de cerințele dumneavoastră. Le-am spus doar că v-am reangajat. Nu vă faceți griji, am puterea să semnez un astfel de act. Și oricum sunt convins că s-ar simți ușurați că nu mai trebuie să plătească suma în plus pe care le-o cerusem. Acestea fiind zise, aș prefera ca micul nostru acord să rămână între noi. Până la plecarea dumneavoastră o să mai treacă destul timp... Apropo, de ce optsprezece luni? Ați putea rotunji la doi ani? Întrebă Groomlat.

— N-ați înțeleg, răspunse Deepak și plecă.

* * *

După ce-și termină tura, Deepak se duse la spital, la domnul Rivera. Doamna Collins nu-i mai încredințase nicio carte, și asta dintr-un motiv întemeiat, o adusese ea însăși după-amiază. De altfel, ea fusese singura care îl salutase normal. Comportamentul ocupanților imobilului continua să-l sâcâie.

Domnul Rivera, care-l văzuse vesel cu o zi în urmă, se îngrijoră acum, constatând că era atât de posomorât.

— Îmi pari îngândurat.

— Nu pricep ce se întâmplă. N-au fost niciodată așa de odioși, mă rog, nu toți în același timp. Ai zice că au ceva să-mi reproșeze.

— Că ți-ai călcat pe mândrie și ai acceptat să rămâi în serviciul lor? Ar însemna că s-a întors lumea cu susul în jos.

— Atunci, de ce atitudinea asta dușmănoasă?

— Dacă vrei părerea mea, probabil se bucurau că scapă de noi și le scad cheltuielile. Acum sunt dezamăgiți, atâta tot. Le-ai vorbit de nepotul tău?

— Nu încă, o s-o fac luni. Măine am întâlnire într-o cafe-nea cu un tip de la sindicat.

— Sâmbăta? Mă impresionezi.

— Aș prefera să-mi pledez cauza în altă parte, nu în bi-
-urile lor. O să-i cer ceva care nu-i tocmai legal.

— Chiar te gândești la toate.

— La lucrurile esențiale.

— Problema cu tura de noapte îi indis-pune. Când vor afla
că s-a rezolvat, totul va re-intra în normal.

— Nici măcar domnul Morrison nu era în apele lui.

— Nu l-am văzut niciodată altfel decât băut. O fi întrecut
măsura cu o seară în urmă. Mulțumește mai bine providen-
ței pentru ce ni se întâmplă, e cu totul nesperat.

Deepak își părăsi colegul pe la ora 21:00. Și în metrou,
mergând spre casă, se întrebă dacă această providență avea
un nume.

* * *

Ajun-gând acasă, o găsi pe Lali la masă împreună cu
Sanji și avu impresia, în timp ce-și scotea haina, că amân-
doi tăcuseră brusc când intrase el.

— Te-am așteptat azi, zise Deepak așezându-se lângă ei.

— Am terminat mai târziu decât prevăzusem, răspunse
Sanji nonșalant.

— Ai fi putut să mă anunți.

Lali sări în ajutorul nepotului.

— Sanji era într-o întâlnire cu oameni importanți.

— Și eu nu sunt important? Începi munca luni, continuă el.

— Ai fost să vorbești cu cei de la sindicat? Întrebă Lali punând mâncarea pe masă.

— O s-o fac mâine, răspunse Deepak, înainte de a-și servi soția.

— Lucrați șapte zile din șapte? Îl chestionă Sanji.

— De ce mă întrebi asta?

— Cum procedează ei cu ascensorul când sunteți plecați în concediu?

— Apelăm la un angajat temporar, mormăi Deepak. Dar nu e disponibil decât în weekenduri și în luna august. Domnul Rîvera se odihnește sâmbăta, eu, duminica, iar vara ne luăm pe rând câte cincisprezece zile libere, în felul ăsta, există mereu cineva care să ne țină locul atât ziua, cât și noaptea.

— Și acest angajat temporar nu era disponibil?

— Dacă era, rezolvam problema de mult. Dar dacă te-ai răzgândit spune-o imediat, până nu e prea târziu!

— Ce nu e în regulă? se îngrijoră Lali.

— Ce-ar putea să nu fie? Providența veghează asupra noastră, echipamentul care trebuia să pună capăt carierei mele s-a deteriorat în mod miraculos. Mâine o să-i mint pe cei mai buni amici ai mei, pretinzând că nepotul meu prin alianță este un liftier experimentat din Mumbai, deși eu habar n-am ce învârte el în viață. Așa că mă întrebam dacă mâine, când o să mă rad, o să mă mai recunosc în oglindă.

* * *

Cu puțin înainte de miezul nopții, Deepak își puse pijamaua, se strecură în pat și stinse veioza, însă tocmai atunci Lali o aprinse pe a sa.

— Îmi spui ce te chinuie sau preferi să-mi petrec noaptea perpelindu-mă în colțul meu?

— Ce-ai căutat la domnișoara Chloe? i-o trânti Deepak.

— Unele obiceiuri mor greu. Pentru un indian bătrân ca tine, două femei care discută negreșit pun ceva la cale.

— Indianul bătrân a renunțat la o carieră promițătoare ca să ia de nevastă o indiancă bătrână ca tine! În orice caz, te cunosc, când îți sare țandăra repede înseamnă că nu ai conștiința împăcată.

— Și ce-ai avea să ne reproșezi? Mor de nerăbdare să aflu.

— Nu-i nici strop de umiditate în boxa mea. Crezi că mi-aș mai ține uniforma acolo, dacă ar fi? Deci cum îți explici că echipamentul lor a fost distrus de nu știu ce?

— Oi fi devenit specialistă în echipament electronic?

— Tu nu, dar nu-i domeniul nepotului tău?

— Proasta de mine, e o conspirație generală! Nevastă-ta, nepotă-tu, protejata ta de la etajul opt, toată lumea s-a aliat pentru a realiza o operațiune de sabotaj cu singurul scop de a-ți salva ție slujba și recodul absurd... Și stai că-l uitam pe bietul domn Rivera, care mi-a trimis planul sub-solului printr-un porumbel călător ca să-mi indice unde se găsea respectivul echipament despre care eu nu știu nici măcar cum arată. Am plecat în toiul nopții, când tu dormeai, și, odată intrată în pivniță, am făcut pipi pe el.

— Nu spune prostii, nu te-am acuzat de nimic.

— Și tot eu sunt de rea-credință! Ar trebui să te auzi vorbind! izbucni Lali.

— Ai mereu răspuns la toate, dar nu pot să nu mă gândesc că povestea asta e dubioasă. Și dacă ajung să fiu bănuít, știu pe cineva care va profita de ocazie pentru a mă face să plătesc scump.



14.

Lali și Sanji luau micul dejun. Deepak ieși din camera lui îmbrăcat în pantaloni albi bufanți și cămașă sport cu mâneci scurte. Sanji nu-l văzuse niciodată atât de elegant.

— Credeam că te duci să bei o cafea cu colegii din sindicat, se miră Lali.

— Trecutul meu de jucător îi impresionează întotdeauna. Și oricum, după aceea, mă duc să lansez câteva mingi în parc.

— Ar trebui să mergi cu unchiul tău, are un adevărat fan-club, îi sugeră Lali nepotului.

— Mi-ar plăcea la nebunie să-l văd jucând, răspunse Sanji în timp ce citea mesajul afișat chiar atunci pe ecranul telefonului său, însă tocmai ce s-a ivit un prânz de afaceri.

— Sâmbăta? lăsa Deepak să-i scape.

— Și tu ai o întâlnire legată de muncă, el de ce n-ar avea? interveni Lali.

— Dacă aș anunța că o să plouă, mătușa ta s-ar repezi să-mi spună că tu n-ai nicio vină.

— O să te duci altă dată, adăugă Lali, ignorând remarca soțului. Încearcă să nu lucrezi mâine, mi-ar plăcea să petrecem puțin timp împreună.

Sanji îi promise că așa va face și se duse să se pregătească de plecare.

— Dar tu? Tu vii să mă vezi jucând? Își întrebă Deepak soția cu inocență.

— N-aș rata asta pentru nimic în lume, ca în toate weekendurile de când te cunosc... Ne vedem pe peluză, spre prânz.

* * *

La prânz, Sanji se întâlnește cu Sam la Claudette. Restaurantul se afla aproape de biroul lui Sam, care aprecia mult brunch-ul lor.

— Ce e atât de urgent? Întrebă Sam așezându-se la masă.

— Am primit statutul și actele de înregistrare ale societății tale, semnează-le, mă duc să le depun luni. Nu mai lipsește decât contribuția ta, care nu va fi o problemă, nu?

Sanji își întoarce privirea spre cuplul care tocmai intrase în sală.

— Mă ascuți? Îl chemă la ordine Sam. Și termină odată, nu se face asta!

— Ce nu se face?

— Să te uiți fix la o fată ca ea.

— O fată ca ea?

— În scaun cu roțile!

— O cunosc, răspunse nonșalant Sanji, întorcându-se spre Sam. Ce spuneai?

— Sper că glumești.

— Nu-ți face griji, bancherul meu nu m-a sunat, dar o să-l caut eu după-amiază, totul se va rezolva în cursul săptămânii.

— Mi se rupe de bancherul tău, vorbeam de fată. Chiar o cunoști?

Sanji nu zise nimic; cu coada ochiului observă că patronul își întâmpina oaspeții așa cum erau tratați în India oamenii din castele înalte. Ea spusese că e actriță, oare era un star? Totuși, numai patronul îi dădea atenție. La Mumbai, toată lumea ar fi năvălit să ceară autografe, ba și mai mult: să facă selfie-uri. Poate nu și la New York, unde era intezis să-ți îndrepti privirea spre cineva cu handicap fizic. Pesemne că în India, newyorkezii se plimbau cu ochii fixați în cer. Oricum, el se uita la ea, nu la scaun... și poate la bărbatul care o însoțea.

* * *

— De data asta, tu ești cea care trage cu ochiul la altă masă. Îi cunoști pe tipi?

— Nu chiar. Mă rog, pe unul dintre ei, doar puțin.

— Pe care? întrebă profesorul.

— Cel de pe banchetă, răspunse Chloe și luă meniul.

— Unde l-ai întâlnit?

— Am schimbat câteva cuvinte în parc. Tatăl lui era muzician. Eu aș lua ouă Benedict. Tu?

— Pare simpatic.

— Sau poate ouă jumări?

— Cu ce se ocupă? insistă domnul Bronstein.

— E unul dintre tinerii antreprenori geniali ai lumii noastre moderne. A venit să caute investitori la New York.

— Genial, nici mai mult, nici mai puțin...

— Strălucit. Comandăm? Mor de foame.

— Strălucit în ce fel?

— Gata, încetează, ce insinuezi?

— Nimic... în mod ciudat, studiezi acum un meniu pe care îl știi pe de rost și nu te-am mai văzut de mult roșind așa.

— N-am roșit.

— Uită-te în oglinda de deasupra mea.

— Mi-e cald, atâta tot.

— Cu climatizarea de aici?

— Bine, vrei să schimbi subiectul?

— Ce face filozoful nostru? Întrebă cu nevinovăție domnul Bronstein.

— O să aflu... când vom găsi un liftier de noapte, răspunse ea vexată.

— Mi s-a propus o conferință săptămâna viitoare, continuă el după o pauză scurtă. Un congres al bancherilor, se plătește destul de bine.

— Nu face mutra asta, e o veste bună, se bucură Chloe. Bronstein tatăl și fiica au vânt din pupă. Am semnat pentru o altă înregistrare. Acum, că povestea asta cu cheltuielile suplimentare nu mai e de actualitate, noi doi o să ne putem plăti curând toate datoriile.

— Poate chiar să refacem instalația din baia ta.

— Vrei să ciocnim pentru robinete? Întrebă Chloe veselă.

— Mai degrabă pentru cariera ta!

— Și pentru turneul tău de conferințe!

— O să am una la San Francisco, o să lipsesc câteva zile, poți să...?

— Să mă descurc fără tine? O fac în fiecare zi și pot mereu să contez pe Deepak în caz de ceva.

— Vrei să-i invităm lângă noi? Întrebă profesorul amuzat, uitându-se la cei doi bărbați.

— Poți să vorbești mai încet?

* * *

Sanji achită nota. Sam trase masa ca să-l lase să iasă. Chloe îi urmări cu privirea în oglinda de deasupra tatălui ei. Sanji se întoarce chiar înainte să iasă din local și ochii li se întâlniră o fracțiune de secundă. Chloe își lăasă imediat nasul în farfurie, fapt ce nu-i scăpă deloc tatălui ei.

* * *

Sam avea o întâlnire galantă și se despărți de Sanji în dreptul gardului de fier al parcului Washington Square. Sanji porni să hoinărească pe lângă bazinul de piatră. Să observe oamenii și să-și imagineze viața lor era una dintre distracțiile lui favorite, poate chiar ceea ce-l determinase să conceapă aplicația. În tinerețe, era fascinat de absurditatea vieții din marile metropole, unde atâția oameni treceau unul pe lângă altul fără să-și vorbească niciodată. Poate și pentru că singurătatea îi marcaseră copilăria. Când își începuse cariera de antreprenor, unchii săi îl acuza-seră că-și dezonoarează rudele. Bărbații și femeile se puteau întâlni doar cu acordul familiilor și nu se puteau frecventa decât după ce căsătoria era aranjată. Sanji aparținea unei generații care nu vedea viața așa. Dar să înlături tabuurile, să te debarasezi de tradiții, să-ți câștigi libertatea și să înveți cum s-o folosești, toate acestea nu reprezentau o luptă de-o zi. Deși nu știa mare lucru despre ei, admira curajul de care Lali și Deepak dăduseră dovadă abandonând tot și plecând.

Se gândi iar la ușurința cu care Chloe îl abordase în Washington Square Park; probabil că el n-ar fi îndrăznit

niciodată să intre în vorbă cu ea. Soneria telefonului îl smulse din reflecțiile sale. Era un apel de la Mumbai Palace Hotel.

Taresh și Vikram, unchii lui, îl anunțară că se opuneau ca el să-și folosească acțiunile drept garanție. O clauză din statutul hotelului le-o permitea. Imprudența lui îi indigna.

— Dacă o dai în bară, argumentă Taresh, o treime din hotelul nostru ar ajunge în mâinile unor străini!

— Cum poți fi atât de egoist încât să riști o muncă de-o viață, să pui în pericol bunurile familiei tale? Și pentru ce? se burzului Vikram.

— Despre ce familie vorbiți? le răspunse Sanji, apoi le închise telefonul în nas.

Unchii lui voiau război. Furios, lăsă fântâna și se îndreptă spre alt parc din oraș. Acolo, un unchi demn de acest nume juca crichet.

* * *

Chloe intră în Washington Square Park și ocupă un loc la una dintre mesele unde jucătorii de șah versați îi jumuleau rapid de câțiva dolari pe amatorii temerari. Însă Chloe își umplea astfel după-amiezile de sâmbătă nu ca să bage câteva bancnote în buzunar după fiecare partidă, ci pentru plăcerea de a câștiga. Fusese o sportivă perseverentă și plină de dârzenie și uneori regreta că-și aruncase trofee. Ultima ei competiție avusese loc într-o dimineață de aprilie, cu cinci ani în urmă.

* * *

Sanji admira eleganța cu care Deepak mânua bătă de crichet, înconjurat de o droaie de adolescenți veniți din cartierele de nord ale orașului, care visau să devină campioni.

— Înțeleg cum ai cedat farmecului său când te duceai să-l vezi în parcul Shivaji.

— E mult mai frumos azi, răspunse Lali. Pentru unii, Deepak nu-i decât un liftier, dar pe terenul de crichet, e un adevărat rege.

— Cu siguranță, n-a fost ușor să plecați.

— Să plecăm a fost partea cea mai ușoară. Într-o seară, când Deepak ieșea din casă, trei zdrahoni au sărit pe el și l-au snopit. Știam amândoi cine-i plătise și am priceput mesajul pe care ni-l trimiseseră părinții mei. Când m-am dus la dispensar să-l văd, el a încercat orice ca să mă convingă să pun capăt relației noastre. Dragostea lui pentru mine avea să fie veșnică, dar nu ne puteam gândi la un viitor împreună, el n-avea dreptul să păteze reputația unei familii ca a noastră și cu atât mai puțin să-mi strice viața. Am pus momentul ăsta de rătăcire pe seama rănilor și i-am răspuns că e ultima dată când tolerez să-mi hotărască cineva viața. Alesesem să mi-o petrec alături de el și nu aveam să las în urmă niciun regret. Familia mea nu mai exista, nu aveam nimic în comun cu niște oameni capabili de atâta violență. Timp de două luni, zi după zi, am strecurat lucruri de-ale mele într-o legătură cu rufe murdare, ascunsă în fundul unui șifonier pentru ca servitoarele noastre să nu-și dea seama de nimic. Iar sub pat, piteam puținii bani pe care reușeam să-i șterpelesc din geanta mamei, din buzunarele pantalonilor tatei aruncați la întâmplare. Am șutit și de la frații mei. Deepak a venit după mine în toiul nopții. Mă aștepta nu departe de casa noastră și îmi spusese că o să înțeleagă

dacă nu voi veni. Am șters-o tiptil. Nu poți să-ți imaginezi ce frică mi-a fost când m-am strecurat pe hol, în timp ce toată lumea dormea, când am coborât scările, când am închis ușa după mine ca să nu mă mai întorc niciodată. Mi se întâmplă și acum să retrăiesc clipele alea în vis și mă trezesc tremurând. Am fugit amândoi pe jos, eram într-o cursă contracronometru fiindcă trebuia să ajungem în port înainte de răsăritul soarelui. Unui tip cu ricșa i s-a făcut milă de noi și a acceptat să ne ducă până acolo. Deepak cumpărase la un preț uriaș două locuri la bordul unui cargou. Am petrecut patruzeci și două de zile pe mare. Eu ajutam la bucătărie, Deepak dădea o mână de ajutor echipajului, făcea de toate. Dar ce călătorie! Marea Arabiei, Marea Roșie, Canalul de Suez, Mediterana, strâmtoarea Gibraltar și în sfârșit... când am văzut oceanul, ne-am îmbrățișat cu adevărat libertatea.

— De ce abia atunci, plecarea nu însemna de la început asta?

— Pentru că în cursul unei nopți în Gibraltar, când cargoul a făcut escală, ne-am iubit pentru prima dată. Dar, după cum îți spuneam mai devreme, ceea ce ți-am povestit până acum a fost partea cea mai ușoară a evadării noastre. Refuzam să fiu un imigrant clandestin. Deepak era prea integru ca să suporte multă vreme să trăiască fără forme legale. Nu-ți ascund că onestitatea lui exagerată m-a călcat uneori pe nervi. Ne-am prezentat la serviciul pentru imigrare. Pe timpul ăla, oamenii care guvernau această națiune încă își aminteau istoria părinților lor și de unde venea fiecare. Fiind amenințați cu moartea, am reușit să obținem statut de refugiați, cicatricile lui Deepak dovedeau buna noastră credință. Ne-au dat acte provizorii și, spre marea noastră surpriză, și câțiva bănuți ca să

facem față nevoilor și să începem o viață nouă. Deepak nu voia să-i ia, râse Lali cu poftă, i-am luat eu în locul lui.

— Și după aceea? întrebă Sanji.

Lali amuți. El observă că era emoționată și o cuprinse cu brațul după umeri.

— Îmi pare rău, îi zise, n-am vrut să trezesc amintiri dureroase.

— Te-am mințit, începu Lali cu glas scăzut. Mint când îți spun că n-am pierdut nimic părăsindu-mi casa. Fiindcă am lăsat acolo o parte din mine și, în ciuda mândriei care mi-a cauzat adesea multe neajunsuri, am suferit cumplit și încă sufăr. Aveam o viață privilegiată, lipsită de griji, apoi m-am pomenit aici acceptând slujbe mărunte, muncind până la șaisprezece ore pe zi ca să putem mânca pe săturate. N-am dus o viață ușoară și, după atâția ani, chiar dacă nu trebuie să ne plângem, avem doar cât să ne ducem zilele la bătrânețe, cu condiția să nu fie prea multe. Dacă Deepak era obligat să se pensionezeze acum, nu știu cum ne-am fi ajuns cu banii. Dar gata cu întrebările! Dă-mi vești despre ai mei, despre țara pe care o urăsc pentru că m-a făcut să îndur atâtea, dar de care îmi e un dor de moarte.

Sanji îi vorbi despre cea mai mare democrație din lume în care persistau mizeria, o ordine socială întretinând un sistem de caste... dar nu totul era negru, în afara imaginilor pe care le inspira India, de la vacile sacre la maghernițe, de la Bollywood la generația de informaticieni, din care făcea și el parte, progresul se vedea, orașele se modernizau, sărăcia se reducea, țara avea o presă liberă și se ridica o clasă de mijloc.

Lali îl întrerupse.

— Nu-ți cer să-mi ții un curs de economie sau de geopolitică, pentru asta am un soț care mă așasinează în fiecare

weekend citindu-mi ziarul cu glas tare. Vorbește-mi despre tine, despre viața ta, despre pasiunile tale. Ai o logodnică?

Sanji trase adânc aer în piept înainte să-i răspundă, se întoarse încet spre ea și o privi drept în ochi.

— Mătușă Lali, clădirile părăginite pe care le avea tatăl tău au devenit un mare hotel, cel mai luxos din Mumbai. Frații tăi ți-au ascuns mereu asta.

Lui Lali i se tăie răsuflarea și se uită la el cu gura căscată.

— La ce-ați mai venit să mă vedeți jucând, dacă trăncăniți întruna ca niște babe, bombăni Deepak apropiindu-se. Sper măcar că discuția voastră a meritat să pierdeți lovitura mea sublimă.

* * *

Ziua când l-am lovit pe Julius

Ziua începuse cu o ședință de reeducare. Nemernicul de Gilbert se bucurase de ea din toată inima. Nu era o dimineață ca oricare alta, fiindcă trebuia să fac primii pași cu proteze. Însă totul a luat-o razna, dar nu pentru că am căzut. Probabil și durerea a jucat un rol, dar a mai fost ceva.

Înainte de 14:50, tata călătorea mult, lăsându-mi tot apartamentul la dispoziție. Garsoniera lui Julius e moartea pasiunii: pereții tencuiți în galben, mirosul de mochetă uzată, lumina alburie a plafonierei fac din ea cel mai puțin romantic loc din lume — Julius nu prea are talent la decorat. Pe deasupra, voci surde răzbat din garsonierele vecine, dându-ți impresia că zona e bântuită. Din aceste motive, conveniserăm să facem dragoste la mine, de fiecare dată când tata nu era acasă. Însă tata nu mai călătorea.

Din fericire, după-amiaza avea cursuri.

Julius m-a luat în brațe, m-a așezat în pat și m-a sărutat. S-a întins peste mine și mi-a deschiat nasturii de la rochie. Mi-a mângâiat sânii, era prima dată când îi simțeam dorința după 14:50. Buzele i-au alunecat pe pielea mea, pe pântecul meu, mâinile lui au căutat să-mi depărteze picioarele și l-am văzut cum privirea îi rămâne pironită. L-am pălmuit.

Am încetat să mai facem dragoste.

15.

Chloe petrecuse momente lungi în fața garderobei înainte de a alege o fustă lungă în carouri și o bluză cu decolteu rotund.

După-amiază devreme, Deepak sunase la ușă ca să-i dea vestea. Angajaseră un înlocuitor care corespundea criteriilor stabilite de domnul Groomlat. Noul liftier de noapte, agreat de sindicat și experimentat, avea să-și înceapă tura la 19:15... în fine, aproape experimentat, adăugase el, fidel principiilor sale. Chloe era din nou liberă să circule în voie.

Dacă ar fi putut să se ridice, l-ar fi strâns în brațe. Deepak trebuie să-și fi dat seama de asta, Chloe îl văzuse aproape roșind. Apoi se retrăsese cu o reverență caraghioasă, drept dovadă a bucuriei împărtășite de amândoi.

Tatăl ei plecase la San Francisco, iar ea îi propusese lui Julius să ia cina împreună. Întrucât nimerise direct în căsuța vocală, îi lăsase coordonatele restaurantului unde avea să-l aștepte la 20:00.

Dat fiind că nu excela în arta machiajului, se mai privi o dată în oglindă, făcu turul apartamentului ca să stingă luminile, în afară de lampa de pe gheridonul de la intrare, își luă mobilul și sună ca să cheme ascensorul.

Până să urce cabina, profită de timp și întoarce scaunul. Liftierul trase grilajul și se lipi de manetă, iar Chloe dădu în marșarier.

Ea nu-i vedea decât spatele. Uniforma domnului Rivera îi era cam mare, epoleții atârnav neglijent, iar manșetele redingotei îi acopereau degetele până la jumătate.

— Bună seara, domnișoară, zise el reverențios.

— Bună seara, ce bucurie să vă avem printre...

Chloe se opri în mijlocul frazei și se uită fix la ceafa liftierului.

— Ce spuneți? reluă discuția liftierul, în dreptul etajului șase.

Chloe simți că inima dă să-i sară din piept când trecură pe lângă palierul de la patru.

— Că oamenii bine-crescuți se întorc și te privesc atunci când vorbesc cu tine.

Sanji se execută imediat.

— Și că prima oară când începeți o conversație o faceți pentru a mărturisi că m-ați mințit.

— Nu v-am mințit.

— V-ați bătut și joc de mine, în plus! Antreprenor, Facebook indian, asta vă spune ceva?

— Să ai o singură meserie la New York e un lux... asta nu vă spune nimic? replică Sanji.

— Iar în weekend sunteți star la Bollywood sau campion la parapantă?

— Sufăr de vertij și sunt un actor foarte prost.

— Pot să vă asigur de contrariu!

Cabina se opri brutal la zece centimetri de parter.

— Nu mi-am intrat încă în mână, urcăm iar la etajul întâi, meritați o aterizare mai bună.

— Din ce în ce mai bine...

— Categorie, fac cum pot mai bine, ați putea să aveți puțină răbdare.

— N-aveați întâlnire pe 28th Street, am văzut când taxiul a întors. De fapt, mințiți tot timpul.

— Gata, de data asta, suntem aproape la nivel, ar trebui să puteți ieși fără probleme. Mi s-a recomandat să nu pun mâna pe scaunul domnișoarei. Doar să o escortez pe domnișoara până pe trotuar și să-i opresc un taxi.

— Terminați cu „domnișoara” asta! se răsti Chloe. Și nu mă conduceți nicăieri, strigă ea, trecând prin fața pupitrului, surprinsă să-l vadă acolo pe Deepak.

— Liftier nu-i o meserie suficient de importantă pentru dumneavoastră, nu-i așa? strigă și Sanji la rândul lui.

Deepak se grăbi să-i deschidă ușa lui Chloe și n-o scăpă din ochi cât ea traversă strada ca să intre la Claudette.

— Ce-am mai făcut? se enervă Sanji, apropiindu-se de unchiul său.

— Am rămas să mă asigur că te descurci. Trei reguli, doar trei reguli... Să fii politicos, invizibil când ei nu ți se adresează, iar dacă o fac, să le ascuți întrebările fără să răspunzi. E așa de dificil?

— Ea nu mi-a pus nicio întrebare, a început conversația!

— Nu „ea”, ci „domnișoara Chloe”. Treceați de etajul trei când v-am auzit deja ridicând tonul. Despre felul în care ai oprit cabina, nu zic nimic, dar gândesc destule. Îți sunt recunoscător pentru ceea ce faci pentru mine, dar fă-o bine, altfel nu merită osteneala. Acum mă duc să-l văd pe Rivera, apoi acasă, să dorm. Îți încredințez imobilul meu. Sper să-l găsesc mâine în perfectă stare. Pot să contez pe tine? Și nu uita să-l ajuți pe domnul Morrison să deschidă ușa.

Sanji strânse din dinți în timp ce unchiul său cobora în boxă să-și schimbe hainele.

* * *

Chloe se întoarse la ora 22:00, singură. Nu-i adresă niciun cuvânt lui Sanji în cabină, doar un bună seara cu jumătate de gură înainte de a intra în apartament.

Fără să aprindă luminile, se îndreptă spre fereastră. Lunea, trotuarele erau pustii. Doar câteva taxiuri coborau pe Fifth Avenue cu toată viteza înainte să cotească spre 9th Street. Chloe rămase multă vreme cu privirea în gol. Pe la miezul nopții, băgă mâna în buzunar și apăsă pe tasta unde era memorat numărul lui Julius. Luase o hotărâre, dar nu fiindcă el îi trăsese clapa — trebuie să fi lucrat până târziu și poate nu auzise mesajul ei.

În timp ce-l aștepta, Claude îi oferise o cupă de șampanie, apoi o a doua, după care încă una. Până să se îmbete turtă, deși oricum ideile nu-i prea mai erau clare, el luase loc pe banchetă și comandase cina pentru ei doi. Patronului de la Claudette i se făcuse milă de ea, iar mila era ceva ce Chloe nu mai tolera, nici din partea lui Julius, nici a altcuiva.

Nu voia să-i audă vocea. Cu mobilul în mână, așteptă ca mesageria vocală să-și debiteze textul, apoi lăsă și ea un mesaj.

— Am greșit de atâtea ori, încât a devenit ceva jalnic. Am greșit estimând cât aş putea să îndur, crezând în ideea că putem pretinde că suntem încă împreună. Am greșit în privința modului de a mă reconstrui, în privința speranțelor legate de povestea noastră, am greșit simțindu-mă datoare, am greșit în privința noastră și chiar și mai

mult în privința mea. Dar gata, nu mai vreau să greșesc. Niciodată. Te aștept mâine în parc. Știu că nu ai cursuri între orele 15 și 16. O să-ți înapoiez puținele lucruri pe care le-ai lăsat aici și, odată cu ele, libertatea. Mi-o recapăt și eu pe a mea. Adio, Schopenhauer.

* * *

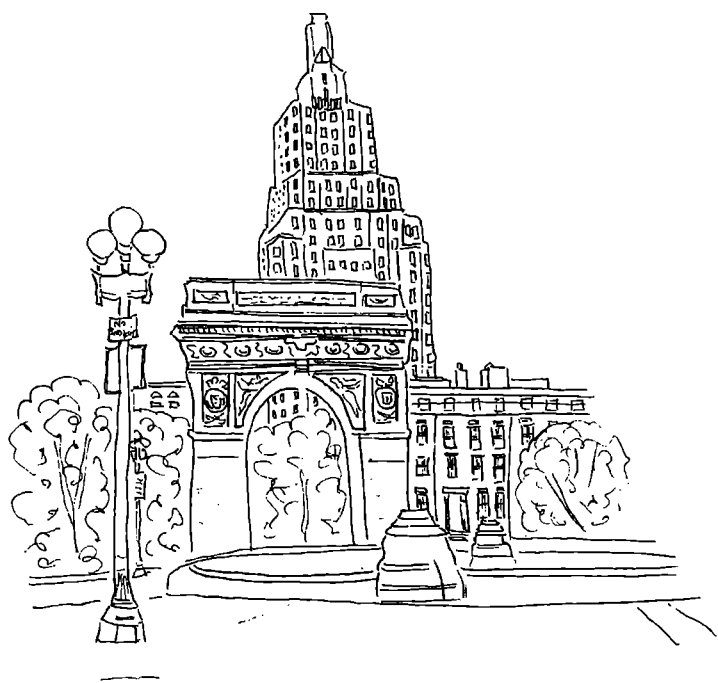
A doua zi, la ora 15, Chloe intră în Washington Square Park. Înaintând pe alee, zări așezat pe bancă un alt bărbat, nu pe Julius.

— Ce faceți aici? întrebă ea.

— El n-o să vină, oftă Sanji închizând cartea.

— Nu înțeleg.

— Aseară... n-am putut să vă spun că ați greșit și numărul de telefon...



16.

— De ce ați rămas cu acest bărbat dacă făceați o greșeală atât de mare? Întrebă Sanji.

— Pentru că el este cel care a rămas, pentru că suferisem destul fizic, ca să nu risc să mai sufăr și altfel.

— Chiar îl cheamă Schopenhauer?

— Presupun că nu și-a schimbat numele de ieri până azi, răspunse Chloe.

— Mare îndrăzneală să te îndrăgostești de un tip care poartă asemenea nume! Sau e masochism dus la extrem.

— Ce legătură are numele lui cu sentimentele pe care le am sau nu față de el?

— Eseul lui Schopenhauer despre femei întrece chiar și gândirea misogină ancorată în inconștientul colectiv din țara mea.

— Eu mă întâlnesc doar cu copia, nu cu originalul. Și, bineînțeles, ați citit și Schopenhauer...

— Vă miră asta pentru că vin din Mumbai? Nu vă condamn, eu sunt primul surprins când privirea unui occidental asupra Indiei depășește stadiul vacilor sacre și al chutney-ului cu curry.

— Nu asta voiam să spun.

— Dar ați insinuat.

— Mai țiiței și lecții de morală! Care dintre noi doi e un mincinos notoriu?

— Dacă v-aș fi spus că locul întâlnirii mele se afla în direcție opusă, v-ați fi simțit datoare. Și, din câte am înțeles ieri, e unul dintre lucrurile pe care nu le mai doriți.

— Știți foarte bine că nu la asta mă gândeam și, în plus, dacă vreți să mai vorbim vreodată, trebuie să convenim că telefonul ăla n-a existat.

— OK, dar după ce-mi spuneți cine e cel mai mincinos dintre noi doi. În fine, important e să acceptați să ne mai vedem... acum, când știți că nu sunt decât un simplu liftier.

— Cum să nu ne vedem când lucrați în imobilul unde locuiesc...

— N-aș vrea s-o faceți în silă. Eu o să mă limitez la „domnișoară”, și numai dacă domnișoara are nevoie de serviciile mele. Îmi pare rău pentru greșeala cu numărul de telefon... promit să nu mai pomenesc de asta.

— Chloe, nu domnișoară! strigă ea în urma lui Sanji care se îndepărta.

Și nu-și luă ochii de la el până când Sanji ieși din parc.

* * *

Deepak se uită la ceas sperând că Sanji va fi punctual. Iar dorința i se îndeplinește cu o eroare de cinci minute.

— M-am străduit cât am putut, exclamă nepotul său gâfâind.

— Nu ți-am reproșat nimic. După miezul nopții și, evident, după ce se asigură că toată lumea s-a întors acasă, Rivera obișnuia să se odihnească în spatele pupitrului.

Nimic nu te oprește să faci la fel, dar nu uita să-ți pui ceasul să sune ca să arăți decent la 6:30. Se întâmplă ca domnul Williams să iasă să-și cumpere ziarul pe la 6:45. Nu te îngrijora, nopțile tale o să fie mai puțin obositoare decât zilele mele.

— Cu singura diferență că eu muncesc și ziua.

— Rivera își petrecea zilele într-un ospiciu, lângă soția lui, și crede-mă, având în vedere starea ei, asta nu însemna odihnă. Are cu patruzeci de ani mai mult decât tine, deci tu ar trebui să te descurci.

— Un mulțumesc ar fi fost suficient...

— Ar trebui să știi că unele tăceri spun mai multe decât niște vorbe inutile. Pe mâine, îți las în grijă clădirea.

Deepak coborî la subsol. Rivera se înșelase închipuindu-și că proprietarii vor reveni la un comportament normal îndată ce înlocuitorul său va prelua postul. Atitudinea rece, neobișnuită, pe care toți o afișau, îl preocupa din ce în ce mai mult. Doamna Williams, expertă în mici fraze ucigătoare, îi aruncase una când ieșise din cabină: „Buna doamnă Zeldoff o să spună că-i o minune. Și cine ar îndrăzni s-o contrazică? Să găsești nitam-nisam un liftier exact după nenorocitul ăla de accident ține de domeniul miracolului. Și vine din India, unde mai pui! Ai crede că nu mai există mână de lucru calificată în America!”

Instinctul îl înșelase rareori pe Deepak, așa că era hotărât să scape de îndoieli. După ce-și scoase uniforma, intră în cămăruța din fața boxei, unde un magnetoscop înregistra, între 23:00 și 7:00, mișcările filmate de camerele de supraveghere. Una spiona trotuarul sub copertină, a doua, intrarea de serviciu, iar a treia, culoarul de la subsol. De când fusese instalat echipamentul de supraveghere, cu douăzeci de ani în urmă, nu se petrecuse nimic notabil.

Administrația păstra un set de șase casete vechi VHS, pe care Deepak le alterna. Se instalează în fața monitorului și introduce prima casetă, dând pe redare accelerată. Când derulă caseta din noaptea de miercuri a săptămânii precedente, observă o mișcare ciudată. Și privi stupefiat cum doamna Collins, în halat, intră în boxă cu un pulverizator în mână. Deepak habar n-avea ce substanță conținea pulverizatorul, dar nu trebuia să fii un copoi cu nas fin ca să ghicești la ce servise. Proba era de-ajuns ca să-l disculpe, însă, după câteva minute de reflecție, rebobină caseta și o lăasă în aparat. Înregistrarea de peste noapte avea să șteargă urmele neașteptatei vizite, el rămânând unicul martor.

Deepak plecă în scurtă vreme, dar era prea târziu ca să mai treacă pe la Rivera, așa că se duse direct acasă.

* * *

Domnul Morrison ajunsese teafăr în apartamentul lui. Respectând sfaturile lui Deepak, Sanji nu se aventurase mai departe de un bună seara.

Curând avea să fie miezul nopții și Sanji căscă înde lung. Își sprijini picioarele de pupitru și se lăasă pe spătarul scaunului, dar nu reuși să adoarmă. Căută ceva să-și alunge plictiseala. Găsi un blocnotes și un creion, pe care-l molfăi o vreme alegându-și cuvintele.

La 1:00 dimineața, urcă la etajul opt, păși peste cei șase centimetri care separau cabina de palier și, pe sub ușa de pe palier, strecură o foaie de hârtie îndoită, apoi coborî. Pe la 3:00, ațipi, răstignit în mijlocul holului.

* * *

Ziua când am simțit parfumul trandafirilor

Tata se întorsese după-amiaza devreme, fără să dea explicații. Eram în salon, la fereastră. Când tata mă întreabă de ce-mi petrec timpul cu fața lipită de geam, îi răspund că îmi face bine să observ strada. Ceea ce rămâne un mare mister pentru el. Adevăratul motiv este că aici îmi place să scriu... observând strada de fiecare dată când am nevoie să-mi trag sufletul. Și de fiecare dată când el se apropie de mine, ascund carnetul sub fund. De ce nu-i spun că țin un jurnal? Pentru că un jurnal este o grădină secretă, atâta tot. Dar în ziua aceea, tata mi-a reproșat că stau închisă în casă. Vreau să ieși să iei aer, de altfel, nu vreau să te mai văd aici cel puțin două ore!

M-am uitat la el mirată. Nici când eram adolescentă nu se purtase cu mine atât de autoritar. De ce ținea neapărat s-o șterg de-acolo? Așa că l-am întrebat, cu un aer nevinovat, dacă avea o iubită. A fost rîndul lui să se arate surprins, nu vedea legătura! Eu da, însă oricum nu m-aș fi apucat să-i explic.

Fiind dată afară din casă, am plecat să mă plimb pe aleile din Washington Square Park. Am dat întâi roată fântânii, apoi m-am oprit lângă banca unde, înainte, căscam gura la un trompetist care venea să cânte aproape

în fiecare după-amiază. Uneori, ca să-și vrăjească publicul, se distra cântând la două trompete odată. Un virtuoz!

Era în toiul primăverii, mugurii tufelor de trandafiri se deschiseseră. Floribunda, Gentle Hermione, Pilgrim, Galway, Queen of Sueden, am simțit parfumul tuturor. Sunt vie.

Când m-am întors acasă, i-am mulțumit tatei și l-am întrebat din nou dacă avea o iubită. Nu am așteptat răspunsul lui, m-am dus să mă instalez la fereastra camerei mele.

17.

— Pe bune, chiar exagerezi, bombăni Sam.

— Ce? Am venit la fix, protestă Sanji, punându-și geanta pe biroul lui Sam.

— În primul rând, ai fi putut să te schimbi. Ești în țealele de ieri și nu te-ai ras.

— Îmi pare rău, n-am avut timp, răspunse Sam căscând cu poftă.

— Și dac-ar fi doar asta!

— Dar ce mai e?

— Ai fost recrutat de Village People, ce-i cu chipiul ăsta grotesc?

Sanji ridică ochii și își dădu seama că uitase de accesoriul uniformei.

— Gata, am priceput. O noapte de chef și dezmaț care s-a încheiat în zori. Sper că a meritat efortul.

— Să zicem că am dormit puțin și prost.

— Cu cine? întrebă Sam ironic, aplecându-se peste birou.

— Ar dura mult să-ți explic, dar nu-i ce-ți imaginezi tu.

— Așa zice și amantul, când soțul încornorat îl descoperă în șifonier.

— Ce manie aveți să suspectați pe toată lumea că minte!

— Asta-mi confirmă ce credeam. Cum o cheamă?

— Otis.

— E un nume de femeie?

— De ascensor.

— Așa sunteți toți la Mumbai? Ți-ai petrecut noaptea într-un lift?

— Da, cam așa ceva.

— Știi că, dacă se blochează, ai un buton de alarmă, da?

— Cine ți-a spus că s-a blocat?

Sam scoase un aparat de ras electric din sertarul biroului și i-l întinse lui Sanji.

— Du-te la baie și aranjează-te, avem întâlnire peste cincisprezece minute. Încearcă să fii prezentabil și ia din ochii mei chipiul ăla!

În timpul întrunirii, Sam se strădui să laude calitățile proiectului lor, profiturile mirifice ce se puteau anticipa, fabuloasa deschidere spre piața indiană... în timp ce Sanji căska și iar căska. Iar când acesta din urmă îi strecură un bilețel pe sub masă, Sam aproape că rămase fără voce și se întrebă serios dacă nu cumva prietenul lui folosea substanțe ilegale. Băgă hârtia în buzunar și își dădu silința să-și termine de bine, de rău prezentarea.

Apoi își conduse clienții și, când se întoarse, îl găsi pe Sanji întins pe biroul lui, cu ochii închiși.

— Ce faci?

— Te implor, lasă-mă să mă odihnesc câteva minute.

— Atât de extraordinară e această Otis? Ce înseamnă mesajul pe care mi l-ai dat în timpul întâlnirii?

— Cum ți se pare ce-am scris?

— Ridicol.

— Serios? se îngrijoră Sanji, ridicându-se dintr-un salt.

— „Singurul lucru de neiertat e să nu ierți“... Ai clocit-o singur?

— Cred că am citit-o undeva. E drăguț și plin de bun-simț, nu?

— Nu, totuși te iert. Încearcă să fii ceva mai în formă mâine.

— Nu pentru tine e mesajul, tâmpitule. Tu ai mai multă experiență cu femeile decât mine și, fiind eu în dubiu, voiam părerea ta.

— În dubiu despre ce, mai exact?

— Tipa încă nu s-a hotărât dacă acceptă să mai vorbim, așa că i-am scris.

— Sper că n-ai stat toată noaptea la ea pe palier, nu? Pentru că atunci ar fi jalnic. Și ce i-ai făcut ca să fie atât de supărată pe tine?

— Nu știu ce o deranjează, chestia cu minciuna sau chestia cu liftierul...

— Chipiul tău o fi de vină, dar care-i minciuna?

— Aș fi putut să-i explic, însă reacția ei mi-a tăiat elanul.

— Ce să-i explici? se enervă Sam.

— Tu n-ai visat niciodată să cucerești o femeie fără să pretinzi nimic, fără să te dai în spectacol, să te justifici, doar fiind tu însuși?

— Nu.

— Pot să dorm o oră aici? Nu te deranjez, îți promit.

Sam îl studie pe Sanji cu un aer grav.

— Uită-te în jurul tău și spune-mi dacă vreun lucru din încăperea te face să presupui că e o cameră de hotel... Ei bine, asta din cauză că biroul meu nu-i bordel, iar eu încă am un patron, în caz că ai uitat. Ziua s-a terminat, n-ai decât să te întorci la tine acasă, mă rog, vorba vine.

— Asta e, o să mă descurc altfel, oftă Sanji.

Și plecă împleticindu-se de oboseală, sub privirea consternată a lui Sam.

Avea o oră liberă până să intre în tură, timp doar pentru un drum dus-întors în Spanish Harlem, ca să se spele și să se schimbe, însă ar fi trebuit să dea ochii cu Lali, iar să întrețină o conversație era mai presus de puterile lui. Merse pe jos cale de două blocuri, intră în Washington Square Park și se trânti pe prima bancă ieșită în cale.

*

Sanji auzi un „hum hum”. Întredeschise ochii și văzu cum scaunul cu roțile al lui Chloe dispare la colțul aleii. Își frecă fața și, coborându-și mâna spre piept, dădu de o foaie de hârtie pe care scria:

*Umorul este o calitate esențială,
îmi place mult ideea dumneavoastră.*

Sanji băgă hârtia în buzunar și alergă spre Fifth Avenue. Își zări reflexia într-o vitrină și se sperie de propria înfățișare. Nici că putea arăta mai neatrăgător în hainele lui mototolite, după ce stătuse tolănit pe o bancă. Evită holul, se strecură pe intrarea de serviciu și, după ce-și puse uniformă, se duse la Deepak.

— Unde-i chipiul? întrebă cu îngrijorare unchiul său.

— Îmi pare rău, l-am uitat.

— Aș fi curios să știu unde și cum... Deocamdată, ia-l pe al meu. Și se pare că ai uitat și să faci un duș.

* * *

Noaptea venise cu liniștea ei. Sanji pândea întoarcerea ultimului său client. Domnul Morrison intră în hol clătinându-se, apoi ieși și făcu cale întoarsă sub copertină. Sanji îi sări în ajutor exact când se pregătea să traverseze.

— Vă place Haydn? îl întrebă domnul Morrison sughițând.

— Nu-l cunosc.

— A fost groaznic. O interpretare mediocră, dacă vreți părerea mea. Iar contrabasistul ăla care se strâmba la fiecare mișcare a arcușului era ridicol... Ieșim? Știu un băru-leț nemaipomenit.

— Mai bine mergem să vă culcați, dacă nu vedeți nimic rău în asta.

— Haideți, tinere, e o neînțelegere, eu nu mă culc, mai ales că nu vă cunosc. Chiar așa, cine sunteți? îl chestionă domnul Morrison, în timp ce Sanji îl trăgea spre ascensor.

— Liftierul dumneavoastră de noapte.

— Nu mai pricep absolut nimic în nenorocitu' ăsta de imobil. Mi s-a explicat că se pun butoane. Rețineți că nimeni nu mi-a spus pe care trebuie să apăs.

Sanji închise grilajul și acționă maneta. Pe când cabina se înălța, domnul Morrison alunecă ușor de-a lungul peretelui.

— Trei răspunsuri, nimic altceva, doar trei răspunsuri. Nu v-am cântat un cântec de leagăn, mormăi Sanji ridicându-l.

Îl lăsă pe palier și încercă mai multe chei din legătura pe care i-o încredințase Deepak, până o găsi pe cea potrivită. Înăuntru, pe culoar, se întrebă care ușă dădea spre dormitor. Domnul Morrison n-avea cum să-l lămuirească. Abia a treia ușă se dovedi cea bună. Sanji îl întinse pe domnul Morrison în pat, dar i se făcu milă de el când

Îl auzi gemând, așa că îl scăpă de încălțări. Șosetele tocite la călcâi și găurite la degetul mare spuneau multe despre singurătatea bărbatului mărunț și durduliu. Sanji reuși să-i scoată haina, îi aranjă pernele, îl acoperi cu pătura și se retrase.

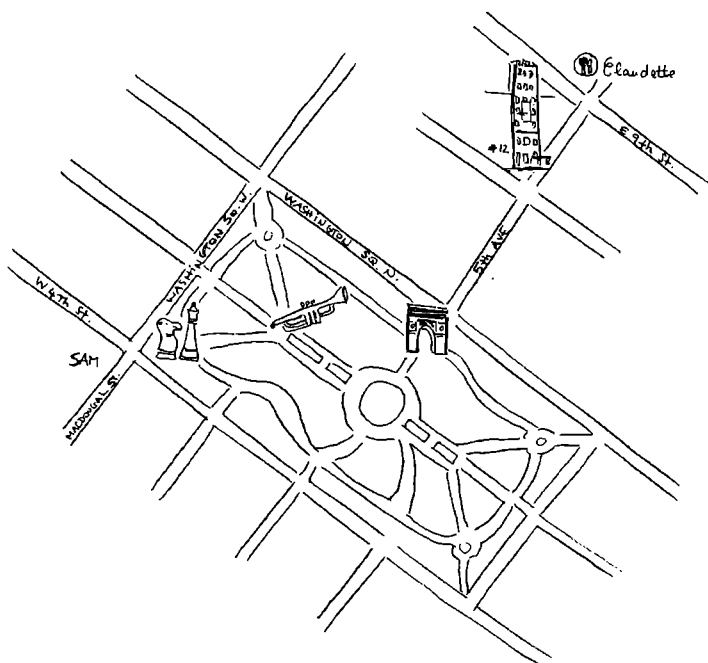
Când trecu prin fața băii, ezită o clipă, dar până la urmă ajunse la concluzia că nu risca mare lucru. Dușul se dovedi bine-venit. Luă un prosop curat de pe raft și se frecă pe tot corpul.

E greu să rezisti tentației canapelei din salon când ai spatele rupt după o noapte de dormit direct pe marmura din hol.

Sanji își reglă alarma telefonului mobil și-l lipi de ureche. Înainte să închidă ochii, se întreabă când se va decide Chloe să iasă seara. La ce bun s-o facă pe liftierul dacă ea rămânea închisă în casă? Și care era ideea care-i plăcea ei atât de mult? Sanji spera să-i poată pună întrebarea cât de curând.

* * *

Pe la patru dimineața, vezica domnului Morrison îl conduse la baie. Auzind un sforăit în salon și văzând un indian în chiloți dormind pe canapeaua sa, domnul Morrison își jură s-o lase mai moale cu băutura.



18.

Deepak se uită nedumerit la nepotul lui odihnit și în formă.

— Ți-ai părăsit postul azi-noapte?

— Nicio clipă, îl asigură Sanji cu toată convingerea.

— Înseamnă că părul tău e precum cuptorul ăla care se curăță singur, la care visează Lali. Sper să i-l ofer într-o bună zi. În fine, să trecem peste asta... Ți-am adus haine curate, mă rog, mătușa ta mi le-a dat, preciză el întinzându-i o sacoșă. O să rămân până mai târziu diseară, tot ea m-a rugat, ca să mai răsuflă și tu puțin. Vino să mă schimb pe la ora 20.

Când ieși din imobil, Sanji ridică ochii spre ferestrele de la ultimul etaj. I se păru că o zărește pe Chloe și o salută.

Ea se trase înapoi pentru a se îndepărta de fereastră, ținând în mână bilețelul pe care-l găsisese strecurat pe sub ușă.

Nu știu la ce idee vă referiți, dar mi-a venit alta. Ne întâlnim la 17:30, în parc. Și de data asta, nu ezitați să mă treziți.

Sanji

* * *

— Aveți un prenume frumos, nu l-am mai auzit, zise ea când ajunse lângă Sanji, care o aștepta pe bancă.

— Al dumneavoastră ar face furori la Mumbai, răspunse el, întinzându-i o gofră. Le-am cumpărat de la colțul străzii, arătau de-ți lăsa gura apă.

— Deci nu vă îndoiați că voi veni.

— Nu mă îndoiam că sunt în stare să mănânc două.

— Ce-ar fi să ne plimbăm? sugera Chloe.

Sanji mergea pe lângă ea. Îi stătea pe limbă o întrebare și nu rezistă mai mult de un minut până să i-o adreseze.

— Ce s-a întâmplat între Schopenhauer și dumneavoastră?

— Chiar vă interesează viața mea sau întrebați din politețe?

— Din politețe, răspunse Sanji.

— Haideți lângă fântână, e cel mai vesel loc din parc.

Avea dreptate. Un jongler neîndemânatic făcea eforturi să prindă niște bile, o femeie desena cu cretă colorată portrete pe asfalt, doi bărbați se îmbrățișau dragăstos pe iarbă, copiii alergau după jeturile de apă. Sanji se așeză pe marginea fântânii, Chloe opri scaunul lângă el și se uită la pledul de pe genunchi.

— N-am fost mereu așa, și ceva din povestea noastră a dispărut odată cu o parte din mine.

— Umorul, replicile spirituale, privirea, chiar zâmbetul dumneavoastră, toate astea nu-i erau suficiente?

— Aș prefera să schimbăm subiectul.

— Eu, nu.

— E drăguț că-mi spuneți asta, dar, de vreme ce ați fost martorul involuntar al despărțirii, vă aduc aminte că eu l-am părăsit pe el.

— Nu chiar...

— Cum adică nu chiar?

— De mine v-ați despărțit. Nu vă pot purta pică, a fost o greșeală cu numărul de telefon, însă acum, că mă gândesc mai bine, aș fi preferat să nu fie.

— Vreți să vă părăsesc? glumi Chloe.

— OK, nu m-am exprimat foarte clar, dar faceți un efort. Dacă aș fi fost destinatarul mesajului însemna că noi doi eram împreună.

Chloe se uită atent la Sanji și-l văzu atât de zăpăcit, că izbucni în râs.

— N-am mai auzit o asemenea absurditate. Sunteți complet nebun.

— Cred că trebuie să fii puțin nebun ca să nu înnebunești de tot.

— Ultimii ani pe care i-am trăit vă dau dreptate, nici nu vă imaginați câtă.

— L-ați mai sunat de atunci?

— La cine vă referiți?

— Știți foarte bine la cine.

— Și ce vă privește asta?

— Deepak mi-a ordonat să am grijă de dumneavoastră, nu-mi fac decât munca de liftier.

— De ce mi-ați spus că sunteți om de afaceri?

— Locuiți la ultimul etaj al unui imobil superb. Nu-i un motiv suficient?

— Sunt aici și am impresia că îmi faceți curte, destul de stângaci, dar...

— Dar ce?

— N-ar trebui să acordați atâta importanță aparențelor, știu ce spun.

— La mine în țară, nu e vorba de aparențe, oamenii din medii diferite nu se frecventează. Ați cina cu un liftier?

Privirea lui Chloe rătăcea undeva în zare.

— Schimbăm decorul, propuse ea. Măine, ies de la studio la ora 17, știți adresa...

— Da, aveam întâlnire nu departe de acolo.

Chloe plecă, dar Sanji mai rămase câteva clipe pe marginea fântânii. Înainte de a pleca și el, îi dădu un telefon lui Sam care tot încercase să-l sune. Banca de investiții Holtinger & Mokimoto citise dosarul lor și accepta să-i primească. Cu asemenea acționari, ar strânge repede și restul de capital.

— Nu-mi spune că-i prea devreme să sărbătorim! Am rezervat o masă la Mimi, unul dintre cele mai bune restaurante din oraș. Pe lângă bucătăria lor franțuzească, pata vrap a ta e o mâncare infectă, printre cele mai infecte din lume.

— Vada pay, și habar n-ai de nimic. Nu pot astă-seară.

— Dacă e din cauza acestei Otis, invit-o și pe ea.

— Ar fi cam complicat, cântărește vreo trei sute de kilograme. Goală.

Sam trase adânc aer în piept și-i închise telefonul în nas.

* * *

Seara, după ce-și luă postul în primire, Sanji nu avu niciun minut liber.

Deși nu putea să asocieze un nume cu chipul bărbatului care intră în hol, ducând o mică valiză în mână, era totuși sigur că-l mai zărise undeva. Se ridică de la pupitrul lui și-l întrebă ce dorea.

— La opt, vă rog, răspunse profesorul.

— Trebuie să vă anunț?

— Nu, e o surpriză. Chloe s-a întors?

— N-am dreptul să vă spun, astea-s ordinele, replică Sanji închizând grilajul ascensorului.

— Și de la cine vin aceste ordine? vru să știe profesorul în dreptul etajului trei.

Abia după ce trecură de etajul patru, Sanji își aminti că-l văzuse împreună cu Chloe, la restaurantul Chez Claudette.

— S-ar putea ca ei să nu-i placă surprizele. De altfel, multe femei detestă să fie luate prin surprindere. Ar fi trebuit să urmez regulile, mormăi Sanji trăgând de manetă.

Cabina se opri brusc între etajele șase și șapte. În alte circumstanțe, profesionalismul de care dădea dovadă înlocuitorul domnului Rivera l-ar fi liniștit, chiar l-ar fi amuzat pe profesorul Bronstein, însă venea după o călătorie de zece ore între Coasa de Vest și Coasta de Est, iar simțul umorului îi era la fel de ofilit ca și el.

— Vreți să fiți amabil și să repuneți ascensorul în funcțiune?

— După ce-mi spuneți cine sunteți!

— Tatăl ei! răspunse sec profesorul.

Sanji acționă maneta cu toată demnitatea.

— Vă prezint scuzele mele, aș fi preferat să ne fi cunoscut în împrejurări mai favorabile, dar...

— Aveți niște ordine, îl întrerupse profesorul. Cred că am priceput. Acum, dacă nu vedeți nicio problemă în asta, mi-ar plăcea să intru în casa mea și să-mi îmbrățișez fata care, vă asigur, va fi tare fericită că mă vede.

— La fel sunt și eu... În fine, nu asta voiam să zic... Noapte bună, domnule Chloe... nici asta nu-i ce voiam să zic, se bâlbâi el, dar nu știu numele ei de familie, mă rog, al dumneavoastră. Deepak îi spune domnișoara Chloe.

— Bronstein, profesorul Bronstein!

Sanji coborî, cu obrajii ca focul. Abia ajunsese în hol, că-l și chemară la etajul șapte.

Soții Williams erau în ținută de seară, domnul, în smoching, doamna, în rochie lungă.

— Foarte șic, îi complimentă Sanji, lăsându-i perplecși.

După scurt timp, plecară și soții Clerc, îngrijorați că întârzie la cinema.

— Ce film e? îi întrebă Sanji.

— *La La Land*, răspunse domnul Clerc.

— Am auzit numai de bine despre el... În fine, important e ca actorii să fie buni dansatori, conchise el, escortându-i pe hol.

Soții Clerc schimbă priviri amuzate sub copertină și se urcară în taxiul pe care Sanji îl oprise pentru ei.

Domnul Morrison renunțase la seara de operă. De fapt, renunțase pur și simplu să mai iasă. De la lăsarea nopții, umbla încolo și-ncoace prin salon, aruncând pe furis priviri grave spre canapea de fiecare dată când își mai turna un whisky.

Fapt încă și mai rar, doamna Collins sună la 20:50 și apără pe palier cu o valijoară. Ea deschise discuția, plângându-se în ascensor că nu reușise să încuie ușa.

— Niciodată nu pot! De obicei, o face Deepak în locul meu.

Sanji propuse s-o ajute, însă domna Collins îi răspunse că yalele ei erau atât de capricioase, încât risca să nu le mai poată descuia a doua zi.

— Nu dorm acasă, chicoti fermecătoarea bătrână doamnă. Avem un turneu de bridge la o prietenă care locuiește în Upper West Side. Partidele se termină noaptea târziu și bem și un pic cam mult, așa că prefer să dorm la ea.

— Nu vă abțiguiți prea tare, dacă vreți să câștigați turneul, o povățui Sanji.

— Mulțumesc pentru sfatul avizat, tinere, zise ea închizând portiera taxiului.

Până la miezul nopții, toți proprietarii se întorseseră. Când îi dusesese sus pe soții Clerc, Sanji dorise să afle dacă le plăcuse filmul.

— O comedie muzicală plină de farmec, răspunsese amuzată doamna Clerc.

Sanji le recomandase călduros *Jab Harry met Sejal*¹, un remake infinit mai dansant decât originalul.

Și fiindcă doamna Collins nu era acasă, Sanji se folosi de legătura de chei pentru a dormi în salonul său.

¹ Când Harry a întâlnit-o pe Sejal (în hindi în original), comedie romantică indiană. (N.t.)

Ziua când am lăsat deoparte protezele

De fiecare dată când le pun, două lame îmi pătrund în carne. Să stau în picioare este un efort supraomnesc, când pășesc arăt ca un robot dezarticulat. Mă clatin ca un marinar pe puntea unei corăbii în plină furtună, agățându-se de un bastingaj salvator.

Când stau în picioare, nu mai sunt femeie.

Protezele mele vor dormi în dulap, iar eu voi rămâne așezată. Trebuie să accepți viața așa cum este ea și să încetezi a te preface.

19.

Domnul Mokimoto îl ascultă pe Sam două ore, notându-și ceva din când în când. Brusc, începu să bată cu stiloul în masă, dând de înțeles că întrevederea se încheiase.

— Vreți să ne lăsați singuri o clipă? i se adresă banche-
rul lui Sam.

Sanji își asigură prietenul din priviri că putea con-
tinua discuția fără el, să nu-și facă griji. Sam își strânse
dosarele și se duse să aștepte pe hol.

— Asociatul dumneavoastră a fost foarte convingător,
începu domnul Mokimoto.

— Dar? continuă Sanji.

— De ce credeți că există un „dar“?

— Întotdeauna există unul.

— Mi-ar plăcea să aflu adevăratele motive care v-au
împins să concepeți acest proiect.

— Nu sunt sigur că doriți să le auziți, lumea afacerilor
nu se omoară după idealism, dar fiindcă mi-ați cerut-o...
Algoritmul meu nu funcționează ca altele. Nu oferă infor-
mația pe care așteptați s-o citiți, cea care vă întărește modul
de gândire. Ca să fiu exact, la început face asta, dar numai la

început. Apoi, treptat, vă propune puncte de vedere diferite, mărturii, emoții, deschide ferestre spre alte vieți. Platforma mea socială acordă mai multă atenție relațiilor umane decât relațiilor virtuale. Când postează ceva, indiferent că e vorba de fotografii ale locurilor pe care le-a vizitat sau de opere pe care le-a apreciat, utilizatorul poate cu adevărat să aleagă parametri de confidențialitate, să rămână stăpân pe viața lui particulară. Invers decât la Facebook, niciun algoritm nu intervine să decidă ordinea în care utilizatorul vede apărând informațiile. Și, chiar mai original, publicitatea este interzisă, utilizatorii noștri nu sunt vaci de muls, nu le furăm datele. Pe scurt, facem exact contrariul a ceea ce fac concurenții noștri și a ceea ce Sam v-a povestit. Nu doar punctele comune îi vor pune în legătură pe utilizatorii noștri, ci și diferențele dintre ei. Rețelele sociale funcționează izolat de restul lumii, ne dezbină, ne pun față în față, aprobă un sistem de caste pe care clasele dominatoare îl întrețin și care macină ca o cangrenă India. Imaginați-vă cum se transformă o societate în care oamenii se ascultă, în loc să se insulte. Vrem să-i învățăm pe oameni să se cunoască, să se înțeleagă, să se respecte, să-și lărgească orizonturile, să înăbușe focul urii care se hrănește din ignoranță.

— O abordare cel puțin nepotrivită.

— Familia mea nu s-a abținut să sublinieze același lucru și bănuiam că nici reacția dumneavoastră nu va fi alta. Probabil că tocmai am făcut praf eforturile lui Sam, dar ipocrizia nu-i punctul meu forte, adăugă Sanji ridicându-se de pe scaun.

— Stați un pic, n-am terminat. Fiul meu cel mare are douăzeci și trei de ani. Alaltăieri, mi-a spus cât de rău crede el că e condusă țara noastră. America e mai dezbinată ca oricând, inegalitățile se adâncesc, cei de la putere

par să nu se dea în lături de la nimic, vă scutesc de restul fiindcă pe mine mă viza prin criticile lui. Care critici nu sunt lipsite de temei, mărturisesc. Programele de educație, de sănătate, ajutoarele pentru cei săraci, protecția mediului, justiția, libertățile civile, amicii mei descompun totul cu o metodologie implacabilă. Săptămâna trecută, al treilea înalt demnitar al națiunii se felicita că a făcut să fie votată o reformă fiscală care-i va permite unei învățătoare să câștige un dolar cincizeci în plus pe săptămână. Paul Ryan a încasat o jumătate de milion de dolari de la frații Koch, niște industriași puternici pe care i-a ajutat să economisească un miliard și jumătate la impozite. Nu mă plâng, ca toți magnații din țara asta, beneficiaz din plin de reformă și rareori am realizat profituri ca în acest an. Fapt ce m-a determinat să supun atenției fiului meu următoarea problemă: cum va reacționa în ziua când, ca un bancher responsabil, o să-i înhaț casa, mașina, asigurarea de sănătate, când o să cresc costul studiilor copiilor lui, o să-i plafonez salariul sau o să-l înlocuiesc cu o mașină mai rentabilă decât el, pe scurt, când voi reuși să-i anihilez orice speranță de a trăi decent? O să se înfurie, o să mă deteste, nu? Mi-a răspuns că deja o face. Însă furia lui nu aduce nimic în afară de și mai multă ură, și mai multă frustrare în această lume. Puțin îmi pasă de scrupulele lui, fiindcă, oricât ar fi de nobile, nu ne pot împiedica să continuăm a-i subjuga generația. Am obținut tot, industrie, comerț, agricultură, bănci, chiar și informația ne aparține. Cât despre partidele politice, le-am cumpărat de mult.

— De ce să vă umiliți fiul așa?

— Ca să înceteze să creadă că morala lui sterilă va face din el un om de bine. Ca să înceteze să gândească. Mai bine să facă tapaj cât mai are forță, să se ducă să mănânce,

să bea și să iubească, să înceteze cu revolta și să revoluționeze lumea, și mai ales să trăiască!

— Și ce legătură are cu mine frumosul dumneavoastră discurs?

— Ajung și acolo. Avem atâția bani că nu mai știm ce să facem cu ei. Însă am mers prea departe, amicii mei sunt pe cale să pună stăpânire și pe democrații, setea lor de putere e insașiabilă. Puteți să le numiți remușcări, dacă vreți, dar și mie mi-ar plăcea să provoc puțin balamuc în sistem, până nu e prea târziu. Și dispun de mijloacele necesare. Așa că spuneți-i prietenului dumneavoastră care vă așteaptă afară să-mi trimită contractele. Aveți banii, dacă acceptați un investitor ca mine.

Sanji îl privi drept în ochi pe bancher, apoi îl părăsi în grabă.

Trecu în goană prin fața lui Sam, coborî valvârtej scările băncii și opri un taxi care să-l ducă pe 28th Street.

* * *

Chloe aștepta pe trotuar. Sanji își ceru scuze că întârziase, apucă mânerul scaunului și porni într-o cursă nebună, făcând slalom printre pietoni.

— Pot să știu ce faceți?

— O întrecere cu acest autobuz, răspunse Sanji, pariez că ajungem înaintea lui pe malul fluviului.

— Cine v-a spus că merge într-acolo?

— Nimeni, dar noi mergem!

— Și așa putea să știu de ce sunteți așa de binedispuș? întrebă ea când Sanji se hotărî în sfârșit să încetinească.

— Să petrec o clipă cu dumneavoastră nu-i un motiv suficient?

— La naiba! Mi-am uitat cartea în cabina de înregistrări și voiam să repet astă-seară.

— O să mă duc eu după ea mai târziu.

— De ce vă străduiți atâta pentru mine?

— Îmi place să fac servicii oamenilor... altfel n-aș mai fi liftier.

Înainte de a ajunge pe malul fluviului Hudson, trecură pe sub vechile căi ferate de la High Line, transformate în loc de promenadă. Sanji ridică privirea și admiră impunătoarea structură metalică. Chloe îi spuse că exista un ascensor pe 30th Street.

Hoinăriră o vreme pe drumul mărginit de verdeață, coborând de la Chelsea până la Meat Packing District. Doi alergători trecură pe lângă ei și se îndepărtară rapid.

— N-o spun ca să mă dau mare, dar, acum câțiva ani, i-aș fi depășit cu ușurință.

— Nu v-ați gândit niciodată să purtați proteze?

— Picioare false? Am unele minunate în dulap, din oțel, cu tălpi de ceramică. Schimbă felul în care mă privesc ceilalți, nu și viața mea.

— Nu vorbeam de estetică, ci de stat în picioare, de mers.

— Încercați să petreceți o zi cocoțat pe catalige și mai discutăm după aceea.

— N-ați avea nevoie să le purtați tot timpul. Tata își scoate ochelarii când se culca. Deși... i se mai întâmpla să-i uite pe nas când își făcea siesta.

Chloe izbucni în râs.

— Ce-am zis?

— Sunteți de o naturalețe oarecum dezarmantă.

— Și e bine?

— Nu pentru toată lumea, dar pentru mine, da.

— Nimic nu-mi doresc mai mult decât să vă dezarmez.

— Terminați cu asta, vă rog.

— Cu ce să termin?

— Cu jocul seducției. Pe moment, e plăcut, mai târziu, doare, ca protezele.

— Nu-i un joc și, în plus, de ce anume vă temeți? Că cineva e interesat de dumneavoastră?

Chloe se răsuci spre gradenele de peste 10th Street, aflate la câțiva metri mai departe.

— Vedeți cuplul de acolo care se uită la noi? Îi fascinează scaunul meu cu roțile.

— Ce vanitoasă sunteți!

— Mulțumesc, dar nu văd de ce.

— Fiindcă sunteți convinsă că oamenii vă acordă atenție. De fapt, la mine se uită, se întreabă dacă sunt un prieten sau servitorul. Și chiar sunt liftierul dumneavoastră, rețineți!

— Nu contează!

— Dumneavoastră aveți roți frumoase, dar eu am pielea închisă, ce credeți că-i șochează mai mult?

Chloe îl privi țintă.

— Apropiati-vă, îi șopti ea.

Îi înconjură gâtul cu brațele și îl sărută pe buze. Un sărut de cinema, dar totuși un sărut, iar obrajii lui Sanji își schimbă culoarea în purpuriu.

— Gata, acum ei știu că nu sunteți servitorul meu.

— Părerea oamenilor are o așa de mare importanță pentru dumneavoastră? Întrebă Sanji.

— Nu-mi pasă câtuși de puțin de ce cred oamenii, răspunse ea.

— Câtuși de puțin?

— După cum am spus!

— Atunci, de ce m-ați sărutat?

Până să-i răspundă Chloe, Sanji îi întoarse sărutul, un sărut adevărat de astă-dată.

Avură nevoie de ceva timp ca să-și domolească bătaile inimii. Se priviră în tăcere, la fel de surprinși amândoi. Apoi își reluară plimbarea fără să scoată niciun cuvânt.

Când ajunseră iar în stradă, turiștii erau atât de numeroși, încât Chloe abia reușea să-și croiască drum pe trotuar. Sanji descoperi un magazin de înghețată. Fiindcă nu se putea sta decât pe niște taburete dispuse lângă mesele înalte, Sanji se așează turcește în fața scaunului cu roțile al lui Chloe.

— E prima oară când am un bărbat la picioare, îi zise ea zâmbind.

Sanji ridică partea de jos a pledului și se strâmbă dubitativ, iar Chloe, nici pe departe ofensată, se amuză copios.

— Nu m-ați întrebat ce-am pățit.

— Și e rău că n-am făcut-o?

— Prima dată, am presupus că n-ați îndrăznit, apoi...

— Apoi ce?

— Mi s-a părut că n-o faceți din delicatețe...

— Poate sunt un egoist pe care nu-l interesează ce vi s-a întâmplat.

— Posibil și asta, replică ea.

Sanji se uită fix la ea, apoi se ridică.

— Am ceva important de rezolvat, înainte să-mi încep tura. Vă puteți întoarce singură acasă?

— Ar trebui să mă descurc.

— Ei bine, înainte ca trăsura să mi se transforme la loc în dovie, permiteți-mi să vă salut, domnișoară.

O sărută pe Chloe pe ceafă și plecă.

* * *

Sanji își petrecu noaptea în hol, adâncit în paginile cărții pe care o recuperase de la studioul de înregistrări.

După fiecare capitol, ieșea din imobil, traversa bulevardul, ridica ochii spre ferestrele de la etajul opt, apoi se întorcea la biroul de la recepție ca să-și continue lectura.



20.

La ora 11, un polițist se prezintă în hol. Își scoase ostentativ insigna și întreabă dacă o anume doamnă Collins locuiește la această adresă.

— A pățit ceva? se îngrijoră Deepak.

În loc de răspuns, inspectorul îl rugă să-i indice etajul.

Deepak avusese de-a face cu poliția o singură dată, la vârsta de treisprezece ani, iar amintirea loviturilor de baston îi bântuise multă vreme nopțile. În ascensor, inspectorul observă că mâna îi tremura pe manetă.

Când doamna Collins deschise ușa, polițistul își arătă iar insigna.

— N-ați pierdut timpul, am sunat abia acum o oră.

— De obicei, oamenii se plâng de contrariu, bombăni inspectorul Pilguez. Pot să intru?

Doamna Collins se dădu într-o parte ca să-l lase să treacă și îi făcu semn din ochi lui Deepak, pe care nu-l mai văzuse niciodată atât de palid. Apoi îl conduse pe inspector în salon și îi relată faptele: când a vrut să se îmbrace dimineață, descoperise că i se furase un colier de mare valoare.

Era aproape sigură că alaltăieri îl avea, fiindcă stătuse în cumpănă dacă să-l poarte seara, când plecase la o prietenă.

— Ce prietenă? întrebă nonșalant inspectorul.

— Philomène Tolliver, ne știm de-o viață. O dată la trei luni, organizăm turnee de bridge la ea acasă. Niște seri în care băutura nu lipsește, dimpotrivă, așa că prefer să rămân acolo peste noapte.

Inspectorul își notă în carnețel numele și adresa lui Philomène Tolliver.

— Vi se întâmplă des să nu dormiți acasă?

— O dată pe trimestru.

— În afară de prietena dumneavoastră și invitații săi, cine mai cunoștea data turneului?

— Majordomul ei, cei de la restaurantul care livrează mâncarea — Philomène e incapabilă să pregătească și ouă jumări — portarul ei, poate și alte persoane, de unde să știu eu?

— În taxiul cu care v-ați dus, ați menționat că nu vă întoarceți acasă?

— Nu mai sunt eu tânără, dar încă n-am ajuns să vorbesc singură.

— Peste zi, lipsiți de-acasă între anumite ore?

— Se mai întâmplă, uneori mai plec pe la mijlocul după-amiezii.

— Ca să vă duceți unde?

— Ce legătură are asta cu ancheta? Mă plimb, am voie.

— Nu mă aflu aici ca să vă agasez, doamnă, încerc doar să stabilesc o listă cu persoanele care ar putea să știe când nu e nimeni în apartament.

— Înțeleg și mă voi strădui să vă ajut, răspunse doamna Collins, încurcată.

— Unde ați văzut acest colier prețios ultima dată?

— Acolo unde-l țin de când mi l-a dăruit răposatul meu soț. În sertarul cu bijuterii.

Dressingul doamnei Collins era un talmeș-balmeș. Haine împrăștiate pe jos, prosoape de baie îngrămădite într-un colț, sertare întredeschise.

— Au fost zeloși, nu glumă, oftă inspectorul.

Doamna Collins lăsă ochii în pământ, iar inspectorului i se făcu milă de ea văzând-o derutată.

— O spargere e întotdeauna mai șocantă decât ai crede.

— Nu, nu-i asta, murmură doamna Collins, sunt un pic mai dezordonată, soțul meu mereu îmi reproșă asta. N-aș ști să spun cine e vinovat de haosul de aici, eu sau hoții?

— Da, înțeleg, suspină inspectorul. Faceți-mi plăcerea și verificați dacă nu cumva colierul e pe undeva prin învălmășeala asta. Dar nu atingeți sertarele, o să iau amprente. Va trebui să le iau și pe ale dumneavoastră, ca să le eliminăm în caz că vom găsi ceva.

— Desigur, se scuza doamna Collins. Îmi dați o mână de ajutor?

— Nici gând! O să cercetez încuietorile. Există o ușă de serviciu?

— În bucătărie, răspunse doamna Collins arătând spre capătul culoarului.

Inspectorul se întoarse peste câteva minute. Dressingul nu arăta deloc mai aranjat, doar că dezordinea părea diferită.

— E singura bijuterie care v-a fost furată?

— Habar n-am, celelalte sunt false, nici nu contează.

— Deci hoțul știa ce caută. Mai rămâne să aflăm cum a intrat.

— Nu am reușit să încui, cineva care se pricepe a forțat ușa fără probleme.

— Nu sunt urme de efracție, o adevărată lucrare de artist, asta dacă n-o fi avut cheile.

— Imposibil, nu mă despart niciodată de ele, afirmă doamna Collins deschizând geanta.

— Și n-ați observat nimic neobișnuit? Cineva care să vă fi urmărit în ultimul timp?

Doamna Collins clătină energic din cap.

— Bine, am tot ce-mi trebuie. Să veniți la comisariat să semnați o declarație. Aveți asigurare?

Doamna Collins răspunse că da. Inspectorul îi întinse o carte de vizită și o rugă să-l sune dacă îi revenea în minte vreun detaliu suspect.

Polițistul profită de prezența lui Deepak în lift ca să-l chestioneze.

— N-ați remarcat nimic anormal în ultimele zile?

— Depinde de ce înțelegeți prin anormal, răspunse lăconic Deepak.

— Îmi imaginez că, într-un imobil cu asemenea standing, nu ai cum să te plictisești, glumi Pilguez. Au mai fost spurgeri?

— Nici măcar una de când lucrez aici, iar asta înseamnă 39 de ani.

— Nu-i deloc clară afacerea asta, mormăi polițistul. Sunteți echipați cu camere de supraveghere?

— Avem trei, presupun că o să-mi cereți înregistrările.

— Presupuneți bine. Au venit recent persoane străine?

Invitați, voluntari care fac chetă, muncitori...

— Nimeni, în afară de doi tehnicieni de la firma de ascensoare, săptămâna trecută, însă domnul Groomlat și cu mine nu i-am lăsat nicio clipă singuri.

— Cine este acest domn Groomlat?

— Un expert contabil care ocupă biroul de la primul etaj, este și administratorul proprietății.

— Primește clienți?

— Foarte rar, ca să nu zic niciodată.

— Vreun curier a întârziat pe la etajele de sus?

— N-au acces decât în hol, noi ducem sus coletele.

— Noi?

— Domnul Rivera lucrează noaptea, iar eu, ziua.

— La ce oră vine colegul dumneavoastră?

— Deocamdată, nu mai vine, este în spital. A căzut pe scară.

— Ca să vezi! Când s-a întâmplat?

— Acum aproximativ două săptămâni.

— Cine îi ține locul?

Deepak ezită să răspundă.

— Nu-i o întrebare prea complicată, insistă inspectorul.

— De câteva zile, nepotul meu.

— Și unde stă acest nepot?

— La mine.

— Nu are un domiciliu al lui?

— Ba da, la Mumbai. E în trecere prin New York. După accidentul domnului Rivera, a fost amabil și mi-a propus să ne ajute, ascensorul nu poate fi manevrat decât de un liftier calificat, fapt ce cauza unele probleme seara.

— Nepotul sosește de la Mumbai și-l înlocuiește așa, la repezeală, pe colegul dumneavoastră care a picat în nas pe scări. Se petrec niște chestii aici! Are permis de muncă?

— Actele lui sunt în regulă, sindicatul ne-a eliberat un contract de stagiu. În plus, Sanji e un băiat cinstit, garantez pentru el.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar nu-i un alibi. Bun, aduceți-mi înregistrările. Cu puțin noroc, se vor dovedi mai vorbărețe decât dumneavoastră. Să-i spuneți nepotului să treacă pe la mine, la comisariat, cât mai curând, aş avea câteva întrebări să-i pun.

Deepak se duse la subsol după casete și i le dădu inspectorului.

— Această doamnă Collins e întreagă la minte? întrebă Pilguez.

— E cea mai fermecătoare persoană dintre cele care locuiesc aici.

— Soțul ei a murit de mult?

— Domnul Collins ne-a părăsit acum vreo zece ani.

— Pe la ce oră se întorc acasă proprietarii? Va trebui să-i interoghez și prefer să nu vin de mai multe ori; totuși, nu-i afacerea secolului.

— Îi puteți găsi pe toți la lăsarea serii.

* * *

Chloe se ducea să-și pregătească micul dejun în bucătărie, dar se întoarse brusc pe culoar. Niciun bilet nu fusese strecurat pe sub ușă în cursul nopții. Abia când plecă la 10:00 spre studio, își descoperi cartea pe covorașul de la intrare și un mesaj mâzgălit pe un semn de carte.

Vreau să vă cer un serviciu, vă aștept la ora 18, la colțul bulevardului, lângă parc.

Sanji

* * *

Înregistrarea i se păruse interminabilă din cauza căldurii din cabină și a inginerului de sunet care o tot întrerupea. Ba nu articula destul de clar, ba sărise un rând, ba citea prea repede, ba prea lent. Pe la ora 16, Chloe hotărâse că era mai bine să se oprească.

Trecuse pe acasă să se schimbe și, când ieșise iar, i se păruse că Deepak arăta ciudat. Se gândi la asta în timp ce rula spre parc, unde Sanji o aștepta rezemat de grilaj.

— Ne-am fi putut întâlni mai jos, vizavi de casa mea, zise ea apropiindu-se.

— Prefer să nu mă vadă Deepak.

— Pe dumneavoastră sau pe noi?

— Aș vrea să-i fac un cadou mătușii mele ca să-i mulțumesc că mă găzduiește. Am o vagă idee despre ce i-ar plăcea, dar aș dori să vă cunosc părerea.

Și fiindcă nu era în timpul serviciului, Sanji îi propuse lui Chloe să împingă scaunul.

— Nu, conduceți ca un țăcănit, răspunse ea. Unde mergem de data asta?

— La două străzi de aici.

— Sunteți rudă cu Deepak?

— Ce vă face să credeți asta?

— Nimic în mod special.

— În afară de faptul că suntem amândoi indieni...

— A fost o întrebare idioată, zise imediat Chloe.

— Mătușa mea e soția lui.

— Deci întrebarea mea n-a fost prea idioată.

Sanji deschise ușa unei florării din University Place colț cu 10th Street.

— Aveați nevoie de mine ca să cumpărați flori?

— Habar n-am care i-ar plăcea.

— Preferații mei sunt trandafirii din soiurile vechi, ca aceștia, îl lămurii Chloe în fața unui buchet de Abraham Darby. Dar pentru mătușa dumneavoastră, am o idee mai bună decât florile.

Îl târî spre o cofetărie.

— Niște prăjituri asortate! Poate să profite și Deepak de cadou.

— Ciudat, parcă i-ați cunoaște mai bine decât mine.

— Nu-i deloc ciudat, mă întâlnesc cu Deepak zilnic de ani întregi.

— Dar pe dumneavoastră ce vă tentează? o întrebă Sanji în fața vitrinei.

— Un ceai, cu condiția să-l alegeți dumneavoastră.

Și lângă un ceainic cu ceai de Assam, împărtășă două merenguri și un moment de stânjeneală.

— Nu am acest obicei, zise într-un târziu Sanji.

— Să cumpărați flori?

— Să sărut o femeie pe care de-abia o cunosc.

— Eu v-am sărutat și nici mie nu-mi stă în obicei să fac asta, mai ales a doua zi după o despărțire.

— Atunci, n-avem decât să zicem că respectivul moment n-a existat niciodată.

— Și cum să facem asta?

— Purtându-ne ca niște adulți, de pildă.

— Spuse cel care m-a dus ieri într-o cursă nebună și care nu știe să aleagă singur un buchet de flori. Dar dacă asta doriți...

Sanji se aplecă peste masă s-o sărute, însă Chloe întoarse delicat capul.

— După ce domnul Rivera se însănătoșește, vă întoarceți la Mumbai, nu?

— Dacă se însănătoșește repede, da.
— Și în caz contrar, mai devreme?
— Peste două săptămâni, poate trei.
— Atunci, da, e mai bine să zicem că momentul...
— Ce distanță ne separă? Un ocean și două continente sau opt etaje?

— Nu fiți răutăcios! Credeți că o fată ca mine...
— N-am întâlnit niciodată o femeie ca dumneavoastră.
— Parcă spuneți că abia mă cunoașteți.
— Există atâția oameni care eșuează din motive aiurea! Ce riști furând un dram de fericire? Dacă sfârșitul lumii ar fi programat pentru ziua când domnul Rivera va ieși din spital, n-ar merita să trăim din plin timpul care ne rămâne?

Chloe se uită la Sanji schițând un zâmbet.

— Mai încercați o dată, murmură ea.
— Să vă conving să ne dați o șansă amândurora?
— Nu, să mă sărutați, dar de data asta aveți grijă să nu răsturnați ceainicul.

Sanji se aplecă spre ea și o cuprinse în brațe.

— Ar fi al naibii de nedrept pentru domnul Rivera să aibă loc sfârșitul lumii în ziua când părăsește el spitalul, zise Chloe ieșind din ceainărie.

* * *

Inspectorul Pilguez se întoarse la ora 18, să-i chestioneze pe ocupanții imobilului de la numărul 12, de pe Fifth Avenue.

Pe doamna Zeldoff o trecură fiori aflând că se comisese un furt sub acoperișul ei. Nu oferă niciun element util anchetei și, dintr-un motiv care-i scăpa încă, nu suflă o vorbă despre bănuielile care planaseră recent asupra

liftierilor. Poate că, fără aceștia, hoții ar fi intrat și-n apartamentul ei.

Domnul Morrison avea o mahmureală zdravănă. Ezită puțin înainte de a mărturisi că i s-a părut că zărește în salon un bărbat de culoare, în chiloți. Inspectorul numără sticlele goale de sub măsuta joasă și replică prompt că, pe vremea când trăgea serios la măsă, Donald Trump venise să-i cânte în bucătărie, îmbrăcat în tutu, ceea ce reprezentase una dintre cele mai traumatizante experiențe din viața lui.

Soții Clerc nu văzuseră și nu auziseră nimic. Doamna Clerc se simți obligată să-și expună detaliat programul din ultimele zile, dar inspectorul, care nu-i cerea atât de mult, o întrerupse. Nu o suspecta deloc.

Doamna Williams se arătă și mai vorbărească, povestind incidentul din cursul intervenției tehnicienilor veniți să modernizeze liftul. În câteva minute, ajunsese să afirme că rezolvase întreaga afacere. Liftierii sabotaseră echipamentul și, pentru ca administrația să renunțe definitiv la instalarea lui, organizaseră o spargere ca să bage în sperieți pe toată lumea și să demonstreze că prezența lor e indispensabilă. Inspectorul se îndoia că, la vârsta lui, colegul lui Deepak se aruncase pe scări ca să facă o glumă bună. Doamna Williams mirosea a medicamente, un iz respingător care-i amintea lui Pilguez de alifia pe bază de camfor cu care mătușa Martha își ungea varicele, chiar și numai asta i-o făcea antipatică.

— Și eu am desfășurat o anchetă, protestă ea. Au loc multe întâmplări în imobilul ăsta, am descoperit că noul nostru liftier e rudă cu Deepak, nu vi se pare ciudat?

— Mă îndoiesc că a fost o anchetă prea grea. Mi-a spus de nepotul lui chiar înainte să-l întreb. Fina nevastă-mii

a lucrat vara trecută la dispeceratul comisariatului, puteți spune că pe pile, dacă vreți, dar de aici și până la a-mi acuza nevasta de furt...

— Ei bine, de vreme ce refuzați să vă îndepliniți datoria, de ce mă faceți să-mi pierd timpul? se indignase doamna Williams.

Amândoi își puneau aceeași întrebare, răspunsese inspectorul, apoi plecă trântind ușa.

Pilguez se întâlnește în holul de la intrare cu Chloe Bronstein și îi ceru să-l primească în apartament ca să stea puțin de vorbă.

O informă despre cele petrecute și îi mărturisi că ea era prima și singura care manifestase empatie pentru doamna Collins. Inspectorul o chestionă despre liftieri, iar Chloe îi întreabă dacă doamna Williams exagerase cu bârfele. De un an încoace, xenofobia ei nu mai avea limite, era de-ajuns să te uiți la emisiunea soțului de pe Fox News ca să-ți dai seama în ce măsură opiniile amândurora concordau.

— O adunătură de prieteni pe cinste în imobilul vostru, se amuză inspectorul. N-ați văzut nimic ciudat de la fereastră? continuă el uitându-se fix la Chloe.

— De ce mă întrebați?

— Așa, am simțul observației. Și ceva îmi spune că seamănă în privința asta.

— A observa nu înseamnă a judeca, domnule inspector.

— Ați avut deja de-a face cu noul liftier?

— Ce importanță are?

— De ce să nu răspundeți simplu prin da sau nu?

— E un bărbat amabil și generos.

— Cam multe informații despre cineva pe care îl cunoașteți de puțină vreme.

Chloe îl privi perplexă. Polițistul era o prezență liniștitoare. Simțise ceva similar când Sanji o ridicase din scaun ca s-o așeze în taxi. Iar senzația se reînnoia de fiecare dată când se afla în compania lui.

Fiindcă ea rămase tăcută, inspectorul se retrase.

În ascensor, îl întrebă pe Deepak dacă avea idee cum anume reușise spărgătorul să-i înșele vigilența și să pătrundă în imobil.

— Un adevărat mister. Când urcăm, încuiem întotdeauna ușa din hol, îi explică Deepak.

După plecarea inspectorului, Deepak se gândi iar la dimineața în care îi adusese haine de schimb nepotului și îl găsisese curat ca un pahar.

* * *

— Da'știu că te gândești la silueta mea! exclamă Lali cu un zâmbet până la urechi. De ce mi-ai adus prăjituri?

— Ca să vă mulțumesc că mă găzduiți.

— Păi atunci, judecând după ce faci tu pentru noi, ar trebui să dau drumul la cuptor și să-ți pregătesc un tort etajat.

— Pot să-ți pun o întrebare un pic mai personală? zise Sanji, așezându-se la masa din bucătărie.

— Tu pune-o, vedem noi după.

— Cum de-ați avut curajul să fugiți din India?

— Ai formulat greșit întrebarea. Cea care te face să fugi e teama. Curajul te împinge să mergi înainte, să îmbrățișezi o altă viață... Curajul înseamnă să sperii.

— Dar a trebuit totuși să renunți la tot.

— Nu la ce era esențial. Și, de altfel, eu n-am fugit, eu am plecat cu Deepak, sper că sesizezi nuanța.

— Când ai știut că e bărbatul vieții tale?

Încă un zâmbet lumină chipul lui Lali, malițios de astă dată.

— Cum o cheamă? Oh, te rog, nu mă aburi! Când pui asemenea întrebări, te roade ceva aici, zise ea înfigându-și arătătorul în pieptul lui Sanji. Locuiește la Mumbai? Nu, bineînțeles că nu, adăugă ea imediat, altfel n-ai descoase-o pe bătrâna ta mătușă.

Sanji rămase tăcut.

— Atât de grav e? continuă Lali. Ce-ai vrea să-ți spun? Știi pur și simplu. Poți să invoci toate motivele din lume, mai ales pe cele proaste, să-ți pui ochelari de cal ca să nu vezi evidența, dar, în realitate, singura alegere pe care o putem face este să profităm de șansă sau s-o lăsăm să treacă. Dacă nu l-aș fi urmat pe Deepak, mi-aș fi petrecut viața tânjind după el.

— Nu te-ai temut niciodată de diferența dintre voi?

— Să-ți dau un sfat: dacă te afli într-un loc unde toată lumea e ca tine, șterge-o cât poți de iute. Iar acum, având în vedere cât este ceasul, dacă nu vrei să-l găsești pe Deepak în toane proaste, ai face bine să n-o mai lungești.

Sanji se uită la pendula din bucătărie și se năpusti spre baie.

Ajunse doar cu jumătate de oră întârziere pe Fifth Avenue, la numărul 12.

* * *

Văzând mutra unchiului său, Sanji preferă să i-o ia înainte.

— Am stabilit la ora 20!

— Am stabilit asta ieri. În fine, măcar azi ești prezentabil. Ai vorbit cu mătușa ta?

— Nu, de ce?

— Deci n-ai aflat nimic?

Deepak îi povesti despre spargerea dată în imobil.

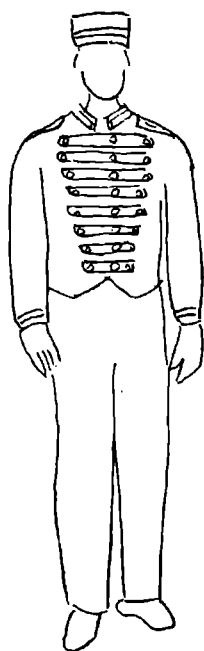
— Incredibil! fluieră Sanji.

— Inadmisibil! replică unchiul său. Orice scamatorie ai fi folosit ca să faci duș noaptele trecute, sper că n-ai uitat să încui ușa de la intrare înainte să dispari. Altceva nu vreau să știu. Fii vigilant astă-seară, hoțul ar putea avea ideea ciudată să se întoarcă.

Deepak îi întinse lui Sanji cartea de vizită a inspectorului și îi mai dădu un sfat. Cu cât vorbești mai puțin, cu atât mai mic e riscul să regreți ce-ai spus.

— Inspectorul vrea să te vadă mâine. Și nu uita ce ți-am zis. Acum du-te și pune-ți uniforma, aș vrea să plec.

Sanji răsuci cartea de vizită între degete, o puse în buzunar, după care coborî la subsol.



21.

Sanji mai avea o oră liberă până la întâlnirea cu Sam. Băgă mâna în buzunar, scoase cartea de vizită pe care i-o dăduse Deepak și citi adresa de pe ea. Comisariatul se afla pe 10th Street, între Hudson și Bleecker. Zece minute până acolo, cincisprezece ca să discute cu polițistul și douăzeci de minute ca să ajungă la întâlnire, poate măcar o dată mai devreme.

Se prezentă la 6th *Precinct* și întrebă de un anume inspector Pilguez.

— Ce treabă aveți cu inspectorul Pilguez? vru să știe un bărbat care bătea ritmic cu pumnul într-un automat de băuturi calde.

— Eu, niciuna, el dorește să mă vadă.

Inspectorul se întoarce și se uită cercetător la clientul său.

— Ah, da, colierul văduvei, afacerea care o să-mi încununeze cariera. Bine, veniți cu mine, v-aș fi oferit o cafea, dar mașinăria asta nenorocită are o crampă la pahare.

Sanji nu era sigur că a priceput tot, mai ales motivul pentru care inspectorul era într-o asemenea dispoziție,

însă îl urmă în încăperea alăturată și se așează pe scaunul indicat de polițist.

— Vasăzică așa, sunteți cel care-i ține locul liftierului de pe Fifth Avenue nr. 12.

Ascultând cu strictețe sfaturile lui Deepak, Sanji se mulțumi să dea din cap aprobator.

— Camerele de supraveghere ale imobilului ne-au oferit niște imagini interesante. Se vede cum părăsiți pupitrul de la recepție la douăzeci de minute după miezul nopții și vă întoarceți abia dimineța, la 6:10. Și a doua noapte, cam tot așa, dispăreți între miezul nopții și 6:00. Unde sunteți în timpul ăsta?

— Dorm.

— De acord, dar unde?

— La subsol, în boxă.

— Ar fi ciudat, fiindcă nu apăreți nicio clipă pe culoarul de la subsol, care și el e filmat. Noaptea următoare, rămâneți la post, dar mișcările dumneavoastră dau serios de gândit. Ieșiți din imobil la fiecare oră și vă întoarceți în scurtă vreme. Sunt curios din fire, deci am dat o raită pe la restaurantul de vizavi, observasem pe fațada lor o cameră de supraveghere. Iar lucrurile devin și mai bizare. Se vede cum traversați bulevardul, vă proțăpiți pe trotuar și vă uitați cu mare interes la ferestre. Numărați porumbeii din balcoane?

— Aveți vreo dovadă că furtul a fost comis noaptea?

— Doamna Collins ne-a mărturisit că lipsește două ore după-amiaza, dar spărgătorii rareori acționează în plină zi. Iar unchiul dumneavoastră ne-a asigurat că închide ușa imobilului de câte ori merge la etaj, ceea ce în mod clar nu-i și cazul dumneavoastră.

— Fals, încui după ce se întoarce ultimul proprietar.

— Camerele arată altceva și nu pledează în favoarea dumneavoastră.

— Avocații sunt cei care pledează. Mă considerați suspect?

— În patruzeci de ani, niciun furt în acest imobil. N-am inventat-o eu, unchiul susține. Și pacl, la câteva zile după ce sunteți angajat, are loc o efracție și dispare un colier. Mă rog, efracție e mult spus, spărgătorul nostru e un veritabil Houdini, încuietorile n-au fost forțate. Rețineți, poate a trecut prin zid... dacă nu cumva are o dublură a cheilor... ca dumneavoastră. Unul dintre proprietari crede că a zărit un bărbat dând târcoale în toiul nopții prin salon. Admit că, având în vedere starea generală a omului, un judecător ar cere analize ca să-i accepte mărturia și mă îndoiesc că i s-ar găsi destul sânge în alcoolul din vene. Însă m-ați mințit declarând că ați dormit la subsol și tot n-am aflat pe unde vă învârteți. Dacă nu v-aș plasa în arest preventiv...

— Mă duceți în celulă? se îngrijoră Sanji. Dar n-aveți nicio dovadă împotriva mea.

— Dovezi încă nu, dar bănuieli serioase da. Așa că, până nu vine un avocat să vă scoată, o să profitați gratuit de ospitalitatea acestui sediu al poliției.

— Am mutra potrivită, nu? îl întrebă Sanji pe Pilguez, privindu-l sfidător.

— Prietene, dacă genul ăsta de mutră ar fi existat mi-ar fi ușurat al naibii treaba. De altfel, mărturisesc că mă sâcâie ceva. Pentru a strânge atâtea elemente care să te acuze, trebuie să fii dobitoc sadea, iar dumneavoastră îmi păreți mai degrabă un tip isteț...

Pilguez îi ordonă lui Sanji să-l urmeze. O să completeze o fișă cu datele lui și o să i se facă fotografii.

— Credeam că întotdeauna mobilul îl trădează pe vinovat.

— Și un colier de valoarea asta nu-i un mobil grozav?

— Ce-ați vrea să fac eu cu un colier?

— Un tăinuitor v-ar oferi jumătate din valoarea lui. Dacă aș dispune de o asemenea sumă, credeți-mă că aș ști ce să fac cu ea. Un sfert de milion de dolari reprezintă salariul pe câți ani pentru un liftier?

— Pentru un liftier, habar n-am, dar pentru mine nu-i mare lucru.

Fără să scoată o vorbă, inspectorul se uită drept în ochii lui Sanji, apoi îl dădu pe mâna a doi agenți în uniformă. Îi luară amprente și îl fotografiară din față și din profil.

Sanji ceru să dea un telefon, dar agentul îl ignoră și zăvorî ușa celulei.

* * *

Momentul de vârf al dimineții se încheia, Deepak putea în sfârșit să-și tragă sufletul, însă telefonul mobil începu să vibreze. Deepak oftă și urcă la opt.

— Nu coborâți? întrebă el văzând-o pe Chloe în ușă.

— Când plecați diseară, ați putea să lăsați acest plic undeva la vedere, pe pupitru? răspunse ea, apoi îi mulțumi și închise ușa.

Deepak nu puse nicio întrebare, dar își petrecu următoarea oră uitându-se fix la numele nepotului său, scris pe misiva pe care Chloe i-o încredințase.

* * *

La ora 18:00, un taxi opri la intersecția dintre Bleecker Street și 10th Street. Din el coborî Sam, însoțit de juristul firmei.

— Să repetăm pentru ultima dată, zise el îndreptându-se spre comisariat.

— Ceea ce-mi cereți e complet ilegal.

— Va fi așa doar dacă-ți joci prost rolul.

— Nu sunt avocat, la dracu!

— Ai făcut Dreptul, nu?

— Nu-i același lucru!

— Lucrul care mă interesează pe mine e să-mi scoți prietenul de acolo în doi timpi și trei mișcări. Te prezinți drept avocatul lui, întrebi de ce anume este acuzat, le explici că n-au nicio dovadă împotriva lui și, în consecință, nici motive ca să-l rețină. La nevoie, ameninți că o să te plângi unui judecător și hop! mi-l aduci aici.

— Și dacă au dovezi?

— Dovezi că ce? Dacă Sanji ar găsi o bancnotă de o sută de dolari pe jos, ar duce-o la obiecte pierdute. Înfățișarea lui e cauza, l-au înhățat pe primul venit care nu era alb, atâta tot.

Juristul nici nu asculta ce turuia Sam, își repeta în șoaptă textul.

— Vă jur că, după asta, îmi sunteți dator vândut!

— Ia stai așa, adu-mi aminte cine a organizat pentru tine o întâlnire cu fata care lucrează la etajul cinci, Marisa, Matilda, Malika...

— Melanie, și doar ați...

— Am suportat o cină cu opt colegi ca să stai tu lângă ea. Și dacă nu mi-aș fi petrecut seara laudându-ți nemaipomenitele calități de jurist, ai fi avut zero șanse. Așa că acum dovedește-ți competența, altfel voi avea toate motivele să-i

spun că m-am entuziasmat prea tare în privința ta. Aștept aici și, cu fiecare jumătate de oră care trece, îți scade cota!

După treizeci și șapte de minute, juristul ieși din comisariat, learcă de transpirație, dar însoțit de Sanji.

— Ei bine? întrebă Sam. Nu spune nimic, știu, e o greșeală a poliției și o rușine! De ce nu m-ai sunat mai devreme?

— Fiindcă nu mi-au permis să dau un telefon. Inspectorul voia să mă facă să cedez, probabil spera să recunosc.

— Ce să recunoști? Nu, pesemne că visez! Pot să te asigur că știu pe cineva care va depune plângere. Toate întâlnirile noastre de peste zi au fost anulate, îți imaginezi prejudiciul?

— În locul dumneavoastră, n-aș face nimic, murmură juristul.

— Oh, scutește-mă, îl repezi Sam. Ai fost avocat la comisariat. Când o să am nevoie de părerea ta, o să te anunț.

— Cum doriți, dar prietenul dumneavoastră e totuși suspectat că a comis un furt în imobilul unde lucrează.

Sam se uită la el stupefiat.

— Ce imobil, ce lucrează?

— Liftier! îi aruncă juristul.

În pragul unei crize de apoplexie, Sam se întoarce spre prietenul său.

— Vino, trebuie să vorbim, mormăi Sanji.

* * *

Sanji nu mâncase nimic din ajun. În timp ce devora o pizza într-un restaurant de cartier, îi povesti totul lui Sam.

— Să-ți petreci nopțile într-un ascensor... n-ai fi putut găsi ceva mai simplu ca să urmărești o femeie care se deplasează într-un scaun cu rotile?

— Nu a fost ceva premeditat, doar un concurs de împrejurări.

— Ce fel de împrejurări?

— Bănuiești, desigur, că n-am șterpelit colierul, da? Dar reține că așa fi putut. Am dormit pe canapeaua doamnei Collins în seara când ea a lipsit.

— Ce-ai făcut?

— În orice caz, spărgătorul n-a lovit nici în seara aia, nici în cea dinainte. L-aș fi auzit.

— Aha, pentru că intri și în alte apartamente?

— La domnul Morrison, dar el nu și-a dat seama, era beat mort, n-am nicio îndoială, eu l-am dus la culcare.

— Ceasul meu deșteptător o să sune și, când o să-ți povestesc ce coșmar am avut, o să te prăpădești de râs.

— Măine toată povestea asta va fi încheiată și, da, nu te înșeli, o să ne amuzăm amândoi.

— Înainte să ne distrăm, dă-mi voie să subliniez două-trei detalii. O spargere are loc într-un imobil în care tu... nici măcar nu reușesc să spun asta... Ți-ai lăsat amprente în apartamentul unde a fost comisă spargerea, nu ai alibi, spune-mi că ai și o dublură a cheilor și te trec granița cu Canada la noapte. Știi cum funcționează justiția în țara asta? Și termină cu zâmbetul ăsta idiot, chiar nu e nimic amuzant.

— De fapt, Sam, sunt nevinovat.

— Nevinovat și... străin. Cât valorează colierul?

— Cam cât suma pe care vrei tu s-o investesc.

— Asta trebuie să rămână strict între noi. O să-ți angajez un avocat, unul adevărat, el o să demonstreze ușor că, la averea ta, n-aveai niciun motiv să comiți un furt.

— Deci liftierul indian e vinovat, dar, dacă se descoperă că e un tip cu bani, atunci e alb ca zăpada? Dacă ar trebui să scap astfel, mi-aș reproșa-o toată viața.

— Mă calci pe nervi cu principiile tale, Sanji. E în joc și pielea mea, dacă patronul află de ce ești acuzat, mă concediază în secunda următoare. O să procedăm în maniera mea și ne descurcăm mai târziu cu remușcărilor tale.

— Mă duc să mă culc. Mâine o să văd lucrurile mai clar. Mulțumesc pentru tot.

De când sosise la New York, Sanji își petrecuse pe rând nopțile pe o canapea extensibilă, pe marmura cu model în formă de stea din holul unui imobil, în salonul unui alcoolic și în cel al unei văduve absente, iar, în final, pe banca unei celule de nouă metri pătrați. Era prea mult. Acum o să doarmă la Plaza.

* * *

Deepak își făcea griji, la ora 21, Sanji încă nu venise. O sună pe Lali, care nu avea nici ea vreo veste de la nepot. Deepak reflectă cum să iasă din încurcătură. După o matură chibzuință, dădu o raită la subsol, apoi se întoarse și agăță de mânerul ușii ascensorului o tăbliță pe care n-o mai folosisese niciodată.



După care plecă acasă.



22.

O baie, o cină servită la pat, un film VOD pe ecranul gigantic din apartamentul său și o noapte lungă de somn într-un *king size* cu trei perne. O noapte la un hotel de lux care ar fi trebuit să-i îmbunătățească starea de spirit, la fel cum discuția cu maestrul Woolward, avocatul angajat de Sam, ar fi trebuit să-l liniștească. Pentru un simplu furt de bijuterii comis fără violență, Woolward se îndoia că poliția prelevează amprente; fără dovezi și fără motiv, el nu prea credea că un judecător ar aproba începerea urmăririi penale. Nu se putea anticipa cum va decurge o asemenea afacere, dar îl asigurase că nu avea niciun motiv să se îngrijoreze peste măsură.

Și totuși, Sanji se simțea vinovat. Vinovat că în seara precedentă lipsise de la datorie, că nu avusese politețea elementară de a-l preveni pe Deepak, că beneficiase de serviciile unui jurist pe care nu l-ar fi putut plăti niciodată dacă ar fi fost liftier. O să se ducă să-i ceară scuze unchiului chiar în această dimineață. Dar mai întâi, bău o ceașcă de ceai, făcu rapid un duș, se îmbracă și, plătind nota, se întrebă dacă Deepak o să-l mai primească sub acoperișul său. Pe drum spre Fifth Avenue nr. 12, Sanji se mai gândi și la altele. Ceea

ce începuse ca un joc devenea pe zi ce trece o mistificare. Așa că-și mai făcu o promisiune matinală: gata cu minciunile! Trebuia să discute cu Chloe.

* * *

Deepak își scoase ochelarii când nepotul său intră în hol.

— Ai anunțat-o pe mătușa ta? îl întrebă glacial.

— Ce s-o anunț?

— Că ești în viață. N-a închis un ochi toată noaptea și nu fără motiv. Și-a petrecut-o sunând la toate spitalele din oraș.

— Îmi pare rău, mi-am pierdut obișnuința de a-mi anunța părinții când nu vin seara acasă.

— Și insolent pe deasupra! Pot să știu de ce n-ai sunat? Ce umilință! Din cauza ta, am fost nevoit să mint.

— N-am avut cum, fiindcă mi-am petrecut noaptea... la poliție.

Deepak îl cercetă pe Sanji din cap până-n picioare.

— Au închisori de patru stele acum?

— Am fost la Sam să mă schimb.

— Nu știu cine-i acest Sam, oftă Deepak. Ce i-ai spus polițistului, de te-a băgat în arest?

— Eu, nimic, dar cineva care m-a sfătuit să-mi cântăresc bine cuvintele i-a povestit că n-a existat niciun furt în acest imobil înainte să lucrez eu aici.

— Nu i-am spus așa.

— Totuși, inspectorul așa a înțeles.

Deepak se încruntă.

— Povestea asta e bizară, hoțul n-a trecut prin acoperiș. Atunci, pe unde a intrat și cum a ieșit fără ca nici eu, nici tu să-l fi văzut sau auzit?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Sanji. Bun, v-am explicat ce s-a întâmplat ieri...

— Ăsta-i modul tău de a-ți cere scuze? mormăi Deepak băgând mâna în buzunar. Mă cheamă, așteaptă-mă aici, nu durează mult.

Deepak se întoarse peste câteva clipe împreună cu Chloe. Îi deschise ușa imobilului și se miră când ea se opri în hol, fix în fața nepotului său, care și el o privea fără să zică nimic.

— Foarte elegant costumul, comentă Chloe, apoi ieși.

Ajunsa pe trotuar, lângă Deepak, refuză ca el să-i oprească un taxi, avea chef să ia aer, așa că o să se ducă la studio cu metroul.

Deepak făcu cale întoarsă și rată cu puțin să fie răsturnat de Sanji.

— Ce te-a apucat?

— În ce direcție a luat-o?

— E nevoie să-ți aduc aminte de cele trei reguli ale mele?

— La dreapta sau la stânga? insistă Sanji, apucându-l pe unchiul său de umeri.

— În orice caz, nu la dreapta, răspunse acesta scuturându-se.

Sanji alergă pe 9th Street, se agăță în ultima clipă de un panou, amortizând un viraj periculos, apoi sprintă până pe 6th Avenue.

— Așteptați-mă, o rugă el, cu răsuflarea tăiată.

Chloe, care se pregătea s-o ia pe trecerea de pietoni, se întoarse. Sanji ajunse în dreptul ei și se postă în fața scaunului.

— Îmi pare rău că m-am purtat așa în hol, dar Deepak era acolo și...

— Am așteptat suficient aseară, îl întrerupse Chloe. O să întârzii din cauza dumneavoastră, dați-vă la o parte!

— După ce îmi spuneți ce-am făcut ca să vă înfuriați.

— Arăt furioasă?

— Sincer? Da.

— Eu n-am cerut nimic, n-am propus nimic, însă dumneavoastră... A fost un joc? Un pariu? Să seduceți o fată în scaun cu roțile? Aveți tot dreptul să vă răzgândiți, dar ați fi putut avea, dacă nu eleganța, măcar curtoazia de a-mi răspunde.

— De ieri încoace, mi s-au reproșat nu puține lucruri, dar de data asta nu pricep nimic.

— Biletul pe care vi l-am lăsat la recepție. Nu l-ați citit?

— Când mi-ați lăsat acest bilet?

— Aseară, ca să-l găsiți când veniți. I l-am dat lui Deepak, el măcar e un om demn de încredere. Așa că nu-mi mai îndrugați povești.

— Mi-ar fi fost greu să-l citesc fiindcă am fost în arest.

— Din ce în ce mai bine! De fiecare dată când vă văd, am parte de încă o surpriză. Ați trântit la pământ o femeie?

— Foarte amuzant! Îmi imaginez că știți de chestia cu colierul. Ei bine, sunt suspectul numărul unu!

— Spuneți-mi că sunteți nevinovat!

— N-aș merge chiar până acolo, dar nici vinovat nu sunt. Ce spuneți în mesajul dumneavoastră?

— Mai aveți mult până să aflați. Acum lăsați-mă să trec, chiar o să întârzii.

Sanji opri un taxi. Obişnuit cu manevra, o ridică pe Chloe din scaun, o așeză pe bancheta din spate, puse scaunul în portbagaj, apoi urcă în mașină, lângă ea.

— 28th Street colț cu 7th Avenue, îi zise el șoferului.

Ajunseră în zece minute. Sanji o conduse pe Chloe până la ușa clădirii care adăpostea studioul.

— Și ce spuneai în această scrisoare lungă? insistă Sanji.

— Că sunt de acord, răspunse ea, împingând ușa imobilului.

— De acord cu ce?

— Cu teoria dumneavoastră despre sfârșitul lumii și chestia cu fericirea. Aveți douăzeci și patru de ore ca să găsiți o cale de a vă repara greșeala. Veniți să mă luați mâine, la 17:30.

— De ce nu astă-seară?

— Pentru că sunt ocupată.

* * *

Există un paradox ciudat la începutul unei povești de dragoste. Ne revedem cu teamă, ezităm să-i spunem celuilalt că e mereu în gândurile noastre. Am vrea să dăm tot, dar ne menajăm, drămuim fericirea, ca pentru a o păstra. Dragostea ce se înfiripă este pe cât de nebună, pe atât de fragilă.

* * *

Deși întârziase mult, Sanji ajunsese la întâlnire într-o stare de spirit senină. Sam era obișnuit cu punctualitatea lui de indian din Mumbai. Dar văzându-l sprijinit în coate de biroul de la recepție, Sanji se pregăti pentru tot ce putea fi mai rău. Hotărât lucru, dimineața se anunța încărcată de reproșuri și de justificări. Totuși, Sam nu sări cu gura pe el, dimpotrivă, părea într-o dispoziție excelentă. Păstră tăcerea până urcară în lift. Abia atunci îi ceru lui Sanji să binevoiască a apăsa pe buton.

- Remarcabil! exclamă Sam.
- Foarte amuzant, replică Sanji.

* * *

La sfârșitul zilei, Sanji se duse să-l schimbe pe unchiul său. Predarea serviciului făcu obiectul unui schimb de replici pline de curtoazie, apoi Deepak plecă să-l viziteze pe domnul Rivera.

La spital, Deepak evită să vorbească despre problema cu colierul, însă nu se pricepea să mintă și, la insistențele colegului său, care îl întreba întruna ce griji mai avea de data asta, îi povesti într-un târziu totul.

— Nici măcar nu știam că are o bijuterie de asemenea valoare. Sunt sigur că, dacă n-ar fi cadou de la soțul ei, ar fi vândut-o de mult. Nu se scaldă în bani, explică Rivera.

— Habar n-aveam, nu mă bag în viețile lor, zise Deepak, cu un aer absent.

— La ce te gândești?

— Cum a putut să intre hoțul fără să fie văzut? Suntem mereu la post.

— Nu chiar mereu, oftă Rivera.

— Te rog, nu-mi pune întrebarea asta! Nepotul meu n-are nicio vină.

— Nici nu intenționez să ți-o pun.

— Și vreau să nu ți-o pui nici ție.

— Atunci, cine și cum?

— Care dintre noi doi e specialistul în romane polițiste? N-ai decât să găsești vinovatul!

— Să procedăm metodic, sugeră Rivera cu atitudinea unui copoi bătrân. Motivul îl constituie, evident, banii. Acum să reflectăm la modul în care hoțul a procedat...

Întins în patul lui, Rivera se pierdu în ipoteze, în timp ce Deepak, pe scaun, căzu într-un somn profund. O oră mai târziu, tresări când își auzi colegul exclamând:

— Lovitura a fost dată din interior!

— Ce tot îndrugi acolo?

— Gândește-te, fir-ar să fie, dacă polițaii ar fi dibuit pe cineva pe înregistrările video, ar fi venit până acum cu o fotografie ca să-l identifice. Deci hoțul nici n-a intrat, nici n-a ieșit. Dintr-un motiv simplu, se găsea deja în imobil! Și de vreme ce tu garantezi pentru nepotul tău, atunci nu poate fi...

— Nu poate fi ce?

— Nimic, uită ce ți-am spus, am luat prea multe calmante astă-seară.

— Ce vorbești? N-ai luat nici măcar unul de când sunt eu aici.

— Asta nu înseamnă că nu sunt obosit. Și tu, la fel.

Deepak înțelese mesajul, își luă impermeabilul și plecă mai tulburat decât venise.

Starea în care o găsi pe Lali nu-i potoli deloc frământările. Soția sa stătea pe scaun în bucătărie, nu pregătise nimic pentru cină, iar masa nu era pusă.

— L-au băgat pe nepotul meu la închisoare, îngăimă ea, gata să plângă.

— A fost doar arest preventiv, iubirea mea, răspunse Deepak, îngenunchind în fața ei.

O strânse pe Lali în brațe și o consolă, oferindu-i toată tandrețea de care era în stare.

— Au făcut-o ca să-l intimideze, adăugă Deepak. Sperau probabil să obțină o mărturisire de la el, însă Sanji n-a spus nimic, fiindcă e nevinovat.

— Normal că-i nevinovat. Țara asta a fost Pământul Făgăduinței pentru imigranții ca noi. Am muncit pe

brânci, din datorie și recunoștință, și uită-te ce ne fac, străinii sunt tratați ca niște criminali. Dacă asta e America de azi, mai bine m-aș întoarce în India.

— Haide, Lali, liniștește-te, n-o să țină mult.

— Dacă un om atât de corect ca nepotul meu este arestat, ce-o să ni se întâmple nouă?

— Îți aduc aminte că, acum câteva zile, nici nu-l cunoșteai.

— Sângele meu curge în venele lui, așa că, dacă eu spun că e cinstit, te rog să nu-mi pui cuvântul la îndoială!

— Vrei să vorbim iar despre felul în care ne-a tratat familia ta?

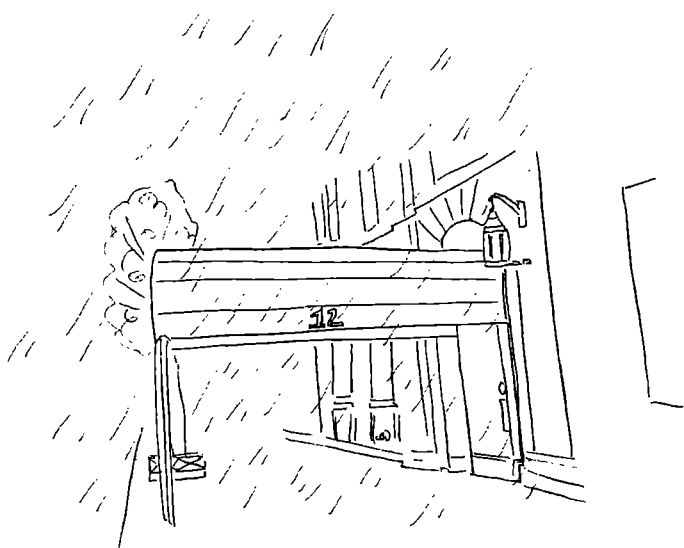
Lali își împinse scaunul și ieși din bucătărie.

— Chiar nu-i momentul să încerci să ai dreptate! strigă ea, trântind ușa camerei sale.

Deepak ridică din umeri, deschise frigiderul și scoase ce mai rămăsese din ajun, un gumbo¹ pe care îl mănca rece, singur în bucătărie.

Îi veni și lui rândul să nu poată închide un ochi toată noaptea. Îl chinuiau gânduri sumbre. Poate Lali avea dreptate. Ca să termine ancheta, poliția nu avea nevoie să-l identifice pe adevăratul vinovat, ci să desemneze unul, iar Sanji era perfect pentru rolul ăsta.

¹ Fel de mâncare popular în Louisiana, un soi de tocăniță cu carne sau pește.



23.

Furtuna urla deasupra orașului. Traficul dimineții era perturbat. Holul lui Deepak arăta ca Arca lui Noe, toți proprietarii sau aproape toți, fiind blocați în el.

Deepak înfrunta ud leoarcă aversa, după ce primele rafale ale vijeliei îi dăduseră peste cap umbrela. Ca un brav servitor, se străduia să-și agite brațul în speranța de a opri un taxi. Ploaia îi șiroia pe ceafă, i se strecura sub redingotă, îi îmbiba cămașa care i se lipise de spate, iar uniforma își pierduse toată splendoarea. Când jerba de apă aruncată de o camionetă îi făcu flească pantalonii de la genunchi în jos, tunetul nu mai bubui doar în cer. O furie surdă puse stăpânire pe Deepak și crescuse de la minut la minut. Iar mașina de poliție care se opri în fața lui nu avu darul să-l calmeze.

— Nostalgia musonului? îl ironiză inspectorul, coborând geamul. V-am adus înapoi înregistrările, adăugă el întinzându-i un pachet. Aveți grijă, nu-i etanș. În orice caz, n-am găsit nimic interesant pe casete.

Deepak îl privi fix.

— Am ceva nou pentru ancheta dumneavoastră.

Inspectorul opri motorul. Își abandona mașina lângă o altă parcată acolo și îl urmă pe Deepak în hol, unde

doamna Zeldoff, doamna Clerc, soții Williams, doamna Collins și profesorul Bronstein pândeau um moment de acalmie. Într-o atmosferă de nervozitate și de încordare, unii scrutau norii negri prin sticla ușii, alții scriau mesaje pe mobil.

Deepak se postă în fața pupitrului său și tuși ușor ca să atragă atenția.

— Eu am furat colierul.

Dintr-odată, nimeni nu se mai gândea la ploaie.

— Ce tot îndrugați acolo? se îngrijoră profesorul. Deepak, nu dumneata, n-are nicio noimă.

— De ce vă băgați? Lăsați-l să vorbească! se indignă doamna Williams.

Iar Deepak spuse ce avea pe suflet și explică motivele care-l împinseseră să comită o asemenea faptă. Dezamăgirea, durerea care-l cuprinsese când au vrut să pună în locul lui un mecanism vulgar, umilința când l-au acuzat că sabotase echipamentul cu pricina. Îl trataseră ca pe un om de nimic și, în ciuda devotamentului său, proprietarii pentru care el sacrificase totul îi arătaseră cât de puțin îl stimează, așa că el de ce să nu ia ce-i trebuie? Furtul colierului nu avea s-o ruineze pe doamna Collins, asigurările o vor despăgubi. Dar el ce asigurare i-ar oferi soției la bătrânețe? Salariul pe un an?

— Ar trebui să-mi exprim regretele, continuă el, asta mi-ar aduce o reducere a pedepsei, însă nu simt niciunul. Ba mai mult, cred că mi-a făcut plăcere să vă plătesc cu aceeași monedă, și când zic monedă, cam asta e ceea ce mi-ați oferit voi.

Deepak își scoase chipiul și redingota, le așeză cu demnitate pe pupitru, apoi întinse încheieturile mâinilor spre inspector.

Pilguez dădu la iveală o pereche de cătușe din buzunar, dar renunță să i le pună.

— Cred că merge și așa, o să vi le pun înaintea să ajungem la comisariat, zise el apucându-l pe Deepak de braț.

Proprietarii se uitară cum liftierul urcă precipitat pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Erau atât de năuciți, încât se înghesuiră cu toții sub copertină pentru a urmări cu privirea vehiculul care se îndepărta în direcția arcului din Washington Square Park.

Când se întoarseră în hol, doamna Williams afișă o expresie disperată.

— Nu-mi spuneți că o luăm de la capăt și că va trebui acum să urcăm pe jos ziua!

Mobilul profesorului Bronstein începu să sune.

— O să mă dea afară dacă întârzii la studio, nu-mi pasă că plouă, o să iau metroul dacă trebuie, dar te implor, tată, spune-i lui Deepak să vină să mă ia!

Profesorul închise. Vedea doar o cale de a-și ajuta fiica, așa că li se adresa vecinilor săi.

— Dacă a mai rămas un dram de omenie în imobilul ăsta, aş avea nevoie de voluntari ca s-o cobor pe Chloe.

Doamna Collins vorbi prima.

— Nu v-a fost de-ajuns ce s-a întâmplat adineauri? Haideți, ce mai stați? Urcăm!

Această demonstrație de autoritate reuși să mobilizeze trupele. Chiar și soții Williams se alăturară cortegiului.

Curând, Chloe auzi un vacarm teribil în spatele ușii de la bucătărie.

Și cum fiecare își dădea cu părerea, coborârea se desfășură în cea mai mare dezordine. Un adevărat haos. Profesorul o duse în brațe pe Chloe până la etajul patru,

unde îl înlocui domnul Williams. Doamna Clerc se ocupă de scaunul cu roțile, ajutată de doamna Williams, care își prinse degetele în spițele unei roți, ocazie cu care o auzi pe domna Collins spunând că nu era bună de nimic. Doamna Zeldoff preluă sarcina, zâmbind larg. Trezit de hărmălaie, domnul Morrison apărură în chiloți pe palier și puse exact întrebarea care trebuia evitată. Ce s-a întâmplat cu Deepak?

De la etajul de dedesubt, doamna Williams avu plăcerea de a striga în gura mare că bănuielile ei fuseseră întemeiate, Deepak mărturisise.

Chloe nu așteaptă să ajungă la etajul întâi ca să-și arate indignarea.

— Pentru nimic în lume! strigă și ea. Cum l-ați putut lăsa să facă așa ceva? Nu vă e rușine?

La parter, domnul Williams o așeză pe Chloe în scaun. O tăcere grea domnea în holul de la intrare.

— Are dreptate, o aprobă doamna Collins. Ar trebui să ne fie rușine. Care dintre noi poate să creadă măcar o secundă că Deepak e hoțul? S-a predat din orgoliu, fiindcă noi l-am rănit.

— Sau ca să-și protejeze nepotul! șuieră doamna Williams.

Însă privirile care se întoarseră spre ea îi tăiară cheful de a-și expune argumentele.

— Bine, continuă Chloe, de vreme ce suntem toți de acord, e de datoria noastră să-l scoatem din încurcătură. Adunare generală la ora 18, la etajul opt! Să-l anunțe cineva și pe domnul Groomlat. Dacă nu era el, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! Iar dumneavoastră, domnule Morrison, puneți-vă niște pantaloni până atunci.

Nimeni nu îndrăzni să conteste dreptul lui Chloe la primul taxi care opri.



La prânz, Sanji primi pe mobil un mesaj care-i strică toată după-amiaza.

Imposibil să ne vedem diseară. Pe mâine. Vă sărut.

Chloe

La ora 19, când ajunse pentru prima dată mai devreme pe Fifth Avenue nr. 12, Sanji se miră să găsească holul pustiu și îl cuprinse îngrijorarea nevăzându-l nicăieri pe unchiul său. Iar îngrijorarea îi spori când constată că liftul era la parter, și ușa imobilului, descuiată. Coborî valvârtej la subsol, verifică boxa, îl sună pe Deepak de mai multe ori, apoi urcă într-un suflet la etajul opt.

Domnul Bronstein îi deschise ușa. Din salon răzbăteau voci.

— Unchiul meu e la dumneavoastră? întrebă Sanji, gâfâind.

— Așteptați aici un minut, vă rog, mai bine să vă explice ea situația, răspunse profesorul.

După câteva clipe, Chloe apăru pe culoar și îi povesti cele petrecute dimineață. Până să reacționeze Sanji, ea îl asigură că nimeni nu se îndoia nici de nevinovăția lui Deepak, nici de motivele care îl determinaseră să facă asemenea mărturisiri. Dar puseseră la cale un plan pentru a-l salva.

— O să stea la noapte într-o celulă? Vă dați seama că n-o să-și revină niciodată?

Chloe îl apucă de mână pe Sanji.

— N-o luați ca pe-o aroganță din partea mea, dar chiar cred că-l cunosc mai bine decât dumneavoastră, de mai

mult timp, în orice caz. Deepak și-a aplicat singur această pedeapsă ca să-și exprime furia, s-o simtă. Chiar înainte să veniți, noi am informat poliția că e nevinovat și că l-am găsit pe făptaș.

— Cine-i ticălosul, să-i rup gâtul!

— E un pic mai complicat.

— Trebuie s-o anunț pe mătușa mea. Când va vedea că soțul ei nu se întoarce acasă, o să-și facă sânge rău.

— M-am ocupat eu, duceți-vă mai bine s-o îmbărbătați. Am sunat-o adineauri să văd cum se simte, era în drum spre comisariat.

Doamna Zeldoff scoase capul pe culoar.

— Mi s-a părut mie că v-am auzit, ați picat la țanc, tocmai mă pregăteam să plec. Sunteți drăguț să mă coborâți la doi?

Sanji îi aruncă o privire ucigătoare și plecă fără să-i răspundă.

Chloe ieși după el pe palier.

— Sunteți bine?

— Nu-l merită!

— Și-au dat seama și ei azi. Când toate se vor liniști, o să cinez bucuroasă cu dumneavoastră.

Sanji îi zâmbi fără convingere și plecă.

* * *

Lali aștepta pe o bancă la intrarea în comisariat. Într-un final, după ce îi repetase de zece ori că nu avea voie să rămână acolo și i se răspunse că n-au decât s-o arunce în celulă, măcar așa va fi cu soțul ei, polițistul de serviciu se dădu bătut. În fond, dacă ea voia să-și petreacă noaptea așa, lui puțin îi păsa.

Sanji se așează lângă ea și îi înconjură umerii cu brațul.

— Măine-dimineață, îi vor da drumul, îți promit.

— Ești și polițist acum?

— Mi-am făcut griji că nu l-am găsit în hol și am urcat să vorbesc cu Chloe, care mi-a povestit ce s-a întâmplat.

— Nu-i mai spui „domnișoară“?

— Proprietarii erau adunați la ea acasă, au un plan, nu știu în ce constă, dar păreau încrezători.

— Să nu-mi mai pomenști de oamenii ăia! protestă Lali.

— I-ai adus câteva lucruri? întrebă Sanji, observând valijoara de la picioarele mătușii sale.

— Pentru el, pentru mine, toate economiile noastre, ca să plătesc cauțiunea, am luat chiar și pașapoartele.

— Ce vrei să faci cu pașapoartele?

— Să ne luăm tălpășița! Imediat ce iese el. Vreau să mă întorc în India. L-am prevenit că, după tine, o să se ia de noi.

— Nu s-au luat de nimeni. Deepak s-a autodenunțat. Dar mărturia lui nu-i credibilă. Lasă-mă să te conduc acasă, locul ăsta nu-i pentru...

— Haide, spune-o, pentru o femeie de vârsta mea?

— Pentru mătușa mea.

Lali își lipi palmele de obrajii nepotului și se ghemui lângă el.

— N-am dormit niciodată fără soțul meu, înțelegi?

Și Sanji își petrecu noaptea pe bancă, veghindu-și mătușa.

În zori, agentul de serviciu se apropie de automatul cu băuturi calde, îi trase un șut magistral, făcând să cadă un pahar, repetă manevra și le aduse două cafele.

La 7:00, inspectorul Pilguez intră în comisariat, se opri în fața lui Sanji, o salută pe Lali și dispăru în biroul lui.

La 9:00, se întoarse și-i conduse pe amândoi într-o încăpere mică, despre care Sanji păstra amintiri urâte, și îi rugă să aștepte.

Curând, ușa se deschise iar, și Deepak putu să-și strângă soția în brațe.

— Duceți-vă acasă, doamnă, îi ordonă Pilguez.

— Nu mă mișc de-aici câtă vreme îl țineți închis pe soțul meu, se împotrivi cu vehemență Lali.

— Soțul dumneavoastră e liber, dar mai avem o chestiune de rezolvat împreună.

— Te rog, insistă Deepak. Sanji, însoțește-o pe mătușa ta acasă, vin și eu puțin mai târziu.

Sanji luă cu o mână valiza și cu cealaltă brațul lui Lali, care acceptă măcar o dată să se supună.

* * *

Mașina poliției se opri la numărul 12, pe Fifth Avenue.

— Sigur sunt prezenți toți? întrebă inspectorul înainte de a coborî.

— Fiind sâmbătă dimineață, nu încapе îndoială.

— Atunci, duceți-vă după ei, mai am și altele de făcut.

Însă Deepak nu mai voia să primească ordine. Coborî la subsol să se pieptene și-și găsi redingota călcată și atârnată în dulap.

Își puse uniforma, apoi merse să sune la toate ușile.



24.

Holul de la intrare se transformase iar în sală de ședințe improvizată. Nimeni nu lipsea la apel, chiar și domnul Morrison, la această oră neobișnuită pentru el, surprinsese pe toată lumea cu prezența lui.

— Am putea afla din ce cauză suntem convocați de poliție sâmbătă dimineața? protestă domnul Clerc.

— Ați fi preferat să veniți la comisariat?

Murmurul general nu lăsa loc de îndoieli în privința răspunsului.

— În cariera mea, au existat anchete în care nici după mai multe luni nu aveam un suspect și iată că acum am nouă vinovați! Dacă e să dau crezare mărturiilor făcute azi-dimineață, toată lumea de aici, sau aproape toată, a furat colierul. O adevărată bijuterie imobilul ăsta! Doamna Zeldoff s-a învinovățit prima. Am întrebat-o cum a procedat și mi-a dezvăluit că s-ar fi dus la doamna Collins să discute despre o poveste abracadabrantă de vandalism și așa ar fi intrat în apartamentul ei. Apoi am primit un telefon de la domnul Morrison care, invocând un ușor exces de băutură, ar fi greșit etajul și ar fi confundat colierul cu una dintre cravatele sale. M-a sunat și doamna

Clerc ca să-mi spună că e gata să se predea autorităților, cu condiția să păstreze pentru sine motivele care-au determinat-o să comită o atare infracțiune. Câtă lipsă de imaginație, doamnă! Domnul Bronstein ar fi acționat din rațiuni financiare; după câte se pare, sfârșitul fiecărei luni e cam dificil la etajul opt! Dar premiul îi revine doamnei Williams, care s-ar fi lăsat mânată de invidie, întrucât soțul nu i-a oferit niciodată o bijuterie atât de valoroasă. Sunt convins că niciunul dintre dumneavoastră nu e în măsură să restituie nenorocitul ăla de colier, în consecință, mi-ar plăcea să știu ce vă face să credeți că sunt complet imbecil?

Atâtea priviri se încrucișară, că ar fi fost imposibil să le descâlcești.

— Deepak e nevinovat, strigă domnul Bronstein, dar, fiindcă s-a învinuit singur, n-aveam altă posibilitate decât să blocăm ancheta. Nu contează dacă ne credeți sau nu, cu atâtea mărturii nu-l mai puteți acuza.

— Aș putea să vă acuz pe toți de obstrucționarea unei anchete a poliției, declarații false, complicitate și, de ce nu, tăinuire...

— Eu am convins pe toată lumea, sunt singurul răspunzător, replică profesorul.

— Fals! obiectă Chloe. A fost ideea mea și sunt dispusă să-mi asum consecințele.

— Idee pe care am considerat-o iresponsabilă și stupidă, v-am și spus-o! şuieră domnul Williams. Recunosc că am avut un moment de slăbiciune. Soția mea se plânge deja de toate, vă imaginați serile mele când suntem lipsiți și de ascensor.

— N-o să-mi scoateți din cap că nepotul lui a dat lovitura, bombăni doamna Williams pentru a salva aparențele.

— Chiar că sunteți o persoană meschină, acră, frustrată, manipulative și rea, îi aruncă doamna Zeldoff, spre surpriza generală.

— Vă interzic să-i vorbiți pe acest ton soției mele!

— N-am nevoie de permisiunea dumneavoastră ca să spun cu glas tare ceea ce gândesc toți, de fapt, continuă doamna Zeldoff, pe care nimic n-o mai putea opri. Formați o pereche pe cinste voi doi, rasista și cronicarul plin de fiere de la un canal de propagandă care cultivă ura. Doi șerpi veninoși.

Dar surprizele nu se terminaseră.

— Nepotul lui Deepak nu-i hoțul vostru! interveni domnul Groomlat, făcând să se aștearnă liniștea.

— De unde știți? întrebă inspectorul.

— Credeți că aș fi permis angajarea cuiva fără să mă informez în prealabil? Drept cine mă luați? Și eu am desfășurat o anchetă, mai ales după ce am fost considerat neglijent din cauza afurisitului de mecanism.

— Ce mecanism?

— Nu contează, am comandat altul. Important e ce-am descoperit. Tânărul pe care doamna Williams îl acuză pe nedrept nu avea niciun motiv să-i șterpelească doamnei Collins colierul!

— Să-i șterpelească? se indignă doamna Williams. Să fim serioși, e un colier de jumătate de milion de dolari!

— Adevărat, însă nepotul lui Deepak valorează cincizeci de milioane; e mai bogat decât noi toți la un loc. Știu ce spun, eu vă întocmesc declarațiile de venit. De ce un om atât de înstărit s-a pretat la un asemenea circ, asta habar n-am, dar cum aranjamentul vă convenea tuturor...

Soții Williams, soții Clerc, doamna Collins și domnul Morrison, domnul și doamna Zeldoff, inspectorul Pilguez, toți rămăseseră fără glas, dar mai ales Chloe. Când

întoarseră capul spre pupitrul de la recepție, constatară că Deepak dispăruse.

* * *

Inspectorul plecă promițându-le că n-a terminat cu ei. Domnul Williams întrebă dacă trebuia s-o ducă pe Chloe înapoi, la etajul opt. Abătut, profesorul o căută din ochi și descoperi că și fiica lui se făcuse nevăzută.

— Foarte bine! exclamă domnul Morrison. Mă duc să-mi termin somnul. Să nu fiu trezit decât dacă plouă cu whisky!

* * *

Mobilul lui Sanji vibră și un mesaj apără pe ecran.

Unde sunteți?

Dorm.

Nu acum. Trebuie să vă vorbesc.

De ce nu mă sunați?

Vreau să vă văd! Ne întâlnim la cearșăria noastră.

Am stabilit la cină!

Pot să vin în Spanish Harlem.

Am plecat de acolo când
Deepak s-a întors.

Și unde sunteți?

La Plaza.

Ce faceți la Plaza?

Compensez un deficit de
somm destul de mare.

Ce cameră?

722

* * *

Doamna Collins ciocăni în ușa camerei domnului Rivera. Intră în încăpere și se așează pe pat. Domnul Rivera puse cartea pe noptieră și o mângâie pe obraz.

— Ți-au spus medicii că mai am de trăit doar câteva ore, de arăți așa întoarsă pe dos?

— Medicii nu-mi spun nimic, fiindcă nu sunt soția ta. Rivera o privi cu tristețe.

— Tu ai fost, nu-i așa?

— Da, de data asta, infirmiera n-are nicio legătură, răspunse doamna Collins.

— De ce-ai făcut-o?

— Pentru că totul e din vina mea. Accidentul tău, soția ta care era singură în timp ce noi ne iubeam, îngrijirile ei medicale pe care n-o să le mai poți plăti. Mă simt foarte vinovată.

— Că mi-ai oferit tandrețea după care tânjeam sau că mi-ai redat pofta de viață? Am șaptezeci și unu de ani, îți închipui că la vârsta mea nu știu ce fac? Nevastă-mea a uitat că exist, de câte ori mă duc s-o văd, crede că sunt zugravul sau instalatorul, uneori, doctorul ei, când e bine-dispusă. Fără tine, n-aș fi rezistat. E timpul să-ți mărturisesc un mare secret. Te-am iubit din ziua când am intrat în acest imobil. Dacă ai ști de câte ori am coborât seara în hol, turbând de furie că nu sunt eu soțul pe care tocmai îl condusesem la etajul cinci! Iar când ai rămas văduvă, am așteptat mult înainte de a îndrăzni...

— S-a întâmplat într-o zi de martie, pe 21. Mi-ai spus: „Doamnă Collins, sunteți fermecătoare.” Tocmai împlinisem șaiszeci și cinci de ani, îți dai seama că-mi amintesc. Dacă ai ști de câte ori seara aș fi vrut să fii tu cel care se întoarce acasă de la birou și-mi spune: „Bună seara, draga mea.” Viața întârzie uneori, dar important e că până la urmă sosește, nu-i așa? Sunt atât de lașă, parcă am paralizat când l-au arestat pe tânărul acela și n-am reacționat deloc. După mărturisirea lui Deepak, deopotrivă curajoasă și grotescă, mă hotărâsem să mărturisesc totul la poliție. Apoi vecinii mei s-au denunțat și am crezut că nebunia care m-a apucat o să ne scoată într-un final din necaz. Inspectorul nu și-a spus însă ultimul cuvânt și am cauzat destule probleme și așa. Am venit să-mi iau la revedere, e timpul să mă predau la poliție.

— Știi ce mi-a zis Deepak deunăzi? Că ar fi ceva original ca un roman polițist să se termine fără să fie prins

vinovatul. Pe moment, i-am răspuns că ar fi stupid, însă poate că are dreptate, nu-i o idee prea proastă.

* * *

Sanji o aștepta pe Chloe la Plaza.

— Ați renunțat la Spanish Harlem?

— Nu chiar. După ce l-au eliberat pe Deepak, am dus-o pe Lali acasă. Când el a sunat s-o anunțe că vine, am preferat să-i las singuri.

Chloe ridică ochii spre fațada somptuoasă a hotelului.

— De ce ați pretins că sunteți liftier?

— Ca să fiu aproape de dumneavoastră noaptea fără să vă deranjez. În plus, sunteți convinsă că oamenii nu văd decât scaunul dumneavoastră, dar și eu am destule motive să mă tem.

— Să vă temeți de ce anume?

— Eu n-am pretins nimic, dumneavoastră nu m-ați crezut.

— Vă temeți că o să vă judec?

— Mă temeam că o femeie ca dumneavoastră n-ar putea iubi un bărbat ca mine.

— Ce înseamnă un bărbat ca dumneavoastră?

— Un străin care trăiește la celălalt capăt al lumii, un bărbat care e mereu în întârziere, la toate întâlnirile, mai ales când e vorba de dragoste, și care n-a mai simțit asta niciodată înainte să vă cunoască.

— N-a mai simțit ce?

— Cum o să vă întoarceți acasă? Vreți să vă însoțesc? Mai pot pretinde măcar o dată că sunt liftier?

— N-am chef să mă întorc acasă.

Ziua când am dormit într-un hotel de lux

Sanji m-a luat în brațe și m-a sărutat. S-a întins lângă mine în pat și m-a dezbrăcat. Îi simțeam pentru prima dată dorința. Buzele lui alunecau pe pielea mea, pe sâni, pe pântec, forța și blândețea lui erau minunate, el știe. Mi-a sărutat coapsele și am făcut dragoste.

Am rămas în cameră până în dimineața următoare. L-am sunat pe tata și am pretextat că, până la întoarcerea lui Deepak, îmi găsisem adăpost la un prieten. Nu mi-a pus întrebări și a fost mai bine așa, nu pot să-l mint.

* * *

Am luat micul dejun în pat. Cada de la hotel era așa de mare, încât am făcut baie împreună.

Nu aveam haine de schimb, iar Sanji a vrut să rezolve problema. E ciudat cât bun-gust are pentru un om care face atât de puțin caz de înfățișarea lui. Ne-am plimbat pe Madison Avenue; el a ales o rochie, o fustă lungă, o bluză, chiar și un set de lenjerie intimă, iar eu nu m-am împotrivit.

Am râs adesea de scenele din filme în care tinerii amanți trăiesc primele emoții. Mare greșeală, ca s-o citez pe Julia Roberts, foarte mare greșeală. Totuși, patinoarul

din Central Park era peste posibilitățile mele, așa că am mers cu barca pe lacul cel mare. Sanji era imposibil de stăpânit, ținea cu orice preț să hrănească lebedele. Cum zărea una, se îndrepta spre ea. Cu picioarele întinse, cu mușchii încordați, trăgea brațele la piept, provocându-mi o încântare greu de negat, iar barca aluneca pe apă de parcă eram la o competiție de canotaj. Așezați pe iarbă, am devorat ce mai rămăsese din prânzul nostru, niște sandviciuri fără pâine, întrucât cu ea se ospăta-se ră lebedele. Ne-am îmbrățișat sub pledul meu, căldura era insuportabilă și ne-am rumenit sub razele soarelui de primăvară.

Am băut un ceai la Blue Box Cafe, la Tiffany. În acest salon de un albastru unic, aș fi vrut să port o rochiță neagră cu bretele divine, să știu să fredonez cuvinte banale într-o decapotabilă, să cred pentru o clipă să sunt Audrey Hepburn, chiar dacă nu l-aș fi schimbat pentru nimic în lume pe Sanji cu George Peppard¹.

Sanji voia neapărat să vadă New Yorkul de pe Empire State Building. Nu arătam chiar ca într-o carte poștală și am trecut înaintea tuturor fără a mai sta la coadă. Trebuie ca și viața mea să aibă din când în când avantajele ei.

La căderea nopții, ne-am dus în South Sea Port, ca să ne imbarcăm pe un taxi acvatic. De pe fluviul Hudson, imaginea cartierului de afaceri al Manhattanului dezvăluie capodopere de arhitectură modernă. Sanji aproape că a făcut un torticolis când am trecut pe sub podul Brooklyn și era fascinat ca un copil când ne-am apropiat de Statuia Libertății. Mi-a promis că într-o zi o să-mi

¹ Partenerul lui Audrey Hepburn din filmul Mic dejun la Tiffany (1961), film la care face trimitere întreaga frază. (N.t.).

arate minunățiile Mumbaiului. Eu mi-am plecat privirea și n-am zis nimic. Nu voiam să mă gândesc la ziua următoare.

Am cinat la Mimi, un restaurant franțuzesc din SoHo, cu o bucătărie excepțională. Am ținut să plătesc eu; Sanji a obiectat că era împotriva principiilor lui, dar a acceptat până la urmă, de teamă să nu pară de modă veche.

Ne-am întors la Plaza la miezul nopții, Sanji m-a informat că a doua zi își va relua serviciul. Nu puteam rămâne veșnic prizonieră în casă din cauza unui ascensor. Și cum tata pleca să țină o conferință în Texas, i-am propus lui Sanji să vină la mine după ce toți proprietarii se vor fi întors în apartamentele lor.

Ne-am ghemuit unul într-altul și, până să mă cuprindă somnul, am înțeles ce-mi lipsise poate mai mult decât picioarele: tandrețea.

25.

Luni dimineată, totul părea că revine la normal. La 6:15, Deepak intră în imobilul de pe Fifth Avenue nr. 12, pe ușa de serviciu. Își puse uniforma, se pieptăna, își potrivi chipiul și aruncă o privire în oglinjoara agățată pe ușa boxei. Apoi urcă la parter pentru a lustrui cabina. Mai întâi, lemnul, cu o cârpă moale și cu ceară, apoi, cu altă cârpă, maneta de cupru.

Ora de vârf se desfășură într-o tăcere nemaîntâlnită în treizeci și nouă de ani. La fiecare cursă, se auzea doar torsul motorului, șuierul contragreutății și scârțâitul slab al grilajului, pe care totuși îl unse.

Această zi de luni se anunța ca stând sub semnul unor hotărâri, iar Deepak și-o declară primul pe a sa.

Cu puțin înainte de ora 10, sună la ușa domnului Groomlat și-și prezintă demisia.

— Voi rămâne la post până când kitul va fi recepționat și instalat, zise el fără urmă de emoție.

Contabilul citi scrisoarea înmănată de Deepak.

— Și recordul dumneavoastră?

— Știți de el?

— Toată lumea știe.

— Soția mea este cea care a dat un sens vieții mele, restul a fost doar orgoliu, răspunse Deepak, pregătindu-se să iasă. Vă cer doar un lucru: dacă le vine vreo idee, sfătuiți-i să nu organizeze o petrecere de adio, nu-mi doresc așa ceva.

Nu mult după ora 10, Chloe apărură în hol, îmbrăcată cu o rochie frumoasă în care Deepak n-o mai văzuse niciodată. O complimentă, apoi îi mărturisi că își părăsește slujba peste cel mult șase săptămâni. De astă dată, el o luă pe ea de mână.

— Vom păstra amintiri minunate, domnișoară, ați însemnat mult pentru mine. N-o să uit niciodată ce-ați făcut.

Dar, văzând că ochii lui Chloe se umplu de lacrimi, Deepak nu mai adăugă nimic.

* * *

Și Sanji îi împărtăși hotărârea sa lui Sam, care-l ascultă fără să-l întrerupă.

— Ai terminat? zise el la final.

— Cred că ți-am explicat tot.

— O întrebare mă chinuie din ziua când mi-ai dat să mănânc hamburgerul ăla infect. Te droghezi?

— Nu-i deloc amuzant.

— Amuzant e că vrei să mă trimiți să administrez societatea ta din India, iar tu să conduci filiala americană.

— O idee logică. Aici totul așteaptă să fie dezvoltat, acolo...

— Cu alte cuvinte, voi deveni patronul tău?

— Cu alte cuvinte, da!

— E tentant. Și întrucât vorbesc hindi fluent, să conduc o firmă cu o sută de angajați ar fi chestia cea mai firească din lume. Mă și văd la o ședință de lucru!

— Toată lumea e bilingvă la Mumbai.

— Da, pentru cei care înțeleg engleza voastră. Și, evident, fata pe care ai cunoscut-o n-are nicio legătură cu decizia ta.

— Are foarte mare legătură cu decizia mea. La fel și Lali.

— Mătușa ta? De unde până unde?

— E o poveste lungă. Deci ești de acord?

— Prima sarcină în calitate de patron este să-ți cer să mă lași liniștit, du-te și plimbă-te. Sau mai bine nu, zise el, mângălind o adresă pe o foaie de hârtie, du-te să vezi birourile astea. Sunt de închiriat și chiria mi se pare rezonabilă. Trebuie să mă gândesc. Înainte să pleci, nu uita să semnezi contractele domnului Mokimoto. O să ți le dea Gerald.

— Gerald?

— Viitorul meu asistent. Biroul lui e în capătul culoarului, n-ai cum să-l ratezi.

Sam se postă la fereastră și așteptă să-l vadă pe Sanji urcându-se în taxi. Îl trimisese la Ikea, în New Jersey, și, până o să-și dea seama prietenul lui de cacealma, avea la dispoziție toată dimineața.

* * *

La ora 11, Sam intră în holul clădirii de la numărul 12, de pe Fifth Avenue, și ceru să meargă la etajul opt.

— Sunteți așteptat? Își făcu griji Deepak.

— Sunt un prieten de-ai lui Sanji, răspunse Sam.

* * *

Pe drumul de întoarcere din New Jersey, Sanji îi lăasă un mesaj incendiar lui Sam. Dacă nu era capabil să-i

comunica o adresă corectă de la marginea New Yorkului, atunci o să aibă probleme serioase în Mumbai! În ciuda circulației intense, ajunse chiar la fix la întâlnirea cu maestrul Woolward, avocatul său.

* * *

La ora 19:00, Sanji se duse să-l schimbe pe unchiul său, care-l anunță ce hotărâre luase.

— Nu mai ai nicio obligație și doar tu alegi în ce seară te oprești. Aș prefera, din corectitudine, ca proprietarii să fie informați cu patruzeci și opt de ore înainte. Niciodată n-o să-ți pot mulțumi îndeajuns că ai făcut asta pentru noi. Mă rog, mai mult pentru mine. Nu știu cum m-aș putea revanșa vreodată.

— Știu eu cum, răspunse Sanji. Cunosc pe cineva care ar putea să mă învețe lovitura lui inimitabilă la crichet.

Deepak se uită la el cu o mândrie evidentă.

— Vorbești serios?

— De acord, cer mult, dar cine nu riscă nu câștigă.

— Duminică, pe peluză, la 14:30. Și să vii într-o ținută de jucător demn de acest nume, altfel, n-o să fie nicio lecție, ne-am înțeles?

— Lali știe că ați demisionat?

— Știa dinainte să iau eu decizia.

— Și ascensiunea, Nanda Devi?

— Până la urmă, m-am gândit că numărul anilor în care am visat la ea dă o oarecare valoare renunțării. Dar să nu-i spui lui Lali, i-am jurat că n-o să devin niciodată pe deplin adult.

Deepak îl bătu pe Sanji pe umăr, după care, copleșit de o emoție bruscă, îl îmbrățișă.

Apoi se despărți de nepotul său și se duse la spital.

* * *

— Ai făcut ce trebuia, îl aprobă cu convingere domnul Rivera.

— Zici așa fiindcă nu ți-am lăsat de ales. Ar fi trebuit să mă consult cu tine înainte, dar nu s-ar fi schimbat nimic.

— Încăpățânat cum te știu, bănuiesc că nu. Și-apoi, vezi că sunt ușurat. Aseară m-am decis și eu să mă pensioneiez. Acum, când cheltuielile cu îngrijirea soției sunt asigurate, pot să-mi permit asta.

— Dacă poți, de ce nu? răspunse Deepak pe un ton detașat, luând ziarul care zăcea la piciorul patului.

Indiferența lui îl exasperă pe Rivera în asemenea măsură, încât se săltă în capul oaselor și-i smulse ziarul din mâini.

— Nu mă întrebi cum de am mijloacele necesare?

Deepak se uită la ceas și afișă un zâmbet ironic.

— Credeam că vei rezista măcar cinci minute. O s-o pun pe seama medicamentelor.

— Am un secret să-ți dezvălui, dar trebuie să rămână între noi. Promiți?

— Păi, cam asta-i principiul secretelor, nu?

— Ți-am spus că lovitura a fost dată din interior...

— Asta-i marele tău secret? îl întrerupse Deepak oftând.

— Lasă-mă să termin! Colierul n-a fost furat niciodată, e o escrocherie cu asigurarea. Ea a riscat pentru mine și vreau să mă dedic ei în întregime.

— Mulțumesc pentru încredere, dar m-am prins de mult.

— Vezi să nu te cred! rânji domnul Rivera. Ce orgolios poți să fii!

— Un proverb indian spune așa: „Cine fură un ou nu întârzie să mănânce găina.” Vrei un secret veritabil? Iubita ta a sabotat kitul, domnișoara Chloe i-a fost complice, iar eu am scăpat de dovezi.

Sub privirea perplexă a colegului său, Deepak se aplecă să ia ziarul de la piciorul patului și se ridică.

— Puțină lectură pentru metrou. Te las cu romanele tale polițiste, mă duc la soția mea.

* * *

Sanji așteaptă miezul nopții ca să încuie ușa imobilului. Cu câteva minute înainte, îl condusesese sus pe domnul Morrison și, când acesta încercase să lege o conversație în ascensor, Sanji îi urlase în ureche pentru a-l împiedica să aștească intempestiv.

De trei ori urcă la opt și sună la Chloe, însă ușa rămase închisă. Contrariat, trase concluzia că întârziase prea mult și ea trebuie să fi adormit. Coborî să-și petreacă noaptea în holul de la intrare, trist că ea nu-i dăduse niciun mesaj.

* * *

Dimineața, după sosirea lui Deepak, Sanji plecă la prima întâlnire a zilei. Când ieși din imobil, ridică ochii spre ferestrele de la etajul opt, sperând să zărească silueta femeii de care îi era deja dor.

Maestrul Woodward îl aștepta așezat la masă, într-o cafenea din apropierea biroului său. Avea vești pe care el, unul, le considera excelente.

— Unchii dummneavoastră au răspuns imediat la e-mailul pe care l-am trimis. Se tem așa de tare să vă vadă

în consiliul de administrație de la Mumbai Palace Hotel, încât vă propun un târg: 5% din partea ce vă revine, și ei sunt gata să vă finanțeze proiectele din America.

— Spuneți-le că refuz, răspunse Sanji.

— Nu vreți să vă mai gândiți?

— N-are rost, ei vor război, le ofer două. Acum se tem cel mai tare de procedura de restituire a moștenirii pe care am demarat-o în India. Peste câteva luni, mătușa mea va primi ceea ce i se cuvine și împreună vom forma un acționariat cu părți egale cu escrocii ăștia bătrâni.

Sanji îi mulțumi lui Woolward și plecă la a doua întâlnire a zilei, în Spanish Harlem.

A treia întâlnire o avea cu un agent imobiliar din SoHo.

Sanji voia să închirieze un *loft* cu vedere spre fluviul Hudson.

Ultima întâlnire îl aduse pe Fifth Avenue, la numărul 12.

* * *

— Ai venit mult prea devreme! exclamă Deepak dând cu ochii de nepot.

— Niciodată mulțumit! N-am venit la muncă, urc la opt.

— Ea nu-i acolo, răspunse Deepak.

— N-are nimic, o să aștept.

Deepak își dresе glasul și deschise sertarul de sub pupitru.

— Domnișoara Chloe mi-a cerut să-ți dau asta, zise el întinzându-i o scrisoare.

— Mai bine mai târziu decât niciodată! E un pic cam veche, dar știi ce conține.

— Mă îndoiesc, oftă Deepak. Mi-a lăsat-o azi-dimineață. Sanji luă plicul și ieși sub copertină.

Sanji,

Dintre noi doi, eu sunt cea egoistă, nu te-am întrebat despre trecutul tău, despre motivele care te-au adus la New York. Nu știam nimic despre copilăria ta, nici despre drumul pe care l-ai parcurs. Sam a venit la mine dimineață. Să nu-i reproșezi că s-a purtat ca un adevărat prieten. Decizia pe care ai luat-o, proiectul nebunesc pe care i-l oferi, este cu totul în avantajul lui și trebuie să ai o inimă cinstită ca să-l expui așa cum a făcut-o el.

Noi doi n-am vorbit niciodată despre ce mi s-a întâmplat, asta mi-a plăcut. N-am discutat cu nimeni, nici măcar cu terapeuta care m-a învățat meserie. Esențial este să te reconstruiești. Dar episodul fericit pe care l-am trăit de când ni s-au încrucișat drumurile în parc merită să mă destăinuiesc ție. Da, mi-ai plăcut din clipa când te-ai așezat pe bancă, altfel crezi că aș fi intrat în vorbă cu tine atât de spontan? Am avut dreptate, întotdeauna există o melodie ce marchează momentul unei întâlniri.

Așa că iată povestea zilei în care ceasul meu s-a oprit.

Eram cu miile la linia de start. Și când te gândești că trebuia să fi zburat spre Florența cu câteva săptămâni înainte! Dar viața a hotărât altceva. Dimineața se anunța frumoasă, cerul era de un albastru strălucitor, briza ușoară avea să-mi fie aliat. Unii alergau pentru diferite asociații, alții, pentru a-și bucura familia sau, ca mine, pentru a-și dovedi că sunt capabili să depășească nu atât alți concurenți, cât pe ei înșiși. Acesta e spiritul maratonului.

La 14:47, Commonwealth Avenue, un viraj la dreapta, pe Hereford, un altul la stânga.

La 14:48, intram în sfârșit pe Boylston Street, ultima linie dreaptă. Drapelele tuturor țărilor fluturau în spatele barierelor, publicul ne striga încurajări, „bravo“, „mai ai o sută de metri“, „mai ai cincizeci“, „poți s-o faci“, „o să reușești“, „suntem cu tine“...

La 14:49, mă clătinam, dar continuam să înaintez, la capătul puterilor, ca o marionetă dezarticulată, dar hotărâtă să nu abandonez atât de aproape de capăt. M-am apropiat de bariere să-mi trag sufletul fără a-i încurca pe cei din spatele meu, și brusc...

La 14:50, o bombă a explodat și m-a ridicat de la pământ.

Un fum înțepător plutea peste trotuarul unde mă aruncase suflul exploziei. Câteva secunde, n-am crezut că sângele în care mă scăldam era al meu, apoi un bărbat s-a repezit spre mine, scoțându-și cureaua. Nu înțelegeam ce voia de la mine. Gura lui articula cuvinte pe care nu le distingeam, asurzită de un țiuit strident. M-am ridicat în capul oaselor și l-am văzut punându-mi un garou deasupra genunchilor, strigând la cineva să apese cu toată forța pe carnea mea sfârtecă. Sângele țâșnea în ritmul bătăilor inimii mele. Am întors capul și am văzut corpuri dezmembrate pe care hainele ardeau, am auzit urlete, gemete și m-am gândit că o să mor curând și că n-o să vizitez niciodată Florența. Apoi n-am mai avut ochi decât pentru alții, nu din curaj, ci pentru că vederea ororii din jurul meu mă făcea să cred că nimic nu era adevărat, iar asta mă ținea în viață. M-au transportat cu o targă, oamenii alergau în toate

direcțiile, o femeie a zis că mi se albăstreau buzele, că pierdusem prea mult sânge, în vâl întunecat s-a așternut peste mine, m-am simțit aspirată în propriul corp, apoi n-a mai fost nimic.

În mod ciudat, cea mai pregnantă amintire e imaginea părinților mei împreună, când m-am trezit la spital, și lacrimile tatei.

Sanji, așa cum nu am vrut să renunț la această cursă, nu pot să te las să renunți la ce ai construit.

E nevoie de foarte puțin timp pentru a cunoaște valoarea unui om ca tine. M-ai întrebat într-o zi, ca o provocare, dacă distanța dintre noi e cât un ocean sau cât opt etaje. E mult mai mare, patruzeci de centimetri, mai precis.

A venit timpul să văd Florența. Când vei citi această scrisoare, eu voi fi decolat spre Italia. Sunt atâtea lucruri pe care mi-am promis să le fac! Asta datorită ție sau din vina ta, fiindcă, în camera de la Plaza în care ne-am iubit, mi-ai readus libertatea și mi-ai dat aripi.

Există atâtea oameni care se ratează din motive stupide, tu m-ai învățat, însă noi am făcut exact contrariul, iar momentele de fericire de care tu pomeneai, noi le-am trăit. Le păstrez în mine, așa cum voi păstra mereu și o parte din tine.

Iartă-mă că-ți scriu, în loc să-ți spun totul prin viu grai, nu mă prea pricep la despărțiri.

Cândva, o să mă plimb pe străzile din Mumbai, o să respirăm același aer și știu deja că asta mă va face fericită. Cine știe, poate o să ne întâlnim într-un parc.

Cu tandrețe și pentru totdeauna,

Chloe

* * *

— A plecat de dimineată, cu o valiză. M-a pus să jur că nu te sun, îi explică Deepak, venind lângă Sanji, sub copertină.

Sanji împături scrisoarea și o strecură în buzunar.

— Am fost un tâmpit.

— Trei reguli, ți-am cerut să respecti doar trei reguli. Era atât de greu?

— Da, răspunse Sanji.

— Așteaptă-mă aici, mă întorc imediat.

Deepak reapăru în hainele de oraș.

— Haide, Lali ne așteaptă cu masa. Și fiindcă domnișoara Chloe nu mai are nevoie de serviciile mele, ceilalți n-au decât s-o ia pe scări.

Sanji strigă după un taxi, însă Deepak era un om care ținea la obiceiurile lui, așa că ajunseră în Spanish Harlem cu metroul.

Lali pusese trei tacâmuri și pregătise felul preferat al soțului ei.

Mâncară o vreme în tăcere, dar, sub privirea iscoditoare a mătușii sale, Sanji se destăinui într-un final.

— Tu ar fi trebuit să-i vorbești, nu Sam! îl dojeni Lali. Tu ar fi trebuit să-i spui că vrei să fii cu ea mai mult decât orice pe lume.

— Ce-ar fi schimbat asta?

— Totul, prostule. N-ai reținut nimic din ce ți-am povestit?

— Pot să știu ce i-ai povestit? întrebă inocent Deepak.

Lali continuă să i se adreseze nepotului de parcă soțul ei nici n-ar fi existat.

— Și de ce-ar funcționa asta mereu într-o singură direcție? De ce-ar trebui să fim noi aceia care lasă totul și se duc să trăiască în altă țară? se aprinse ea.

— Lali, vezi-ți de treburile tale, interveni Deepak.

— Și soarta nepotului nu-i treaba mea? Când eram de vârsta lui, nu ți-ar fi plăcut să ne sprijine cineva din familiile noastre?

— E mare Florența? întrebă Sanji.

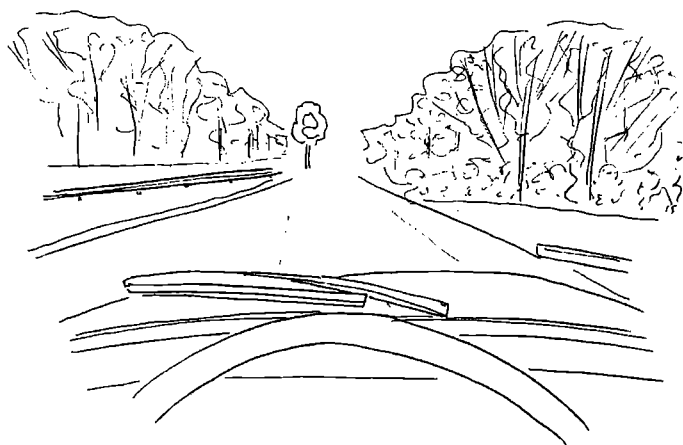
Lali se întoarse cu un aer autoritar spre soțul ei.

— Nici nu mă gândesc! exclamă Deepak.

— Îți acord un minut! rosti ea apăsât, confiscându-i farfuria.

Deepak se șterse la gură, trânti șervetul pe masă și, pentru prima dată în treizeci și nouă de ani, își încălcă regula cea mai sfântă.

— Domnișoara Chloe e la mama ei, în Connecticut. Și ca să știi și tu, după ce-am îndemnat-o pe mătușa ta să trăiască fără mine, m-am răzgândit și i-am propus să plecăm undeva, să ne facem o viață împreună, dar cui îi pasă de sfaturile unui bătrân liftier? Și fiindcă toate o iau razna, mă duc să mă culc.



26.

Zorii rășăreau peste Merrit Parkway.

Când mașina ajunsese la Greenwich, farurile încă luminau șoseaua în trandafiriul palid al zilei.

La capătul unui drum lung, o casă din lemn se ivi din spatele pinilor-albi.

Doamna Bronstein deschise ușa și-l văzu pe Sanji pe terasă. El își ceru iertare că e atât de matinal. Ea scoase un pachet de țigări din buzunarul halatului și, până să dea cu mâna de brichetă, îl întrebă dacă avea un foc.

Trase un fum și se uită din nou la el.

— Nu foarte matinal. Ne-am petrecut noaptea stând de vorbă în salon. Puteți să vă duceți la ea, eu rămân aici, fiica mea îmi interzice să fumez înăuntru.

Jarul arunca sclipiri roșietice în șemineu. Sanji o întrebă pe Chloe dacă să mai pună un buștean, însă ea preferă ca el să vină și să se așeze lângă ea.

Nimeni nu asistă la discuția lor, deși doamna Bronstein își făcu apariția curând și îi sugeră fiicei să se ducă mai bine să viziteze Mumbaiul câteva săptămâni decât să lăncezească pe canapeaua ei.

Două-trei săptămâni de fericire, ce avea de pierdut?

Și cum nu-i lipseau cunoștințele, cită un proverb indian înainte de a merge la culcare: „În dragoste, cerșetorii și regii sunt egali.”



Epilog

Lali și Deepak au părăsit Spanish Harlem. Lali ocupă un loc în consiliul de administrație al Mumbai Palace Hotel. Deepak a preluat comanda unei echipe de liftieri și veghează la întreținerea perfectă a trei ascensoare manuale. Și-a realizat recordul la șase luni după sosire și acum visează la Kangchenjunga, care atinge 8 586 de metri.

Domnul Rivera s-a instalat la o altitudine mai modestă, la etajul cinci, pe Fifth Avenue nr. 12. Dorind să oficializeze relația lor, doamna Collins i-a vorbit despre ea, în cel mai mare secret, doamnei Zeldoff.

Când vecinii îl întâlnesc în ascensor, toți așteaptă respectuoși ca el să apese pe buton.

Cât despre Chloe și Sanji...

Mumbai, 24 mai 2020

Tatăl tău m-a ținut de mână când te-am adus pe lume.

Mă trezesc pe un pat de spital unde, pentru a doua oară, existența mea e complet bulversată.

Toți avem drumuri în viață făcute din suișuri și coborâșuri, cum nu uită să spună în fiecare dimineață unchiul tău, Deepak.

Am învățat un lucru pe care nu-l bănuiam. Chiar și când ajungem într-o situație pe care o credem cea mai rea, viața ascunde o minune surprinzătoare: ea însăși... Și tu ești dovada.

Acest jurnal este pentru tine.

Mama ta

P.S. Luni, 15 aprilie, la 14:50... De ce anume, n-o să înțeleg niciodată. Dar „Long live Boston“.

Muțumiri

Pauline, Louis, Georges și Cléa
Raymond, Danièle și Lorraine

Susanna Lea
Emmanuelle Hardouin
Cécile Boyer-Runge, Antoine Caro
Caroline Babulle, Élisabeth Villeneuve, Laetitia
Beauvillain, Sylvie Bardeau, Lydie Leroy, Joël
Renaudat, Céline Chiflet, toate echipele de la Éditions
Robert Laffont
Pauline Normand, Marie-Ève Provost, Jean Bouchard
Léonard Anthony, Sébastien Canot, Danielle
Melconian, Mark Kessler, Xavière Jarty, Julien Saltet
de Sablet d'Estières, Carole Delmon
Laura Mamelok, Noa Rosen, Kerry Glencorse
Brigitte Forissier, Sarah Altenloh
Tom Haugomat

Și restaurantului Mimi, unde am observat atâția
newyorkezi.



La Editura Trei au apărut următoarele
romane ale lui Marc Levy:

În altă viață
Te voi revedea
Unde ești
Prietenii mei, iubirile mele
Șapte zile pentru o eternitate...
Toate acele lucruri pe care nu
ni le-am spus
Copiii libertății
Prima zi
Prima noapte
Strania călătorie a domnului Daldry
Hoțul de umbre
Și dacă aș mai trăi o dată
Mai puternic decât frica
Și dacă e adevărat...
Un alt fel de fericire
Ea & El
Orizontul răsturnat
Ultima din clanul Stanfield

MARC LEVY

SERIE DE AUTOR

La New York, pe Fifth Avenue, se află un imobil foarte diferit de toate celelalte. Locatarii sunt foarte atașați de liftier, Deepak, însărcinat cu administrarea ascensorului mecanic, o veritabilă antichitate. Însă viața fericitei comunități este tulburată după ce colegul lui din tura de noapte cade pe scări și se accidentează. Când Sanji, misteriosul nepot al lui Deepak, vine să-i ia locul, îmbrăcând uniforma de liftier, nimeni nu-și imaginează că deține o imensă avere la Mumbai... Și cu atât mai puțin Chloé, locatara de la ultimul etaj.

Citiți această excelentă comedie romantică a lui Marc Levy, un adevărat virtuoz al imaginației. Intrați pe Fifth Avenue, la nr. 12, și vă veți delecta la fiecare etaj.

LE PARISIEN

TREI

www.editionnel.ro

ISBN 978-606-40-0573-1



9 786064 005731

